

Giới thiệu Tổng Tài Thật Lạnh Lùng

Chấn hấn những độc giả yêu thích thể loại truyện ngôn tình sẽ cảm thấy quen thuộc với tác giả Trầm Lộ với những truyện như Tiểu Xuân Cung Của Vô Diệm, Khuynh Quốc Đào Hoa, Nịnh Vương... Đây đều là những truyện thu hút bạn đọc với lối viết nhẹ nhàng nhưng sâu lắng, giọng văn chất chứa tình cảm của tác giả, có thể nói, tình yêu đối với cô, là một ngọt ngào nhưng cũng có cả những hờn ghen, oán trách, thứ tình cảm này làm con người day dứt không yên. Truyện Tổng Tài Thật Lạnh Lùng là một truyện ngôn tình đặc sắc của cô, đọc và rồi cảm nhận để chiêm nghiệm về chính mình. Vừa bắt đầu hấn cũng không muốn cùng học sinh chuyển trường này có quan hệ, mặc dù cô ngồi bên cạnh hấn, nhưng cô lúc ngủ mê phát ra tiếng ngáy thật sự làm phiền người khác, làm cho hấn không thể không mở kim khâu nhắc nhở cô chú ý khí chất. Cái gì?! Thì ra cô chính là đối tượng hẹn hò lần này của hấn! Đối với cô, thẳng thắn mà nói hấn là không hài lòng lắm, ... bất quá vì thoát khỏi bữa tiệc thân cận không chừng mực, hấn đành miễn cưỡng đồng ý cùng với cô trở thành vị hôn phu vị hôn thê, không nghĩ tới quan hệ của hai người lại từ đó rơi vào hoàn cảnh tốt đẹp. Sau đó hấn thậm chí cảm nhận được chính mình đã thích cô, nhưng ngày sinh nhật của cô, tìm hấn lại đau nhói khi mắt thấy cô cùng người đàn ông khác say rượu trở về, mà hấn còn có thể cười cầm chai rượu đỏ chờ trước cửa nhà cô... Người nữ trong tấm hình, tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng, khuôn mặt không khéo lộ ra mấy phần tươi cười. Dung nhan xinh đẹp giống như chưa bao giờ sẽ bị bất cứ chuyện gì làm suy sụp, vĩnh viễn tích cực, vĩnh viễn lạc quan. Ngón tay đặt lên nụ cười ấy, khoe miệng của hấn khẽ động. Nếu như hấn làm cho nụ cười ấy vĩnh viễn biến mất, hoàn toàn mất đi trên gương mặt cô, và cả trong trái tim mình, sẽ như thế nào? Dựa vào chiếc ghế xoay lớn, cho dù cả đêm chưa chợp mắt, hấn vẫn không có nửa điểm buồn ngủ. Không buồn ngủ, nhưng có chút mệt mỏi, đúng vậy, mệt mỏi. Trầm mê trong trò chơi tình cảm này lâu như vậy, hấn cơ hồ quên trong thế giới của mình còn có chuyện khác tồn tại. Vì vậy hấn kinh ngạc phát hiện, thì ra là khi ở trong thế giới ấy, trừ có thể nhìn thấy nụ cười của cô ra, sẽ không thấy những hình ảnh nào khác. Chẳng lẽ cô đã ảnh hưởng sâu sắc trong tim hấn đến như vậy, không cách nào tự kiềm chế đến thế sao? Sau kinh ngạc thì không cách nào ức chế sợ hãi. Nếu hấn thật có thể hủy diệt nụ cười kia, đem thế giới của cô hủy diệt, như vậy trên thế giới này, hấn, đến cuối cùng còn muốn có cái gì? Còn có thể... Muốn có cái gì? Hồi kết của chuyện tình này ra sao mời bạn đọc truyện để tìm ra câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Đài Bắc

Tờ báo Kinh tế Hoàn cầu viết –

Tập đoàn Phi Á kinh doanh hệ thống siêu thị lớn nhất châu Á gần đây bởi vì mắc nợ nghiêm trọng đang trên bờ vực phá sản, hội đồng quản trị triệu khai khẩn cấp hội nghị hiệp thương thảo nhằm vào cục diện trước mắt mà bàn ra phương pháp giải quyết. Cứ nghe Đồng sự trưởng Phi Á bán 49% cổ phiếu có trong tay để giải quyết khẩn cấp. Ứng cử viên cho đại cổ đông mới chưa tìm ra, nhưng đã có nhiều công ty gia đình cố ý thảo luận, trong đó lấy xí nghiệp Phương thị cùng tập đoàn Minh Thị giật giải tiếng hô cao nhất, xem ra “Kim chi công chúa” cùng “Thiên tài Quý Công Tử” sắp dùng một trận quyết định thắng bại!

Bên trong phòng làm việc, một mỹ nhân ăn mặc thời trang vút bỏ tờ báo, trên khuôn mặt xinh đẹp nho nhã nhưng nghiêm túc. “Là ai tiết lộ tin tức?” Cô chính là người được gọi là “Kim chi công chúa” của tập đoàn Phương Thị hiện là quản lý đương nhiệm — Phương Niệm Tĩnh.

Cô hỏi người đàn ông trẻ tuổi ngồi đối diện, cũng là cánh tay đắc lực của mình Triệu Hiểu Đông.

“Đang trong vòng điều tra, có thể là người của bộ phận quảng cáo, bởi vì ngày hôm qua bọn họ mới vừa cùng người của tờ báo Kinh tế Hoàn cầu ăn cơm chung. Tôn trưởng phòng của bộ phận quảng cáo từ trước đến giờ không giữ mồm giữ miệng.”

“Tra ra rồi cuộc là ai tiết lộ bí mật, lập tức khai trừ.” Niệm Tĩnh có chút tức giận, “Gần đây tin tức lại để lộ lần nữa, chúng tôi do chủ động biến thành bị động, lần trước thu mua thất bại chính là vì bị tiết lộ bí mật.”

Triệu Hiểu Đông gật đầu một cái, “Tôi hiểu rõ rồi, trong vòng hai ngày tôi sẽ tra được là người nào tiết lộ bí mật.”

“Mặt khác, ” Minh Thiên Tàng gần đây bận về việc.. Cùng một công ty tín hiệu vô tuyến lớn ở Nhật Bản hợp tác, tuần trước mới vừa bay đi Nhật Bản, chuyện bên này hấn chưa tỏ thái độ.”

“Giương đông kích tây, đây là kỹ xảo hấn thường sử dụng.” Cô cắn môi, sau đó ngồi thẳng thân thể, nhấn phím nội tuyến thông báo thư ký bên ngoài, “Giúp tôi hẹn gặp Đồng sự trưởng tập đoàn Phi Á, càng nhanh càng tốt, tôi muốn mời hấn buổi trà trưa .”

“Không cần khẩn trương như vậy chứ?” Triệu Hiểu Đông cười cười, “Minh Thiên Tàng cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thể lập tức bay trở về cùng chúng ta giành khoản mua bán này.”

“Vậy anh không hiểu rõ hấn rồi.” Niệm Tĩnh cười khở lắc đầu một cái, “Vật hấn muốn chưa từng không có được.”

Ba phút sau, thư ký trở về gọi cho cô, “Đồng sự trưởng tập đoàn Phi Á hiện tại đang ở Tokyo Nhật Bản, phải ngày mới mới có thể trở về.”

Hai người nghe vậy đều sùng sốt.

Niệm Tinh bất đắc dĩ động động khóe miệng, “Quả nhiên vẫn bị hấn giành trước một bước.”

“Có lẽ chẳng qua là trùng hợp?” Triệu Hiểu Đông còn có chút không cam lòng.

“Trên thương trường không có nói đến trùng hợp, chỉ có phân chia thắng thua.” Cô lại hạ chỉ thị cho thư ký, “Giúp tôi đặt vé máy bay chuyển nhanh nhất đến Tokyo, còn nữa, hỏi thăm người của tập đoàn Phi Á Đồng sự trưởng bọn họ ngủ khách sạn nào, thuận tiện giúp tôi đặt phòng nơi đó.”

“Cô muốn đích thân đi Nhật Bản?” Triệu Hiểu Đông liền giật mình, “Vậy tôi đi cùng cô.”

“Không cần, ” cô lắc đầu cự tuyệt, “Bên trong công ty còn có chuyện cần anh xử lý, hai chúng tôi đều đi sẽ rất phiền toái, Hiểu Đông, bên này phải nhờ anh rồi.”

“Cô là muốn đi nói chuyện làm ăn, hay vẫn là muốn gặp hấn?” Hấn chợt bật thốt lên hỏi ra, trong giọng nói còn hàm chứa nhàn nhạt ghen tuông.

Mỉ tâm nhú lại, cô cười như không cười, “Gặp hấn? Anh cho rằng tôi muốn gặp hấn, hấn liền chịu gặp tôi sao?”

Giữa cô và hấn, từ lâu đã giống như bị ngăn cách, chỉ xích thiên nhai*, xa xa nhìn nhau.

(*) gần như gan tác mà biển trời cách mặt

“Năm năm rồi, cô thật không muốn gặp hấn?” Hấn hỏi tới, hiển nhiên là không tin lời của cô.

“Hiểu Đông, anh nên đi làm việc.” Cô bắt đầu ngôn tiểu nghiêm túc chứng minh cô không muốn tiếp tục nói chuyện này, Triệu Hiểu Đông chỉ có đứng dậy cáo từ.

Trong phòng làm việc chỉ còn một mình cô, nhưng lời Triệu Hiểu Đông nói lại thật chặt náu lấy trái tim non nớt kia.

Năm năm rồi, cô thật không muốn gặp hấn?

Thật, không muốn sao?

Tokyo

Nhìn ra cửa sổ phía ngoài rào chắn, trên đường phố Tokyo tràn đầy hoa anh đào bay bay. Phía trong rào chắn bên trong phòng một bầu nước ở trên bếp lò bốc hơi nóng sùng sục, sắp sôi trào.

Ở đầu bàn mỗi bên có hai người ngồi đối diện nhau, người ngồi bên trái nhìn có vẻ lớn tuổi, vẻ mặt có chút khàn trương nghiêm túc; người bên phải tuổi trẻ quý khí, khuôn mặt tuần nhã còn lộ ra một cổ lãnh đạm làm cho người ta có cảm giác khó có thể thân cận.

“Mình thiếu thật chịu ra trợ giúp, tôi thay mặt tất cả nhân viên trên dưới tập đoàn Phi Á tập đoàn bày tỏ cảm tạ.” Người đàn ông trung niên chính là Tôn Đồng sự trưởng tập đoàn Phi Á, mà người bị hấn gọi là “Mình thiếu” dĩ nhiên là người phái sau điều hành Minh thị thiên tài Quý Công Tử — Minh Thiên Tàng.

Ngón tay thon dài nhấc ấm trà nóng trên lò, nghiêng ấm đổ trà vào trong ly, hương trà thơm lảng lảng bay ra, thanh âm lãnh đạm cũng theo đó vang lên, “Tôi sẽ giữ lại 60% cổ phần của ông ,nhưng là số lượng nhân viên siêu thị nhất định cắt giảm.”

“Sa thải nhân viên? Nhưng, có rất nhiều người đều cùng tôi năm đó cố gắng tạo nên sự nghiệp.”

Tôn Đồng sự trưởng mới vừa mở miệng, cặp mắt âm trầm sâu thẳm như rọi lên “Chúng ta đang nói chuyện buôn bán, không phải đang làm sự nghiệp từ thiện. Toàn bộ nhân viên siêu thị khắp châu Á ông cũng nhớ tên của bọn họ sao? Ông biết bọn họ đối với công việc của mình có trách nhiệm ra sao?” Một xấp văn kiện từ trong tay Minh Thiên Tàng ném ra, “Đây là người của tôi sau khi điều tra mười siêu thị cho ra kết luận, mười siêu thị này phân bố ở mười thành thị của bảy nước khắp châu Á, mỗi một chỗ đều có một đồng vốn đề lớn, nếu ông muốn tôi cứu ông, nhất định phải theo phương pháp của tôi mà làm.”

Lật xem những báo cáo kia, mồ hôi Tôn Đồng sự trưởng cũng rơi lã chã, “Nhưng là, Minh thiếu nên biết, bây giờ còn có rất nhiều tập đoàn lớn muốn thu mua Phi Á, mà điều kiện bọn họ đưa ra.”

“Tôi bất kể người khác điều kiện như thế nào, điều kiện của tôi đã nói cho ông biết, cũng sẽ không sửa đổi.” Minh Thiên Tàng vỗ tay phát ra tiếng, rất nhanh có cô gái mặc ki-mô-nô Nhật Bản xuất hiện ở cửa.

“Tiền trà ghi vào tên của tôi.” Hấn dùng tiếng Nhật nói, sau đó liếc mắt Tôn Đồng sự trưởng, “Nếu Tôn Đồng sự trưởng còn có lựa chọn tốt hơn, tôi sẽ không miễn cưỡng. Cửa lớn Minh thị vĩnh viễn vì ông rộng mở, cần trợ giúp liền gọi điện thoại cho tôi.”

Thấy hấn đứng lên, Tôn Đồng sự trưởng vội vàng kêu: “Chờ, chờ một chút!” Mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu theo gương mặt của ông chảy xuống, không

biết là bởi vì khăn trang hay là nhiệt khí bên trong phòng, hần cắn răng, vừa bất đắc dĩ vừa thống khổ nói: “Được, tôi, tôi tiếp nhận.”

Đứng ở cửa phòng trà, thuộc hạ đã chuẩn bị xe tốt, mở sẵn cửa xe đợi hần.

Minh Thiên Tàng đeo mắt kính lên, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng cây hoa anh đào trên đường lớn đối diện, anh đào bay bay rất đẹp, làm cho hần ở trong lòng khẽ động.

“Anh trở về tiệm cơm trước đi, tôi muốn tản bộ một lát.”

Tài xế lái xe đi, hần một mình ở lại đường lớn Tokyo. Cuộc sống ở Tokyo tiết tấu nhanh luôn nổi tiếng hàng đầu thế giới, hần mấy lần tới nơi này tất cả đều là vội vội vàng vàng, chưa có từng nghĩ tới cảm giác khi tản bộ lại thú vị như vậy, cặp mắt dưới kiếng mắt cũng không khỏi ánh lên nụ cười.

Điện thoại di động chợt rất không có ý tứ vang lên, người gọi điện thoại tới là em gái hần Minh Thiên Hiểu.”Anh, tiệm bánh của em khai trương, sao anh không về giúp em cắt băng?”

“Anh rất bận.” Hần lãnh đạm không chỉ đối với việc làm ăn, cho dù là đối với gia đình, hần vẫn không nhiệt tình thể hiện.

“Được rồi, được rồi, biết anh bận rộn, anh đang ở Nhật Bản phải không? Nhật Bản hiện tại lưu hành vị kem gì? Giúp em tìm một chút tài liệu có được hay không?”

“Đã biết.” Hần vừa vặn thấy phía trước có tiệm kem, vừa nói điện thoại vừa đi qua, đột nhiên, cước bộ như bị cái gì níu lại, toàn thân cứng đờ.

“Ông chủ, hai cây kem, vị socola nha!” Một cô gái xinh đẹp đang đứng trước cửa tiệm, dùng tiếng Nhật nói chuyện với chủ cửa hàng.

Tay của hần dừng lại tại giữa không trung, tiếng của em gái trong điện thoại cũng không nghe được nữa, tròng mắt đen sau mắt kiếng chẳng qua là yên lặng nhìn bóng dáng trước mắt kia, cho đến đôi phương mua đồ xong rồi đi, tất cả thần trí mới từng chút từng chút hồi phục lại.

“Anh! Em nói chuyện anh có nghe hay không?” Minh Thiên Hiểu lớn tiếng hỏi: “Chị Niệm Tình cũng từng đến tiệm của em rồi, anh chừng nào thì tới ném thử một chút tài nấu nướng của em?”

“Lần sau rồi nói.” Thanh âm của hần nhanh chóng trở lạnh, đột nhiên đem điện thoại cắt đứt.

Là số mạng đang cố ý trêu cợt hần sao? Thân ở tha hương lại vẫn có thể thấy bóng dáng của cô? ! Sự xuất hiện của cô chỉ là trùng hợp? Hay là. Xem ra tin đồn là thật, cô cũng đối với tập đoàn Phi Á có hứng thú.

Thật ra thì, nếu cùng sống ở cái thế giới này, lại cùng ở một trong lĩnh vực, chạm mặt vốn chính là chuyện sớm hay muộn, cho dù tránh né cũng không nhất định trốn được, huống chi, hần vốn cũng không từng muốn tránh né, chẳng qua là không muốn gặp lại cô, không muốn bộ dáng mất khống chế của anh bị bất cứ ai nhìn thấy.

Cô cũng không thay đổi bao nhiêu, có lẽ bởi vì thời gian năm năm còn quá ngắn. Nhưng mà trong năm năm tích lũy ra hận ý đủ đem băng tuyết núi Phú Sĩ hoàn toàn tan rã.

Nhìn bóng lưng rời đi của cô khuất sau hoa anh đào, trong đầu của hần có chút mờ mịt.

Cứ như vậy, gặp lại, tách ra, giống như người lạ. Đây mới thật là kết cục hần muốn sao?

Đài Bắc

Ở trong phòng khách, trên TV cực lớn dạng treo truyền đến thanh âm ngọt ngào của phát thanh viên.

“Bởi vì thành công thu mua hệ thống siêu thị khắp châu Á của tập đoàn Phi Á, tính đến báo cáo cuối cùng ngày hôm qua, cổ phiếu tập đoàn Minh thị lần nữa lên cao năm điểm, trở thành người thắng lớn nhất thị trường chứng khoán. Trước có tin tức truyền ra, tổng giám đốc Minh thị Minh Sùng Quang tiên sinh dạo gần đây lui về, con ông là Minh Thiên Tàng tiếp quản tập đoàn Minh thị. Thật ra thì hiển nhiên sau khi Thiên Tàng từ Mỹ quốc du học trở về, vẫn luôn có tin đồn nói hần đã trở thành người phía sau nắm trong tay tập đoàn Minh thị, lần này cũng là hần một tay thúc đẩy cuộc giao dịch này, có lẽ đáp án chính thức không lâu nữa sẽ được công bố.”

“Được rồi, tắt TV.” Thân hình thon dài, quý khí thoát tục, vẻ mặt cùng giọng nói luôn lãnh đạm, Minh Thiên Tàng cảm áo khoác tây trang, hỏi em gái ngồi ở ghế sofa lon thoai mái xem ti vi, “Em lúc nào thì thích xem loại chương trình tài chính bát quái viết rồi hả?”

“Đây chính là tiết mục tài chính có uy tính nhất hiện tại, cũng không nói bát quái lung tung.” Minh Thiên Hiểu cười cười trả lời, “Bình thường một tuần lễ cũng không gặp anh được ba lần, cho nên em phải từ trên truyền hình để biết rõ về thành tích vĩ đại của anh chứ.”

Minh Thiên Tàng từ bên người cô đi qua, tây trang áo khoác vô tình hay cố ý xẹt qua tóc của cô, “Mấy năm này em thế nào một chút tiến bộ cũng không có.”

“Em dĩ nhiên không giống chị Niệm Tình nha.” Minh Thiên Hiểu đuổi cái lưng mồi, thờ dài nói: “Em vốn là còn tưởng rằng chị Niệm Tình sẽ trở thành một nhà vẽ tranh châm biếm, không nghĩ tới chị lại trở thành người quản lý xí nghiệp Phương thị, còn được lên trang bìa tạp chí kinh tế tài chính, bên ngoài cũng ca ngợi chị là nữ cường nhân thời đại mới đây.”

Minh Thiên Tàng đi về phía cửa, Minh Thiên Hiếu ở phía sau lớn tiếng kêu, “Anh! Anh từ Mỹ quốc trở về có gặp chị Niệm Tinh chưa?”

“Chuyện của anh không cần em quan tâm.” Minh Thiên Tàng trả lời, tay đã chạm đến tay cầm cửa.

“Nhưng mà em lại nghe bà nội nói, bà hi vọng năm nay hai người có thể kết hôn.” Cô cười lại hỏi: “Hai người lâu như vậy không gặp mặt, không còn cảm giác với đối phương rồi hả?”

Minh Thiên Tàng không trả lời cô, thẳng đi ra ngoài.

Mở cửa xe, ngồi vào ghế lái. Hắn không có lập tức khởi động xe, từ trong túi áo lấy điện thoại di động ra, nhìn số điện thoại phím ưu tiên số một, khẽ mất hồn.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, hắn nhận cuộc gọi, gọi điện thoại tới là thư ký của hắn.

“Minh thiếu, cuộc họp với Khải Nhĩ là ba giờ chiều nay.”

“Tôi biết rồi.” Trả lời ngắn gọn, không có một lời dư thừa nào, sau khi cúp điện thoại hắn không dừng lại, trực tiếp để điện thoại di động ném tới ghế phụ, khởi động chìa khóa xe.

“Lần này thu mua tập đoàn Phi Á mặc dù thất bại, nhưng không cần để ở trong lòng.” Niệm Tinh thông báo tình huống kinh doanh hiện tại mà các đồng sự giao phó trên cuộc họp hội đồng quản trị, mà tiêu điểm là các đồng sự truy cứu việc thu mua tập đoàn Phi Á thất bại.

“Phương tiểu thư, không phải chúng tôi không tin nhiệm năng lực của cô, gần đây mấy lần thu mua lớn nhỏ, chúng ta đều bại trên tay Minh thị, rốt cuộc là tại sao?”

“Đúng vậy, tôi nghe nói Phương tiểu thư cùng Minh thị Minh Thiên Tàng đã từng là bạn học? Hai người có thỏa thuận gì với nhau không? Chẳng lẽ là Phương tiểu thư cố ý nhường?”

Vấn đề mà mấy vị đồng sự đưa ra gây rối khiến Niệm Tinh cau mày, “Các vị, tôi là người phụ trách Phương thị, tôi đương nhiên có thể cố gắng vì mọi người kiếm tiền kiếm lời, thử hỏi Phương thị thất bại đối với tôi có chuyện tốt gì sao? Gần đây có vài vụ làm ăn kết quả không lý tưởng, đây là nguyên nhân nhiều mặt tạo thành, cùng quan hệ Minh thị Minh Thiên Tàng với tôi không có bất kỳ dính líu trực tiếp nào.”

“Phải không? Nhưng là.”

Còn có đồng sự muốn mở miệng, Triệu Hiếu Đông nhin không được, đứng lên nói, “Huê hồng hàng năm của mấy người có phải ít ỏi gì đâu, các người còn muốn can quấy?”

“Hiếu Đông!” Niệm Tinh lấy ánh mắt ám hiệu hắn cầm miệng, “Các vị cổ đông đối với tình huống công ty chưa hiểu rõ, có nghi vấn là phải, bắt quá,” cô nghiêm trọng hướng nhìn các đồng sự, “Tôi hi vọng công ty chân thành đoàn kết, gần đây công ty kế hoạch thất bại, tôi hoài nghi nội bộ công ty có gian tặc, chuyện này tôi sẽ điều tra, một khi phát hiện là ai bán cơ mật công ty, tôi nhất định sẽ không bỏ qua người kia!”

Lời nói ra chặn lại những câu hỏi của các cổ đông.

Cô hất cằm lên, “Còn có việc sao?”

Hiện trường yên lặng như tờ.

“Tan họp!”

Rời đi phòng hội nghị, trở lại phòng làm việc, thư ký đã chờ sẵn từ lâu.

“Phương tổng, phương thức liên lạc tổng giám đốc công ty tín hiệu vô tuyến Khải Nhĩ đã tìm được, bắt quá mới vừa gọi điện thoại qua, đối phương nói tổng giám đốc bọn họ chiều hôm nay không rảnh, đã hẹn Minh thiếu của tập đoàn Minh thị uống trà.”

Lại là Minh Thiên Tàng? Lòng Niệm Tinh trầm xuống.

“Minh Thiên Tàng là cố ý muốn gây cản trở chúng ta.” Triệu Hiếu Đông vừa vào tới cũng nghe được lời của thư ký nói, bất bình mà nói: “Được, tôi đi gặp hắn, thẳng mặt hỏi hắn rốt cuộc muốn như thế nào.”

“Hiếu Đông, anh đừng xung động.” Niệm Tinh trầm tĩnh mà đối với thư ký phân phó, “Bảo tài xế ở dưới lầu chờ tôi, tôi muốn đi một chuyến đến Minh thị.”

“Cô không thể đi!” Triệu Hiếu Đông vội la lên: “Đi chính là yếu thế! Cô chẳng lẽ không nhìn ra hắn rõ ràng là muốn cả cô?!”

“Trên thương trường không nên có địch nhân vĩnh viễn. Nếu như hắn là thật muốn tôi bắt lợi, nói rõ có lẽ tốt hơn.” Niệm Tinh đối với hắn cười cười, “Ngược lại anh mới không nên đi, hắn đối với anh vẫn có thành kiến, đi cũng nói cũng không được gì, ngược lại sẽ đem cục diện làm cho càng hồng bét.”

Nhìn cô thu dọn đồ đạc, đôi tay càng không ngừng bận rộn, Triệu Hiểu Đông đột nhiên hỏi: “Cô có phải còn không quên hẳn được?”

“Quên? Tại sao muốn quên?” Cô thân nhiên cười, “Hơn nữa trí nhớ của tôi luôn luôn không kém, làm sao có thể tùy tiện quên một người quên mất?”

“Hơn nữa người này, vẫn còn có hôn ước với cô.” Hân thanh âm buồn bực nói.

Niệm Tinh toàn thân run lên, nụ cười có chút đọng lại, một lát mới dịu dàng nói: “Hiểu Đông, đừng làm khó dễ tôi, anh biết vị trí này tôi làm có nhiều khổ cực, anh cũng không cần cho tôi thêm áp lực.”

“Phương tổng, xe chuẩn bị xong, nhưng là Minh thị bên kia nói rõ chỉ có sau tám giờ tối mới có thời gian, bây giờ không có ở trong công ty.” Thư ký tới trước báo cáo, Niệm Tinh sững sốt, tự giễu cười cười, “Tôi thật sự là quá hồ đồ, tổng giám đốc của Khải Nhĩ nếu hẹn hẳn uống trà, hẳn đương nhiên không có ở trong công ty. Sau tám giờ tối phải không?” Cô trầm ngâm chốc lát, đột nhiên hỏi: “Hiểu Đông, có thể đem quán của nhà anh cho tôi mượn một buổi tối?”

Dừng xe ở cửa tiệm mì Nghi Hòa, Minh Thiên Tăng cũng không có lập tức xuống xe. Buổi chiều trở lại công ty lúc nghe được thư ký nói người phụ trách xí nghiệp Phương thị gọi điện thoại đến xin hẳn ăn cơm tối, về địa điểm, chỉ có lưu lại hai chữ: chỗ cũ.

Chỗ cũ. Là nơi này đi. Gian phòng quán ăn này hẳn đã bao lâu không tới? Năm năm sao? Tại sao tất cả giống như quen thuộc chưa từng thay đổi?

Đèn đường đầu phố có chút hoàng hôn, bên ngoài cửa tiệm bởi vì treo bảng “Chủ quán có chuyện, hôm nay không buôn bán” mà có vẻ vắng lặng, bất quá cửa tiệm cũng không đóng.

Rốt cuộc, hẳn quyết định đi xuống xe, vén màn vải cửa, trong tiệm trống rỗng, chỉ thấy Niệm Tinh đeo tạp dề, giờ muống lớn từ cửa sổ trong phòng bếp lộ ra một đầu, tươi cười rạng rỡ cùng hẳn chào hỏi, “Anh tới rồi? Xin chờ một chút, rất nhanh thì có ăn.”

Minh Thiên Tăng yên lặng nhìn cô bận trước bận sau, thần trí có chút hoảng hốt.

“Mau ném thử tài nấu nướng của em. Mấy năm này em chính là từ Triệu thúc học không ít công phu.” Cô thân thiện kêu hẳn ăn mì, thuận thế ngồi vào bên cạnh hẳn, tư thế thân mật so với lúc năm năm trước cô lần đầu tiên dẫn hẳn tới nơi này ăn mì giống như nhau.

Nhưng là Minh Thiên Tăng vẫn không nhúc nhích chiếc đĩa. Sóng mắt sâu thẳm đọng lại ở trên mặt của cô, thời gian năm năm giống như khoảng cách, ngăn ở giữa hai người.

“Không ăn sao?” Cô cong môi lên, vẫn là cùng trước kia một dạng xinh đẹp đáng yêu, “Nước leo này em đã hầm mất vài tiếng, sớm biết anh không phải nể tình em liền ném mấy hột tiêu vào.”

Ngón tay của hẳn chậm chạp đặt lên khoe miệng của cô, dừng lại tại của cô sau đó, thanh âm nhàn nhạt từ trong môi phát ra, “Tóc tại sao cắt rồi hả?”

Cô nháy mắt mấy cái, “Chính là lúc muốn hù dọa anh giật mình a.”

Lông mày nhíu lại làm hiện lên vết nhăn, “Nuôi trở lại đi.” Hân đơn giản ra lệnh.

Cô lấy tay sờ chút một chút tóc ngắn, nụ cười như trước kia một dạng rực rỡ, “Thử nhìn một chút đi, bất quá phải tốn thật là nhiều năm á.”

Hắn rút tay về, đem chén kéo đến trước mặt, rót cuộc cầm chiếc đĩa lên, gấp một nhúm mì, rất lịch sự nhai nửa ngày, không lộ vẻ gì, nhưng động tác tiếp tục ăn đại biểu hẳn đối với thủ nghệ của cô khá hài lòng.

Niệm Tinh vỗ tay cười nói: “Anh xem, em đã nói rồi, em là thiên tài, học bất kỳ cái gì đều là vừa học liền biết, không có gì là có thể làm khó em đây, ngay cả làm mì sợi đều là thiên phú dị bẩm.”

Minh Thiên Tăng không biến sắc ăn xong cả tô mì, sau đó đứng lên, “Khuya lắm rồi, tôi đưa em về nhà.”

Cô ngưỡng mặt lên, nháy mắt nhìn hẳn, “Không muốn tán gẫu một lát sao?”

“Em muốn tán gẫu cái gì?” Trong mắt của hẳn có chút thần sắc cổ quái, “Hai chúng ta, hiện tại cũng là người có thời gian tán gẫu sao?”

Cô thờ dãi, “Được rồi, thua anh, anh biết rõ em tìm anh là vì cái gì, chính là nhện được không nói, em vốn là muốn đợi anh mở miệng trước.”

“Tôi hi vọng em sẽ không đem tình cảm mang vào trong việc kinh doanh.” Hân nói trúng tim đen nói: “Công ty tín hiệu vô tuyến là người hợp tác lớn nhất ở phương diện tín hiệu vô tuyến của Minh thị, cuộc trao đổi này tôi sẽ không buông tay.”

Cho dù thời điểm gặp lại, cả hai người đều có thể mang mặt nạ nói chuyện, cho dù cô có thể giả bộ rất thân mật, giống như hai người chưa bao giờ chia lìa, nhưng vết nứt trong lòng không phải là nụ cười mà có thể đền bù che giấu.

Trên mặt Niệm Tinh cũng có nhàn nhạt lo lắng, “Em nghĩ anh biết, gần đây Phương thị có chút phiền phức, nhu cầu cấp bách đơn đặt hàng kéo tiêu thụ thị trường, mở ra giá cổ phiếu.”

“Em không phải là thiên tài sao?” Hấn giễu cợt một câu, “Không có bất kỳ chuyện có thể làm khó em, tôi nhớ được những lời này em vừa mới nói qua, chẳng lẽ là tôi nghe nhầm rồi hả?”

Cô lắc đầu một cái, “Không bột đố gột nên hồ, bây giờ Phương thị để cho em thức thủ vô sách, năm đó chất chứa vấn đề quá nhiều, hiện tại cùng bộc phát ra, tình huống tràn ngập nguy cơ.”

“Em cũng có thể biết, dựa vào đơn đặt hàng của công ty Khải Nhĩ cũng không thể thay đổi gì.”

“Lúc đầu Minh thị không có Khải Nhĩ còn có thể kinh doanh rất tốt, Phương thị lại có thể gặp phải phiền toái lớn, anh thật tính thấy chết mà không cứu?” Cô yên lặng nhìn hấn, “Thiên Tàng, anh vẫn còn giận em sao?”

” Chuyện lúc trước, tôi đều không nhớ rõ.” Hấn cố nhẹ nhàng bày tỏ.

“Anh rõ ràng còn nhớ rõ, hơn nữa nhớ rất sâu.” Niệm Tinh gần sát hấn, ngón tay đặt trên cánh tay hấn, dịu dàng nói: “Vào ngày anh đi du học, Hiểu Đông vừa lúc gặp phải một chút phiền toái, em chạy tới xử lý, cho nên.”

“Tôi nói rồi, tôi không nhớ rõ.” Hấn lạnh lùng ngắt lời cô, “Hơn nữa, không cần ở trước mặt của tôi nhắc tới tên người kia.”

Cô bất đắc dĩ thở dài nói: “Em thật sự không hiểu, tại sao anh cùng Hiểu Đông cứ như vậy lửa nước gặp nhau?”

“Trên đời này chắc chắn sẽ có người nhất định không chung đường mình, phân chia với hai cái thế giới. Chẳng những sẽ không có giao tập, càng không nên biết.” Ném cho cô giải thích cuối cùng, hấn bước thẳng ra khỏi cửa tiệm.

Niệm Tinh đuổi theo chạy ra, lớn tiếng nói: “Minh Thiên Tàng, cái người vì tư lợi cá nhân quý hẹp hòi! Đời này anh thật liền một người bạn tốt cũng không cần sao?”

Hấn hơi nghiêng mặt, khí chất lạnh lùng trên hình dáng tuấn mỹ biểu thị rõ không bỏ sót, “Bạn tốt? Em chỉ người nào? Triệu Hiểu Đông sao? Em nên biết, chúng tôi vĩnh viễn sẽ không trở thành bạn tốt, không làm địch nhân của tôi đã là vận khí của hấn.”

“Em nói không phải là Hiểu Đông, làm!” Cô thật là tức giận vô cùng, “Chúng ta không phải nói phải làm bạn tốt sao?”

“Bạn tốt?” Hấn thâm lấp lại từ này, hừ nói: “Thì ra là ở trong lòng em, chúng ta chẳng qua là quan hệ bạn tốt rẻ tiền.”

“Quan hệ một chút cũng không rẻ tiền, nó là cái mà anh dùng cả tập đoàn Minh thị cũng không đổi được!”

Một vật theo tiếng la hét buồn bức của Niệm Tinh vào trên người của Minh Thiên Tàng. Hấn quay đầu lại, thấy rơi xuống chân mình một cái tạp dề màu trắng.

“Quên cảm tạ em bữa ăn tối, mùi vị cũng không tệ lắm.” Hấn nói sang chuyện khác, mở cửa xe hỏi cô, “Có muốn tôi đưa em hay không?”

“Không cần, tự em có tài xế.” Niệm Tinh nhìn chăm chăm hấn, không có ý tứ muốn đi.

Hấn ngồi vào bên trong xe, bỗng nhiên lại cất giọng nói với cô: “Nếu như em muốn cùng công ty Khải Nhĩ hợp tác, thứ Sáu tuần sau, cũng chính là ngày trước khi chúng tôi kí kết, em còn có cơ hội.”

Xe đi xa đem bóng dáng Thiên Tàng hoàn toàn khuất tầm mắt Niệm Tinh, cô nhìn phương hướng hấn rồi đi hồi lâu, không gấp sau năm năm khi gặp lại cứ vội vàng kết thúc như vậy. Cô thậm chí không còn kịp nói cho hấn biết, mấy năm này cô rất nhớ hấn, cũng không có tới kịp hỏi hấn, mấy năm này hấn có tốt không, câu hỏi giống như vậy, chẳng lẽ hấn chưa từng nghĩ tới sao? Tại sao hấn có thể một câu cũng không hỏi?

Chẳng lẽ thời gian thật sự là một con dao phẫu thuật vô tình, có thể đem tính tình cùng tình cảm của một người tất cả đều nhất thể cắt bỏ hết?

Năm đó lần đầu tiên lúc nhìn thấy hấn, hấn mặc dù cũng lạnh lùng như vậy, cự người ngoài ngàn dặm, nhưng cũng sẽ không có như bây giờ mãnh liệt công kích. Thiên Tàng thay đổi, thật thay đổi. Cùng hấn thay đổi còn có cái gì? Thời gian? Tình cảm? Hoặc là, cô cũng vậy, chẳng qua là chưa bao giờ phát hiện thôi.

Nếu như ban đầu chưa bao giờ biết nhau, bọn họ bây giờ nhiều lắm là cũng chỉ là kẻ thù trên thương trường, như vậy thì sẽ không tổn thương lẫn nhau, khá đau lòng.

Nhưng cô chính là không nhìn được muốn nghĩ, thời điểm khi cô đau, Thiên Tàng, người mà cũng khác núi băng gì mấy, cũng sẽ đau không?

Đài Bắc

Tờ báo Kinh tế Hoàn cầu viết –

Tập đoàn Phi Á kinh doanh hệ thống siêu thị lớn nhất châu Á gần đây bởi vì mắc nợ nghiêm trọng đang trên bờ vực phá sản, hội đồng quản trị triệu khai khẩn cấp hội nghị hiệp thương thảo luận nhằm vào cục diện trước mắt mà bàn ra phương pháp giải quyết. Cứ nghe Đồng sự trưởng Phi Á bán 49% cổ phiếu có trong tay để giải quyết khẩn cấp. Ứng cử viên cho đại cổ đông mới chưa tìm ra, nhưng đã có nhiều công ty gia đình cố ý thảo luận, trong đó

lấy xí nghiệp Phương thị cùng tập đoàn Minh Thị giật giải tiếng hô cao nhất, xem ra “Kim chi công chúa” cùng “Thiên tài Quý Công Tử” sắp dùng một trận quyết định thắng bại!

Bên trong phòng làm việc, một nữ nhân ăn mặc thời trang vút bỏ tờ báo, trên khuôn mặt xinh đẹp nho nhã nhưng nghiêm túc. “Là ai tiết lộ tin tức?” Cô chính là người được gọi là “Kim chi công chúa” của tập đoàn Phương Thị hiện là quản lý đương nhiệm — Phương Niệm Tĩnh.

Cô hỏi người đàn ông trẻ tuổi ngồi đối diện, cũng là cánh tay đắc lực của mình Triệu Hiểu Đông.

“Đang trong vòng điều tra, có thể là người của bộ phận quảng cáo, bởi vì ngày hôm qua bọn họ mới vừa cùng người của tờ báo Kinh tế Hoàn cầu ăn cơm chung, Tôn trưởng phòng của bộ phận quảng cáo từ trước đến giờ không giữ mồm giữ miệng.”

“Tra ra rốt cuộc là ai tiết lộ bí mật, lập tức khai trừ.” Niệm Tĩnh có chút tức giận, “Gần đây tin tức lại để lộ lần nữa, chúng tôi do chủ động biến thành bị động, lần trước thu mua thất bại chính là vì bị tiết lộ bí mật.”

Triệu Hiểu Đông gật đầu một cái, “Tôi hiểu rõ rồi, trong vòng hai ngày tôi sẽ tra được là người nào tiết lộ bí mật.”

“Mặt khác, ” Minh Thiên Tàng gần đây bận về việc.. Cùng một công ty tín hiệu vô tuyến lớn ở Nhật Bản hợp tác, tuần trước mới vừa bay đi Nhật Bản, chuyện bên này hẳn chưa tỏ thái độ.”

“Giương đông kích tây, đây là kỹ xảo hán thường sử dụng.” Cô cắn môi, sau đó ngồi thẳng thân thể, nhấn phím nội tuyến thông báo thư ký bên ngoài, “Giúp tôi hẹn gặp Đồng sự trưởng tập đoàn Phi Á, càng nhanh càng tốt, tôi muốn mời hán buổi trà trưa .”

“Không cần khẩn trương như vậy chứ?” Triệu Hiểu Đông cười cười, “Minh Thiên Tàng cho dù có ba đầu sáu tay cũng không thể lập tức bay trở về cùng chúng ta giành khoản mua bán này.”

“Vậy anh không hiểu rõ hán rồi.” Niệm Tĩnh cười khở lắc đầu một cái, “Vật hán muốn chưa từng không có được.”

Ba phút sau, thư ký trở về gọi cho cô, “Đồng sự trưởng tập đoàn Phi Á hiện tại đang ở Tokyo Nhật Bản, phải ngày mốt mới có thể trở về.”

Hai người nghe vậy đều sững sốt.

Niệm Tĩnh bất đắc dĩ động động khóe miệng, “Quả nhiên vẫn bị hán giành trước một bước.”

“Có lẽ chẳng qua là trùng hợp?” Triệu Hiểu Đông còn có chút không cam lòng.

“Trên thương trường không có nói đến trùng hợp, chỉ có phân chia thắng thua.” Cô lại hạ chỉ thị cho thư kí, “Giúp tôi đặt vé máy bay chuyển nhanh nhất đến Tokyo, còn nữa, hỏi thăm người của tập đoàn Phi Á Đồng sự trưởng bọn họ ngủ khách sạn nào, thuận tiện giúp tôi đặt phòng nơi đó.”

“Cô muốn đích thân đi Nhật Bản?” Triệu Hiểu Đông liền giật mình, “Vậy tôi đi cùng cô.”

“Không cần, ” cô lắc đầu cự tuyệt , “Bên trong công ty còn có chuyện cần anh xử lý, hai chúng tôi đều đi sẽ rất phiền toái, Hiểu Đông, bên này phải nhờ anh rồi.”

“Cô là muốn đi nói chuyện làm ăn, hay vẫn là muốn gặp hán?” Hần chợt bật thốt lên hỏi ra, trong giọng nói còn hàm chứa nhàn nhạt ghen tuông.

Mỉ tâm nhú lại, cô cười như không cười, “Gặp hán? Anh cho rằng tôi muốn gặp hán, hán liền chịu gặp tôi sao?”

Giữa cô và hán, từ lâu đã giống như bị ngăn cách, chỉ xích thiên nhai*, xa xa nhìn nhau.

(*) gần như gan tặc mà biển trời cách mặt

“Năm năm rồi, cô thật không muốn gặp hán?” Hần hỏi tới, hiển nhiên là không tin lời của cô.

“Hiểu Đông, anh nên đi làm việc.” Cô bắt đầu ngôn tiếu nghiêm túc chứng minh cô không muốn tiếp tục nói chuyện này, Triệu Hiểu Đông chỉ có đứng dậy cáo từ.

Trong phòng làm việc chỉ còn một mình cô, nhưng lời Triệu Hiểu Đông nói lại thật chặt náu lấy trái tim non nớt kia.

Năm năm rồi, cô thật không muốn gặp hán?

Thật, không muốn sao?

Tokyo

Nhìn ra cửa sổ phía ngoài rào chắn, trên đường phố Tokyo tràn đầy hoa anh đào bay bay. Phía trong rào chắn bên trong phòng một bầu nước ở trên bếp lò bốc hơi nóng sùng sục, sắp sôi trào.

Ở đầu bàn mỗi bên có hai người ngồi đối diện nhau, người ngồi bên trái nhìn có vẻ lớn tuổi, vẻ mặt có chút khẩn trương nghiêm túc; người bên phải tuổi

trẻ quý khí, khuôn mặt tuấn nhã còn lộ ra một cổ lãnh đạm làm cho người ta có cảm giác khó có thể thân cận.

“Minh thiếu thật chịu ra trợ giúp, tôi thay mặt tất cả nhân viên trên dưới tập đoàn Phi Á tập đoàn bày tỏ cảm tạ.” Người đàn ông trung niên chính là Tôn Đồng sự trưởng tập đoàn Phi Á, mà người bị hấn gọi là “Minh thiếu” dĩ nhiên là người phái sau điều hành Minh thị thiên tài Quý Công Tử — Minh Thiên Tàng.

Ngón tay thon dài nhấc ấm trà nóng trên lò, nghiêng ấm đổ trà vào trong ly, hương trà thơm lảng lảng bay ra, thanh âm lãnh đạm cũng theo đó vang lên, “Tôi sẽ giữ lại 60% cổ phần của ông, nhưng là số lượng nhân viên siêu thị nhất định cắt giảm.”

“Sa thải nhân viên? Nhưng, có rất nhiều người đều cùng tôi năm đó cố gắng tạo nên sự nghiệp.”

Tôn Đồng sự trưởng mới vừa mở miệng, cặp mắt âm trầm sâu thẳm nhướng lên “Chúng ta đang nói chuyện buôn bán, không phải đang làm sự nghiệp từ thiện. Toàn bộ nhân viên siêu thị khắp châu Á ông cũng nhớ tên của bọn họ sao? Ông biết bọn họ đối với công việc của mình có trách nhiệm ra sao?” Một xấp văn kiện từ trong tay Minh Thiên Tàng ném ra, “Đây là người của tôi sau khi điều tra mười siêu thị cho ra kết luận, mười siêu thị này phân bố ở mười thành thị của bảy nước khắp châu Á, mỗi một chỗ đều có một đồng vấn đề lớn, nếu ông muốn tôi cứu ông, nhất định phải theo phương pháp của tôi mà làm.”

Lật xem những báo cáo kia, mồ hôi Tôn Đồng sự trưởng cũng rơi lã chã, “Nhưng là, Minh thiếu nên biết, bây giờ còn có rất nhiều tập đoàn lớn muốn thu mua Phi Á, mà điều kiện bọn họ đưa ra.”

“Tôi bất kể người khác điều kiện như thế nào, điều kiện của tôi đã nói cho ông biết, cũng sẽ không sửa đổi.” Minh Thiên Tàng vỗ tay phát ra tiếng, rất nhanh có cô gái mặc ki-mô-nô Nhật Bản xuất hiện ở cửa.

“Tiền trả ghi vào tên của tôi.” Hấn dùng tiếng Nhật nói, sau đó liếc mắt Tôn Đồng sự trưởng, “Nếu Tôn Đồng sự trưởng còn có lựa chọn tốt hơn, tôi sẽ không miễn cưỡng. Cửa lớn Minh thị vĩnh viễn vì ông rộng mở, cần trợ giúp liền gọi điện thoại cho tôi.”

Thấy hấn đứng lên, Tôn Đồng sự trưởng vội vàng kêu: “Chờ, chờ một chút!” Mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu theo gương mặt của ông chảy xuống, không biết là bởi vì khẩn trương hay là nhiệt khí bên trong phòng, hấn cắn răng, vừa bất đắc dĩ vừa thống khổ nói: “Được, tôi, tôi tiếp nhận.”

Đứng ở cửa phòng trà, thuộc hạ đã chuẩn bị xe tốt, mở sẵn cửa xe đợi hấn.

Minh Thiên Tàng đeo mắt kính lên, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng cây hoa anh đào trên đường lớn đối diện, anh đào bay bay rất đẹp, làm cho hấn ở trong lòng khẽ động.

“Anh trở về tiệm cơm trước đi, tôi muốn tản bộ một lát.”

Tài xế lái xe đi, hấn một mình ở lại đường lớn Tokyo. Cuộc sống ở Tokyo tiết tấu nhanh luôn nổi tiếng hàng đầu thế giới, hấn mấy lần tới nơi này tất cả đều là vội vội vàng vàng, chưa có từng nghĩ tới cảm giác khi tản bộ lại thú vị như vậy, cặp mắt dưới kiếng mắt cũng không khỏi ánh lên nụ cười.

Điện thoại di động chợt rất không có ý tứ vang lên, người gọi điện thoại tới là em gái hấn Minh Thiên Hiểu.”Anh, tiệm bánh của em khai trương, sao anh không về giúp em cắt băng?”

“Anh rất bận.” Hấn lãnh đạm không chỉ đối với việc làm ăn, cho dù là đối với gia đình, hấn vẫn không nhiệt tình thể hiện.

“Được rồi, được rồi, biết anh bận rộn, anh đang ở Nhật Bản phải không? Nhật Bản hiện tại lưu hành vị kem gì? Giúp em tìm một chút tài liệu có được hay không?”

“Đã biết.” Hấn vừa vặn thấy phía trước có tiệm kem, vừa nói điện thoại vừa đi qua, đột nhiên, cước bộ như bị cái gì níu lại, toàn thân cứng đờ.

“Lão bản, hai cây kem, vị socola nha!” Một cô gái xinh đẹp lang thang đứng trước cửa tiệm, dùng Nhật ngữ cùng ông chủ chào hỏi.

Tay của hấn dừng lại tại giữa không trung, thanh âm của em gái trong điện thoại cũng không nghe được nữa, tròng mắt đen sau mắt kiếng chẳng qua là yên lặng nhìn bóng dáng trước mắt kia, cho đến đối phương mua đồ xong rời đi, tất cả thần trí mới từng chút từng chút hồi phục lại.

“Anh! Em và anh nói chuyện anh có nghe hay không?” Minh Thiên Hiểu lớn tiếng hỏi: “Chị Niệm Tinh cũng từng đến tiệm của em rồi, anh chừng nào thì tới ném thử một chút tài nấu nướng của em?”

“Lần sau rồi nói.” Thanh âm của hấn nhanh chóng trở lạnh, đột nhiên đem điện thoại cắt đứt.

Là số mạng đang cố ý trêu chọc hấn sao? Thân ở tha hương lại vẫn có thể thấy bóng dáng của cô? ! Sự xuất hiện của cô chỉ là trùng hợp? Hay là. Xem ra tin đồn là thật, cô cũng đối với tập đoàn Phi Á có hứng thú.

Thật ra thì, nếu cùng sống ở cái thế giới này, lại cùng ở một trong lĩnh vực, chạm mặt vốn chính là chuyện sớm hay muộn, cho dù tránh né cũng không nhất định trốn được, huống chi, hấn vốn cũng không từng muốn tránh né, chẳng qua là không muốn gặp lại cô, không muốn bộ dáng mất khống chế của anh bị bất cứ ai nhìn thấy.

Cô cũng không thay đổi bao nhiêu, có lẽ bởi vì thời gian năm năm còn quá ngắn. Nhưng mà trong năm năm tích lũy ra hận ý đủ đem băng tuyết núi Phú Sĩ hoàn toàn tan rã.

Nhìn bóng lưng rời đi của cô khuất sau hoa anh đào, trong đầu của hắn có chút mờ mịt.

Cứ như vậy, gặp lại, tách ra, giống như người lạ. Đây mới thật là kết cục hắn muốn sao?

Đài Bắc

Ở trong phòng khách, trên TV cực lớn đang treo truyền đến thanh âm ngọt ngào của phát thanh viên.

“Bởi vì thành công thu mua hệ thống siêu thị khắp châu Á của tập đoàn Phi Á, tính đến báo cáo cuối cùng ngày hôm qua, cổ phiếu tập đoàn Minh thị lần nữa lên cao năm điểm, trở thành người thắng lớn nhất thị trường chứng khoán. Trước có tin tức truyền ra, tổng giám đốc Minh thị Minh Sùng Quang tiên sinh dạo gần đây lui về, con ông là Minh Thiên Tàng tiếp quản tập đoàn Minh thị. Thật ra thì hiển nhiên sau khi Thiên Tàng từ Mỹ quốc du học trở về, vẫn luôn có tin đồn nói hắn đã trở thành người phía sau nắm trong tay tập đoàn Minh thị, lần này cũng là hắn một tay thúc đẩy cuộc giao dịch này, có lẽ đáp án chính thức không lâu nữa sẽ được công bố.”

“Được rồi, tắt TV.” Thân hình thon dài, quý khí thoát tục, vẻ mặt cùng giọng nói luôn lãnh đạm, Minh Thiên Tàng cầm áo khoác tây trang, hỏi em gái ngồi ở ghế sofa lon ton mãi xem ti vi, “Em lúc nào thì thích xem loại chương trình tài chính bát quái viết rồi hả?”

“Đây chính là tiết mục tài chính có uy tính nhất hiện tại, cũng không nói bát quái lung tung.” Minh Thiên Hiểu cười cười trả lời, “Bình thường một tuần lễ cũng không gặp anh được ba lần, cho nên em phải từ trên truyền hình để biết rõ về thành tích vĩ đại của anh chứ.”

Minh Thiên Tàng từ bên người cô đi qua, tây trang áo khoác vô tình hay cố ý xẹt qua tóc của cô, “Mấy năm này em thế nào một chút tiến bộ cũng không có.”

“Em dĩ nhiên không giống chị Niệm Tinh nha.” Minh Thiên Hiểu đuổi cái lưng mồi, thờ dài nói: “Em vốn là còn tưởng rằng chị Niệm Tinh sẽ trở thành một nhà vẽ tranh châm biếm, không nghĩ tới chị lại trở thành người quản lý xí nghiệp Phương thị, còn được lên trang bìa tạp chí kinh tế tài chính, bên ngoài cũng ca ngợi chị là nữ cường nhân thời đại mới đây.”

Minh Thiên Tàng đi về phía cửa, Minh Thiên Hiểu ở phía sau lớn tiếng kêu, “Anh! Anh từ Mỹ quốc trở về có gặp chị Niệm Tinh chưa?”

“Chuyện của anh không cần em quan tâm.” Minh Thiên Tàng trả lời, tay đã chạm đến tay cầm cửa.

“Nhưng mà em lại nghe bà nội nói, bà hi vọng năm nay hai người có thể kết hôn.” Cô cười lại hỏi: “Hai người lâu như vậy không gặp mặt, không còn cảm giác với đối phương rồi hả?”

Minh Thiên Tàng không trả lời cô, thẳng đi ra ngoài.

Mở cửa xe, ngồi vào ghế lái. Hắn không có lập tức khởi động xe, từ trong túi áo lấy điện thoại di động ra, nhìn số điện thoại phím ưu tiên số một, khẽ mất hồn.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, hắn nhận cuộc gọi, gọi điện thoại tới là thư ký của hắn.

“Minh thiếu, cuộc họp với Khải Nhĩ là ba giờ chiều nay.”

“Tôi biết rồi.” Trả lời ngắn gọn, không có một lời dư thừa nào, sau khi cúp điện thoại hắn không dừng lại, trực tiếp để điện thoại di động ném tới ghế phụ, khởi động chìa khóa xe.

“Lần này thu mua tập đoàn Phi Á mặc dù thất bại, nhưng không cần để ở trong lòng.” Niệm Tinh thông báo tình huống kinh doanh hiện tại mà các đồng sự giao phó trên cuộc họp hội đồng quản trị, mà tiêu điểm là các đồng sự truy cứu việc thu mua tập đoàn Phi Á thất bại.

“Phương tiểu thư, không phải chúng tôi không tin nhiệm năng lực của cô, gần đây mấy lần thu mua lớn nhỏ, chúng ta đều bại trên tay Minh thị, rốt cuộc là tại sao?”

“Đúng vậy, tôi nghe nói Phương tiểu thư cùng Minh thị Minh Thiên Tàng đã từng là bạn học? Hai người có thỏa thuận gì với nhau không? Chẳng lẽ là Phương tiểu thư cố ý nhường?”

Vấn đề mà mấy vị đồng sự đưa ra gây rối khiến Niệm Tinh cau mày, “Các vị, tôi là người phụ trách Phương thị, tôi đương nhiên có thể cố gắng vì mọi người kiếm tiền kiếm lời, thử hỏi Phương thị thất bại đối với tôi có chuyện tốt gì sao? Gần đây có vài vụ làm ăn kết quả không lý tưởng, đây là nguyên nhân nhiều mặt tạo thành, cùng quan hệ Minh thị Minh Thiên Tàng với tôi không có bất kỳ dính líu trực tiếp nào.”

“Phải không? Nhưng là.”

Còn có đồng sự muốn mở miệng, Triệu Hiểu Đông nhận không được, đứng lên nói, “Huê hồng hàng năm của mấy người có phải ít ỏi gì đâu, các người còn muốn càn quấy?”

“Hiểu Đông!” Niệm Tinh lấy ánh mắt ám hiệu hắn cầm miệng, “Các vị cổ đông đối với tình huống công ty chưa hiểu rõ, có nghi vấn là phải, bất quá, ” cô nghiêm trọng hướng nhìn các đồng sự, “Tôi hi vọng công ty chân thành đoàn kết, gần đây công ty kế hoạch thất bại, tôi hoài nghi nội bộ công ty có gian tặc, chuyện này tôi sẽ điều tra, một khi phát hiện là ai bán cơ mật công ty, tôi nhất định sẽ không bỏ qua người kia!”

Lời nói ra chặn lại những câu hỏi của các cổ đông.

Cô hást cầm lên, “Còn có việc sao?”

Hiện trường yên lặng như tờ.

“Tan họp!”

Rời đi phòng hội nghị, trở lại phòng làm việc, thư ký đã chờ sẵn từ lâu.

“Phương tổng, phương thức liên lạc tổng giám đốc công ty tín hiệu vô tuyến Khai Nhĩ đã tìm được, bắt quá mới vừa gọi điện thoại qua, đối phương nói tổng giám đốc bọn họ chiều hôm nay không rảnh, đã hẹn Minh thiếu của tập đoàn Minh thị uống trà.”

Lại là Minh Thiên Tàng? Lòng Niệm Tình trầm xuống.

“Minh Thiên Tàng là cố ý muốn gây cản trở chúng ta.” Triệu Hiểu Đông vừa vào tới cũng nghe được lời của thư ký nói, bất bình mà nói: “Được, tôi đi gặp hán, thẳng mặt hỏi hán rốt cuộc muốn như thế nào.”

“Hiểu Đông, anh đừng xung động.” Niệm Tình trầm tĩnh mà đối với thư ký phân phó, “Bảo tài xế ở dưới lầu chờ tôi, tôi muốn đi một chuyến đến Minh thị.”

“Cô không thể đi!” Triệu Hiểu Đông vội la lên: “Đi chính là yếu thế! Cô chẳng lẽ không nhìn ra hán rõ ràng là muốn cả cô? !”

“Trên thương trường không nên có địch nhân vĩnh viễn. Nếu như hán là thật muốn tôi bắt lợi, nói rõ có lẽ tốt hơn.” Niệm Tình đối với hán cười cười, “Ngược lại anh mới không nên đi, hán đối với anh vẫn có thành kiến, đi cũng nói cũng không được gì, ngược lại sẽ đem cục diện làm cho càng hồng bét.”

Nhìn cô thu dọn đồ đạc, đôi tay càng không ngừng bận rộn, Triệu Hiểu Đông đột nhiên hỏi: “Cô có phải còn không quên hán được?”

“Quên? Tại sao muốn quên?” Cô thân nhiên cười, “Hơn nữa trí nhớ của tôi luôn luôn không kém, làm sao có thể tùy tiện quên đi một người quen mặt?”

“Hơn nữa người này, vẫn cùng cô có hôn ước.” Hán thanh âm buồn bực nói.

Niệm Tình toàn thân run lên, nụ cười có chút đọng lại, một lát mới dịu dàng nói: “Hiểu Đông, đừng làm khó dễ tôi, anh biết vị trí này tôi làm có nhiều khổ cực, anh cũng không cần cho tôi thêm áp lực.”

“Phương tổng, xe chuẩn bị xong, nhưng là Minh thị bên kia nói rõ chỉ có sau tám giờ tối mới có thời gian, bây giờ không có ở trong công ty.” Thư ký tới trước báo cáo, Niệm Tình sững sốt, tự giễu cười cười, “Tôi thật sự là quá hồ đồ, tổng giám đốc của Khai Nhĩ nếu hẹn hán uống trà, hán đương nhiên không có ở trong công ty. Sau tám giờ tối phải không?” Cô trầm ngâm chốc lát, đột nhiên hỏi: “Hiểu Đông, có thể đem quán của nhà anh cho tôi mượn một buổi tối?”

Dừng xe ở cửa tiệm mì Nghi Hòa, Minh Thiên Tàng cũng không có lập tức xuống xe. Buổi chiều trở lại công ty lúc nghe được thư ký nói người phụ trách xí nghiệp Phương thị gọi điện thoại đến xin hán ăn cơm tối, về địa điểm, chỉ có lưu lại hai chữ: chỗ cũ.

Chỗ cũ. Là nơi này đi. Gian phòng quán ăn này hán đã bao lâu không tới? Năm năm sao? Tại sao tất cả giống như quen thuộc chưa từng thay đổi?

Đèn đường đầu phố có chút hoàng hôn, bên ngoài cửa tiệm bởi vì treo bảng “Chú quán có chuyện, hôm nay không buôn bán” mà có vẻ vắng ngắt, bất quá cửa tiệm cũng không đóng.

Rốt cuộc, hán quyết định đi xuống xe, vén màn vải cửa, trong tiệm trống rỗng, chỉ thấy Niệm Tình đeo tạp dề, giờ muống lớn từ cửa sổ trong phòng bếp lộ ra một đầu, tươi cười rạng rỡ cùng hán chào hỏi, “Anh tới rồi? Xin chờ một chút, rất nhanh thì có ăn.”

Minh Thiên Tàng yên lặng nhìn cô bận trước bận sau, thần trí có chút hoảng hốt.

“Mau ném thử tài nấu nướng của em. Mấy năm này em chính là từ Triệu thúc học không ít công phu.” Cô thân thiện kêu hán ăn mì, thuận thế ngồi vào bên cạnh hán, tư thế thân mật so với lúc năm năm trước cô lần đầu tiên dẫn hán tới nơi này ăn mì giống như nhau.

Nhưng là Minh Thiên Tàng vẫn không nhúc nhích chiếc đũa. Sóng mắt sâu thăm dò lại ở trên mặt của cô, thời gian năm năm giống như khoảng cách, ngăn ở giữa hai người.

“Không ăn sao?” Cô cong môi lên, vẫn là cùng trước kia một dạng xinh đẹp đáng yêu, “Nước leo này em đã hầm mất vài tiếng, sớm biết anh không phải nể tình em liền ném mấy hột tiêu vào.”

Ngón tay của hán chậm chạp đặt lên khóe miệng của cô, dừng lại tại của cô sau đó, thanh âm nhàn nhạt từ trong môi phát ra, “Tóc tại sao cắt rồi hả?”

Cô nháy mắt mấy cái, “Chính là lúc muốn hù dọa anh giật mình a.”

Lông mày nhú lại làm hiện lên vết nhăn, “Nuôi trở lại đi.” Hắn đơn giản ra lệnh.

Cô lấy tay sờ chút một chút tóc ngắn, nụ cười như trước kia một dạng rực rỡ, “Thử nhìn một chút đi, bắt quá phải tổn thật là nhiều năm á.”

Hắn rút tay về, đem chén kéo đến trước mặt, rót cuộc cầm chiếc đĩa lên, gấp một nhúm mì, rất lịch sự nhai nửa ngày, không lộ vẻ gì, nhưng động tác tiếp tục ăn đại biểu hẳn đối với thủ nghệ của cô khá hài lòng.

Niệm Tinh vỗ tay cười nói: “Anh xem, em đã nói rồi, em là thiên tài, học bất kỳ cái gì đều là vừa học liền biết, không có gì là có thể làm khó em đây, ngay cả làm mì sợi đều là thiên phú dị bẩm.”

Minh Thiên Tang không biến sắc ăn xong cả tô mì, sau đó đứng lên, “Khuya lắm rồi, tôi đưa em về nhà.”

Cô ngưỡng mặt lên, nháy mắt nhìn hắn, “Không muốn tán gẫu một lát sao?”

“Em muốn tán gẫu cái gì?” Trong mắt của hắn có chút thần sắc cổ quái, “Hai chúng ta, hiện tại cũng là người có thời gian tán gẫu sao?”

Cô thờ dãi, “Được rồi, thua anh, anh biết rõ em tìm anh là vì cái gì, chính là nhện được không nói, em vốn là muốn đợi anh mở miệng trước.”

“Tôi hi vọng em sẽ không đem tình cảm mang vào trong việc kinh doanh.” Hắn nói trúng tim đen nói: “Công ty tín hiệu vô tuyến là người hợp tác lớn nhất ở phương diện tín hiệu vô tuyến của Minh thị, cuộc trao đổi này tôi sẽ không buông tay.”

Cho dù thời điểm gặp lại, cả hai người đều có thể mang mặt nạ nói chuyện, cho dù cô có thể giả bộ rất thân mật, giống như hai người chưa bao giờ chia lìa, nhưng vết nứt trong lòng không phải là nụ cười mà có thể đền bù che giấu.

Trên mặt Niệm Tinh cũng có nhàn nhạt lo lắng, “Em nghĩ anh biết, gần đây Phương thị có chút phiền phức, nhu cầu cấp bách đơn đặt hàng kéo tiêu thụ thị trường, mở ra giá cổ phiếu.”

“Em không phải là thiên tài sao?” Hắn giễu cợt một câu, “Không có bất kỳ chuyện có thể làm khó em, tôi nhớ được những lời này em vừa mới nói qua, chẳng lẽ là tôi nghe nhầm rồi hả?”

Cô lắc đầu một cái, “Không bột đổ gột nên hồ, bây giờ Phương thị để cho em thúc thủ vô sách, năm đó chất chứa vấn đề quá nhiều, hiện tại cùng nhau bộc phát ra, tình huống tràn ngập nguy cơ.”

“Em cũng có thể biết, dựa vào đơn đặt hàng của công ty Khải Nhĩ cũng không thể thay đổi gì.”

“Lúc đầu Minh thị không có Khải Nhĩ còn có thể kinh doanh rất tốt, Phương thị lại có thể gặp phải phiền toái lớn, anh thật tính thấy chết mà không cứu?” Cô yên lặng nhìn hắn, “Thiên Tang, anh vẫn còn giận em sao?”

” Chuyện lúc trước, tôi đều không nhớ rõ.” Hắn cố nhẹ nhàng bày tỏ.

“Anh rõ ràng còn nhớ rõ, hơn nữa nhớ rất sâu.” Niệm Tinh gần sát hắn, ngón tay đặt trên cánh tay hắn, dịu dàng nói: “Vào ngày anh đi du học, Hiểu Đông vừa lúc gặp phải một chút phiền toái, em chạy tới xử lý, cho nên.”

“Tôi nói rồi, tôi không nhớ rõ.” Hắn lạnh lùng ngắt lời cô, “Hơn nữa, không cần ở trước mặt của tôi nhắc tới tên người kia.”

Cô bất đắc dĩ thờ dãi nói: “Em thật sự không hiểu, tại sao anh cùng Hiểu Đông cứ như vậy lửa nước gặp nhau?”

“Trên đời này chắc chắn sẽ có người nhất định không chung đường mình, phân chia với hai cái thế giới. Chẳng những sẽ không có giao tập, càng không nên biết.” Ném cho cô giải thích cuối cùng, hắn bước thẳng ra khỏi cửa tiệm.

Niệm Tinh đuổi theo chạy ra, lớn tiếng nói: “Minh Thiên Tang, cái người vì tư lợi cá nhân quý hẹp hòi! Đời này anh thật liền một người bạn tốt cũng không cần sao?”

Hắn hơi nghiêng mặt, khí chất lạnh lùng trên hình dáng tuấn mỹ biểu thị rõ không bỏ sót, “Bạn tốt? Em chỉ người nào? Triệu Hiểu Đông sao? Em nên biết, chúng tôi vĩnh viễn sẽ không trở thành bạn tốt, không làm địch nhân của tôi đã là vận khí của hắn.”

“Em nói không phải là Hiểu Đông, làm!” Cô thật là tức giận vô cùng, “Chúng ta không phải nói phải làm bạn tốt sao?”

“Bạn tốt?” Hắn thật thấp tái diễn câu hỏi này, hừ nói: “Thì ra là ở trong lòng em, chúng ta chẳng qua là quan hệ bạn tốt rẻ tiền.”

“Bằng hữu quan hệ một chút cũng không rẻ tiền, nó là cái mà anh dùng cả tập đoàn Minh thị cũng không đổi được!”

Một vật theo tiếng la hét buồn bức của Niệm Tinh vào trên người của Minh Thiên Tang. Hắn quay đầu lại, thấy rơi xuống chân mình một cái tạp dề màu trắng.

“Quên cảm tạ em bữa ăn tối, mùi vị cũng không tệ lắm.” Hắn nói sang chuyện khác, mở cửa xe hỏi cô, “Có muốn tôi đưa em hay không?”

“Không cần, tự em có tài xế.” Niệm Tình nhìn chăm chăm hắn, không có ý tứ muốn đi.

Hắn ngồi vào bên trong xe, bỗng nhiên lại cất giọng nói với cô: “Nếu như em muốn cùng công ty Khải Nhĩ hợp tác, thứ Sáu tuần sau, cũng chính là ngày trước khi chúng tôi kí kết, em còn có cơ hội.”

Xe đi xa đem bóng dáng Thiên Tàng hoàn toàn khuất tầm mắt Niệm Tình, cô nhìn phương hướng hắn rồi đi hồi lâu, chia ra năm năm sau gặp lại cứ như vậy vội vàng kết thúc. Cô thậm chí không còn kịp nói cho hắn biết, mấy năm này cô rất nhớ hắn, cũng không có tới kịp hỏi hắn, mấy năm này hắn có tốt không, vấn đề giống như vậy, chẳng lẽ hắn đều chưa từng nghĩ tới sao? Tại sao hắn có thể làm được một cái vấn đề cũng không hỏi?

Chẳng lẽ thời gian thật sự là một con dao phẫu thuật vô tình, có thể đem tính tình cùng tình cảm của một người tất cả đều nhất thể cắt bỏ hết?

Năm đó lần đầu tiên lúc nhìn thấy hắn, hắn mặc dù cũng lạnh lùng như vậy, cự người ngoài ngàn dặm, nhưng cũng sẽ không có như bây giờ mãnh liệt công kích. Thiên Tàng thay đổi, thật thay đổi. Cùng hắn thay đổi còn có cái gì? Thời gian? Tình cảm? Hoặc là, cô cũng vậy, chẳng qua là chưa bao giờ phát hiện thôi.

Nếu như ban đầu chưa bao giờ biết nhau, bọn họ bây giờ nhiều lắm là cũng chỉ là địch nhân trên thương trường, nói vậy cũng sẽ không giống như thế tổn thương lẫn nhau, khá đau lòng.

Nhưng là, cô chính là không nhận được muốn nghĩ, thời điểm khi cô đau, Thiên Tàng, người mà cũng khác núi băng gì đấy, cũng sẽ đau không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2

Buổi chiều, khí trời có chút nóng bức. Bên ngoài phòng học ồn ào không ngừng, chỉ có miệng thầy giáo vẫn không biết mệt mỏi khi đóng khi mở, một đám học sinh đã ngã sấp ở trên bàn, người thì ngủ, người thì vẽ nghịch ngoạc.

Thầy giáo trên bục giảng sớm đã đem đầy hết thầy thu hết vào mắt, lại cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, làm bộ như không nhìn thấy. Đây chính là nếp sống của trường học quý tộc, nhóm cảnh vàng lá ngọc đang ngồi, người nào không phải là bối cảnh huy hoàng, một đường trái thảm vàng mà lớn lên, tùy tiện chọn ra một người, dậm chân một cái, trong phạm vi năm dặm sẽ xảy ra động đất từ cấp năm trở lên. Cho nên, vô luận học sinh làm cái gì, chỉ cần không phải thương thiên hại lý, chưa quấy tới trật tự lớp học, giáo sư đều không có tư cách đi trách cứ bọn họ.

Buổi chiều, khí trời có chút nóng bức. Bên ngoài phòng học ồn ào không ngừng, chỉ có miệng thầy giáo vẫn không biết mệt mỏi khi đóng khi mở, một đám học sinh đã ngã sấp ở trên bàn, người thì ngủ, người thì vẽ nghịch ngoạc.

Thầy giáo trên bục giảng sớm đã đem đầy hết thầy thu hết vào mắt, lại cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, làm bộ như không nhìn thấy. Đây chính là nếp sống của trường học quý tộc, nhóm cảnh vàng lá ngọc đang ngồi, người nào không phải là bối cảnh huy hoàng, một đường trái thảm vàng mà lớn lên, tùy tiện chọn ra một người, dậm chân một cái, trong phạm vi năm dặm sẽ xảy ra động đất từ cấp năm trở lên. Cho nên, vô luận học sinh làm cái gì, chỉ cần không phải thương thiên hại lý, chưa quấy tới trật tự lớp học, giáo sư đều không có tư cách đi trách cứ bọn họ.

Thầy giáo phát tay vỗ vỗ quyển sách, đây là cách duy nhất ông có thể sử dụng để cảnh cáo học sinh, sau đó xoay người lại tiếp tục viết chữ trên bảng đen.

“Cho nên, tư tưởng của Khổng tử là được.” Thanh âm của ông cũng giống như là nhấm cái không khí buồn ngủ ảm đạm, càng ngày càng không có sinh khí.

Giữa phòng học, chỉ có một người, ngồi tựa ghế, làm ra vẻ đang nghe giảng. Nhưng mà trong cặp mắt đẹp đen kịt lại rõ ràng viết hai chữ — nhàm chán.

Bài giảng nhàm chán, nội dung nhàm chán, thầy giáo nhàm chán, nhàm chán, buổi chiều nhàm chán, nhàm chán hết thấy.

Bàn tay nắm hờ thành quyền chống bên má, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ cầm dưới, khuôn mặt tuấn tú so với những người con trai khác mà nói không khỏi có vẻ vô cùng tinh xảo, nhưng vẻ lạnh lùng lảng động ở trên mặt lại như chưa từng hòa tan, hoàn toàn không có vẻ nhiệt huyết tươi trẻ của những bạn cùng lứa tuổi.

Có lẽ là bởi vì khuôn mặt lạnh lùng và khí chất cao ngạo quá hấp dẫn, nhưng lại làm cho người khác không dám chú ý quá lâu, chung quanh những nhóm thực nữ làm bộ ngủ say kia, luôn là thỉnh thoảng len lén ném qua một ánh mắt ngưỡng mộ lại vội vàng dời đi chỗ khác.

Thầy giáo vẫn còn viết chữ liên tục trên bảng đen, tất cả học sinh có mặt trong phòng vẫn còn buồn ngủ.

Cửa phòng học chợt bị mở ra, hiệu trưởng tự mình dẫn một cô gái đi tới.

”Thầy Lý, xin làm phiền thầy một chút, có học sinh mới cần báo danh.”

Đối với học sinh mới, sự nhiệt tình của các bạn học luôn cao hơn bất kỳ một môn học nào, người đang nằm sấp trên mặt bàn, ngoại trừ đang ngủ say, tất cả đều ngồi dậy, nhìn thẳng vào mỹ nữ đứng im bên cạnh cửa.

Đúng vậy, mỹ nữ, thật sự là mỹ nữ, nhìn lần đầu có lẽ không phải là rất xinh đẹp làm cho người khác sững sờ, nhưng đơn giản chỉ cần để cho người ta có một loại cảm giác khí chất thanh nhã ” Phúc có thi thư khí tự hoa”, vì vậy cả người như được nổi bật lên nhờ vào loại khí chất này.

“Xin chào mọi người, mình là Phương Niệm Tinh, mới từ Nam bộ chuyển trường tới đây, về sau hi vọng các bạn có thể chăm sóc nhiều hơn.” Lời nói đầu rất đơn giản lễ phép, không thể nói bước phát triển mới, nhưng là bản thân mỹ nữ được ưa chuộng, cho nên các bạn học còn là đáp lễ tiếng vỗ tay lịch sự.

“Trước tiên đến ngồi kế bên bạn Thiên Tàng là được rồi.” Hiệu trưởng tự mình an bài chỗ ngồi, đồng thời mỉm cười vì học sinh mới giải thích, “Phương Niệm Tinh có chỉ số IQ hai trăm, từ nay về sau, thiên tài trong học viện Danh Dương chúng ta lại có thêm một người, đây thật là vinh dự cho Danh Dương.”

Tiếng hút khí kinh ngạc hâm mộ vang lên khắp phòng học. Mặc dù trong học viện Danh Dương học sinh thông minh không ít, nhưng IQ đạt tới hai trăm lại là đặc biệt. Ba năm gần đây người có trí lực kinh người cũng chỉ có Minh Thiên Tàng. Mà hắn cũng bởi vì ôm hết mấy giải vô địch thi đấu giữa các trường với nhau, mà nhận lấy danh hiệu thiên tài tuyệt thế bậc nhất thế kỷ mới. Hôm nay, bên cạnh thiên tài rót cuộc cũng có “đồng bạn” rồi.

Niệm Tinh chậm chậm đi tới chiếc bàn trống, đối với Minh Thiên Tàng đang liếc xéo mình mỉm cười gật đầu, “Xin chào, Minh Thiên Tàng đúng không? Nghe đại danh đã lâu.”

“Ừm.” Minh đại suất ca đáp lại một chữ. Đối với lần đầu tiên gặp mặt, hắn như vậy đã coi như là ngoại lệ.

Niệm Tinh cũng không ngại hắn lãnh đạm. Thiên tài phần lớn đều như thế, coi trời bằng vung, thanh cao kiêu ngạo, cô tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã thấy qua không ít, đã sớm thấy nhưng không thể trách. Kéo ghế ra ngồi xuống, chuẩn bị xem sách giáo khoa, cô đã tập trung vào nghe giảng.

Minh Thiên Tàng hứng thú với cô cũng chẳng có bao nhiêu, lại phát hiện sự xuất hiện của cô ngăn cản tầm nhìn tốt nhất nhìn ra ngoài cửa sổ của hắn. Ngay cả phong cảnh ngoài cửa sổ cũng không thể thoải mái thưởng thức, giống như tước đoạt hứng thú duy nhất, lông mày thanh tú vì vậy khẽ nhíu lên.

Tan lớp thì các bạn học rồi rít vây quanh, tò mò hỏi thăm.

“Phương Niệm Tinh, bạn từ trường học nào ở Nam bộ chuyển tới vậy?”

“Trường trung học Giai Nghệ.”

“À? Chính là Giai Nghệ chuyên đào tạo thiên tài sao? Bạn xếp hạng mấy, nơi đó học sinh có phải ai cũng IQ hơn hai trăm?”

“Nào có khoa trương như vậy, thật ra thì học sinh Giai Nghệ tất cả đều rất chú tâm chăm chỉ vào việc học của mình, cho nên thành tích thi mỗi năm mới có thể tỏa sáng như thế.” Niệm Tinh trả lời đúng sự thật. Học sinh Giai Nghệ phần lớn xuất thân nhà bình dân, không có những thiên kim tiểu thư hay thiếu gia tốt số ngâm thơ vàng từ lúc mới ra đời, cho nên bọn họ cũng rất cố gắng chăm chỉ, hi vọng vì tiền đồ mà xây dựng nên nền tảng vững chắc.

“Phương Niệm Tinh, nhà bạn làm cái gì? Tại sao chuyển trường đến đây vậy?”

Quả nhiên học sinh nơi này còn là tò mò nhất loại vấn đề này.

” Tổng công ty ba mình dời đến nơi này, cho nên cả nhà mình mới phải chuyển đến đây, ông ấy kinh doanh vì tính kỹ thuật.” Niệm Tinh là người không hay thích khoe khoang gia thế, bất quá đã có người bắt đầu ở trong lòng sàng lọc bất kỳ họ Phương lại làm vì tính, công ty kinh doanh lớn mới vừa dời đến lân cận.

“Phương Niệm Tinh, bạn nhập học thành tích là bao nhiêu?” Cũng có người tò mò IQ hai trăm của cô có đúng hay không. Quy định cho học viện Danh Dương nhập học là — tất cả học sinh nhất định trải qua kiểm tra sáu môn Địa lý, Anh văn, Quốc văn, Sinh vật, Lịch sử cùng Số học , thành tích đạt tới tiêu chuẩn mới có thể nhập học.

“Mình không có chú ý.” Cô trả lời, “Hơn nữa, hiệu trưởng cũng không có nói cho mình biết.”

Mọi người có chút thất vọng. Thấy Minh soái ca bên cạnh cô thủy chung không nói một câu, có người không nhịn được châm lửa, “Sẽ phải kiểm tra thử chứ, lần trước Minh Thiên Tàng thi 599 điểm, bạn có có thể đạt được 600 không?”

” Bạn nói là, muốn mình cùng so tài với hắn sao?” Niệm Tinh liếc mắt nhìn Minh Thiên Tàng, cười cười, “Không cần đi! Học tập cũng không phải là vì người khác.”

Giờ nghỉ kết thúc, chuông vào học lại vang lên, mọi người giải tán lập tức.

Niệm Tinh rất chủ động cùng Minh Thiên Tàng nói chuyện, ” Bạn thật lợi hại, chỉ thiếu một chút là max điểm”

“Thiếu một chút vẫn không phải là max điểm.” Hấn nhàn nhạt nói.

Cô cười nhún nhún vai, giống như đang nói..., là max điểm thì thế nào?

Bởi vì thầy giáo vào phòng học, đoạn đối thoại giữa họ không tiếp tục nữa.

Buổi chiều là thời điểm tốt nhất để ngủ, cho nên tốp học sinh ngồi phía trước vốn ngồi khá đàng hoàng, vẫn chưa có hoàn toàn nằm sấp trên bàn lúc này cũng giống mọi người nắm bắt thời gian, trong tiết lịch sử bổ sung giấc ngủ.

Minh Thiên Tàng vẫn tựa vào trên ghế ngồi, nhàm chán xoay bút trong tay. Hấn trời sinh thể chất tốt, một ngày chỉ cần ngủ sáu tiếng như vậy đủ rồi, muốn cho hấn đang ánh nắng mặt trời rực rỡ mà ngủ căn bản là không thể nào. Cho nên cho dù những môn học này nhàm chán đến cỡ nào, hấn cũng chỉ có thể lựa chọn kiên trì đầu độc lỗ tai của mình.

”Niên đại của Đường Thái Tông.” Giọng của thầy dạy lịch sử, so với thầy dạy quốc văn lúc này càng thêm cứng nhắc, căn bản là có thể trở thành bài hát ru con hiệu quả.

Minh Thiên Tàng vô cùng buồn chán, loáng thoáng, hấn đột nhiên cảm thấy có tiếng cãi nhau chui vào lỗ tai.

“Khò. Khò.”

Tiếng ngáy nhỏ, xen lẫn với giọng giảng bài xuyên vào lỗ tai. Hấn nghi hoặc cúi đầu, nhìn về phía hàng xóm mới bên cạnh — Phương Niệm Tĩnh. Tiếng ngáy có tiết tấu, có thang âm, đều đều rất nhỏ lại là từ trong miệng cô ấy thoát ra.

Coi như là IQ hai trăm, cũng không cần miệt thị lão sư giảng bài chứ? Mặc dù lớp này xác thực nhàm chán tới cực điểm, nhưng là. Có thực nữ nào lại làm ra chuyện mất mặt không chút khí chất này?

Minh Thiên Tàng cau mày nhìn cô, tiếng ngáy nho nhỏ tiếp tục rất có tiết tấu đều đều vang lên.

Tay của hấn không nhịn được đưa tay qua bàn bên cạnh, khe khẽ đẩy đẩy cánh tay hàng xóm mới, không nghĩ tới cô trở người, đem mặt cho chuyển sang cửa sổ bên kia, tiếp tục ngủ.

Hấn rất muốn làm bộ như không nghe thấy, nhưng tiếng ngáy của cô giống như là có con muỗi ở bên tai bay, quấy nhiễu tâm trí của hấn. Không có biện pháp, hấn tăng lực vỗ vỗ cánh tay của cô, đánh thức cô.

“Chuyện gì?” Thanh âm của cô không phòng bị phát ra rất lớn, ngay cả thầy giáo trên bục cũng giật nảy mình.

Mi tâm của hấn nhú lại, trong đôi mắt đen xinh đẹp không biết là khinh thường cười lạnh, hay là không thể làm gì.

“Cô ấy đang ngáy, xin hãy yên lặng.” Hấn từng chữ rõ ràng nói ra, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng đủ để mọi người xung quanh nghe rất rõ ràng.

Minh Thiên Tàng cho là cô sẽ đỏ mặt khốn khổ không dứt, không nghĩ tới cô chỉ áy náy gật đầu một cái, “Ngượng ngùng, ngày đầu đi học, mình quên đeo khẩu trang rồi.”

À? Thì ra là cô đối với chuyện mình ngủ khi đi học không chỉ sớm đã thành thói quen, hơn nữa còn có thường dùng vũ khí trang bị?

Hấn không khỏi bất ngờ cũng quên phải giữ vững phong độ, rất không có khí chất trợn trừng mắt.

Ngày đầu tiên quen biết thiếu nữ thiên tài, lẽ ra mắt của cô thật đúng là.rất “đáng yêu”.

“Thiên Tàng, kì thi toán học Olympic quốc tế em sẽ tham gia chứ?” Thầy dạy số học cầm giấy báo danh rất khách khí hỏi ý kiến của hấn.

Minh Thiên Tàng nhận lấy giấy báo danh, viết xuống ba chữ “Minh Thiên Tàng”. Tĩnh còn thoáng mắt nhìn, thấy trong tay thầy giáo một tờ giấy khác, không nhận được nhú mày, “Cô ấy cũng muốn tham gia?”

“Người nào? A, Phương Niệm Tĩnh sao? Đúng vậy, thành tích nhập học môn toán là max điểm đấy.” Thầy giáo dạy toán đáng vẻ hưng phấn giống như là đào được bảo vật. “Năm nay học viện chúng ta có thể có hai người các người tham gia thi đấu, ngôi quán và á quân coi như nắm chắc trong tầm tay.”

“Cô ấy, có thể không?” Minh Thiên Tàng chau mày.

Nhập học một tuần lễ, cũng không có nhiều bài kiểm tra, không biết thực lực của cô đến tốt cùng như thế nào, ngược lại xế chiều mỗi ngày đều phải chịu đựng tiếng ngáy của cô, làm tinh thần của hấn bị hành hạ. Mặc dù ngày thứ hai cô cũng rất có lễ phép đeo khẩu trang, nhưng vẫn cảm giác được tiếng ngáy như ma ám luồn quẩn chui vào lỗ tai, thế nào cũng đuổi không ra.

Cho dù là buổi sáng, lớp toán học cũng thấy cô ngồi vẽ bậy nguyệt ngọc, chưa từng thấy cô nghiêm túc nghe giảng. Biểu hiện như vậy là thiên tài nên có sao? Cô không học đàng hoàng không khỏi vô cùng khoa trương.

Lúc mới gặp mặt, còn tưởng rằng cô bề ngoài điềm tĩnh nhàn thục, là một người ngoan ngoãn, nhưng quả nhiên là người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo lường.

Buổi chiều lại đến giờ học quốc văn, Minh Thiên Tàng trước đó chuẩn bị một quyển 《 Tam ngôn nhị phách 》, dùng để đọc giết thời gian. Đồng thời hẳn tự mua cho mình một bộ máy trợ thính, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Bất quá hẳn có chút ngoài dự đoán, tiếng ngáy như thường lệ trong giờ quốc văn cũng không có vang lên. Hẳn nhìn lời cuối sách 20' mới ý thức tới có cái gì không đúng, tiếp hẳn phát hiện hàng xóm bên cạnh vẫn thần thái sáng láng về dậy lên bàn, nhìn kĩ lại, cô lại đang vẽ truyện tranh rồi.

Trước kia cô thỉnh thoảng vẽ một chút tùy hứng, giống như hôm nay cô vẽ thầy giáo đang lên lớp nhưng mà lại là tranh manga chính gốc, mỗi một nét cũng rất chú ý, vẽ một cách tao nhã thành thực, bộ dạng cực kì chuyên nghiệp.

Hẳn nhìn cô vẽ, không khỏi nhìn nhập thần, cho đến khi cô bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hẳn, hai người tầm mắt chống lại, hẳn sững sốt, thế này mới ý thức được mình nhìn lên cô vẽ tranh quá lâu.

“Mặt của bạn có thể hay không cho mình mượn dùng một chút?” Cô dùng bút thật nhanh vẽ trên tờ giấy nháp.

Hẳn không thể hiểu ý của cô. Dem mặt cho cô mượn? Không phải là muốn giống như tiểu thuyết võ hiệp làm mặt nạ da người chứ?

Cô chỉ chỉ bức họa của mình, lại tiếp tục vẽ: “Vai nam chính của mình chưa có vẽ ngũ quan, mình muốn mượn ngũ quan của bạn, có thể không?”

Đúng vậy, nhìn cô vẽ nửa ngày, một mực khó hiểu cô tại sao thủy chung để trống khuôn mặt của người nam, nguyên lai là không biết làm sao vẽ.

Hẳn quay mặt qua chỗ khác, bị “hoạ sĩ” nhìn trúng bộ dạng này, hẳn cũng hơi mất hứng.

“Không nói lời nào chính là ngầm cho phép?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Nhàm chán.” Hẳn khạc ra hai chữ, lại không nói có cho phép hay không.

“Như vậy, mình liền dựa theo vẽ à nha?” Cô hỏi thêm một câu. Vẫn không nghe hẳn trả lời, môi đỏ mọng nhếch lên, quay mặt lại toàn tâm vui đầu vào tác phẩm.

Không nhận được, hẳn lại lặng lẽ liếc mắt nhìn cô vẽ. Cô đã bắt đầu vẽ khuôn mặt cho nam chính kia.

Một đôi lông mày thon dài, cũng không tệ lắm; cái mũi thẳng tắp, rất tốt; đôi môi, ừ, thật sự cô có thiên phú vẽ tranh. Chờ một chút, cặp mắt kia, thế nào lạnh như vậy? Lạnh như tuyết ở Seberia, mang theo vài phần ngạo mạn, mấy phần lạnh lùng cách người ngàn dặm. Cô vẽ, rốt cuộc là ai? Là hẳn sao?

Mi tâm nhũ chặt, giống như nội tâm che giấu rất tốt bị người khác đột nhiên vạch trần lột vỏ bên ngoài: tâm sự hoàn toàn bại lộ dưới ánh mặt trời.

Hẳn đột nhiên vươn tay, che lại bức họa trên bàn bên cạnh, trầm giọng nói: “Cô đang vũ nhục tôi sao?”

“Không có, vẽ rất đẹp, bạn hoàn toàn có thể yên tâm” Cô không hiểu hẳn làm sao sẽ đột nhiên trở mặt, chỉ thấy tay của hẳn dùng một ngón tay, đem tờ giấy cầm lên, vò thành một cục.

“Bạn!” Nhìn tâm huyết của mình bị người ta vò nát, Niệm Tinh vừa nóng vừa giận, vỗ bàn, “Làm sao bạn có thể phá hư đồ của người khác như vậy?”

Cô không thèm để ý thầy giáo và các học sinh khác, mắt lom lom nhìn chằm chằm Minh Thiên Tàng, giống như là hận không được đem hẳn chết ngay lập tức dưới chướng.

Mọi người biết cô lâu như vậy, lần đầu tiên thấy cô nổi giận, còn tưởng rằng cô làm chuyện gì đều lười biếng, tính khí thật tốt đấy.

Minh Thiên Tàng đem cục giấy tiện tay ném vào thùng rác sau lưng, lạnh lùng nói: “Mặt của tôi, tôi có quyền chi phối sử dụng nó.”

Hẳn nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, muốn xem xem cô còn có phản ứng hoặc là động tác gì lớn hơn, ngay cả toàn bộ người trong phòng học đều ở đây nín thở chờ đợi.

Một giây, hai giây, ba giây, ba giây đi qua, Niệm Tinh lại nhoen miệng cười, “Được, trách mình không có cùng bạn trao đổi tốt, lần sau mình nhất định sẽ cùng bạn sử dụng quyền chi phối sử dụng này.” Cô ngồi xuống, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, lấy ra một tấm giấy trắng vẽ lại từ đầu.

Minh Thiên Tàng nhìn nửa bên khuôn mặt cô, tròn mắt đen lóe lên, hồi lâu, hẳn giương mắt nhìn về phía bức giảng, âm trầm ra lệnh, “Vào học!”

Thầy giáo và các học sinh khác đã sớm nhìn đến ngáy ngồ cũng dọa cho sợ đến toàn thân chấn động, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Minh Thiên Tàng mới vừa thay đồng phục ra, liền nghe người đang gõ cửa phòng.

“Vào đi.” Thanh âm hẳn bình tĩnh không có một tia phập phồng.

Cửa phòng mở ra một khe hở, lộ ra là nụ cười của đứa em gái Minh Thiên Hiểu, “Anh, anh bây giờ có rảnh không?”

“Làm gì?”

“Giảng cho em một đề này được không?” Cô từ phía sau lấy ra tập toán học.

“Em khi nào thì bắt đầu trở nên dốt lòng học rồi hả?” Minh Thiên Tàng giễu cợt hỏi, cũng không phản đối.

Minh Thiên Hiểu chạy vào, đem bài thi bỏ lên trên bàn, “Có người anh ngời sao nổi danh ở phía trên làm áp lực, em muốn không cố gắng cũng không được. Ba mẹ ngày ngày mắng em làm mất thể diện bọn họ, em nghĩ nếu thành tích kì này không chen vào được top 10, có lẽ bọn họ sẽ phải giám định DNA.”

“Có liên quan gì sao?” Minh Thiên Tàng lười phải nghe cô rầy rà.

Cô dùng tay chỉ trên sách một đề toán giải tích rất khó. “Hôm nay đi học thầy giáo nói quá nhanh, em nghe không hiểu.”

Minh Thiên Tàng liếc mắt một cái, từ trên bàn viết rút ra một cây viết, tiện tay ở bên cạnh đề viết một nhóm công thức. “Dùng cái nhóm công thức này giải.”

“Đây là cái công thức gì? Thầy giống như không có dạy qua.” Cô thắc mắc hỏi.

Minh Thiên Tàng hỏi ngược lại: “Thầy có nói qua hẳn đã không dạy công thức thì không thể dùng sao?”

“Vậy cũng không có, bắt quá, nếu như thầy hỏi công thức này ở đâu ra, em trả lời sao đây?”

“Khai thác định lý.” Hần nói, sau đó đem bút ném vào hộp bút, lúc này mới chú ý tới tóc em mình, “Em lại cắt tóc?” Hần khẽ cau mày, “Vì một đề toán làm không được?”

“Đúng vậy!” Cô cười sờ sờ tóc của mình, “Anh cảm thấy như thế nào? Là một nhà tạo mẫu tóc rất tuyệt vì em thiết kế.”

“Tạm được.” Hần cười lạnh nói: “Em luôn đem tóc cắt ngắn như vậy, về sau có nam sinh nào sẽ thích em đây?”

“Anh thật quê mùa, anh cho rằng bây giờ nam sinh nhất định sẽ thích tóc dài bay bay dịu dàng sao? Người xem rất nhiều ca sĩ ngọc nữ hiện tại không phải đều là một đầu tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái?” Minh Thiên Hiểu đầu môi đáp trả, lại nhún lông mày, “A – em hiểu rồi, thì ra là anh thích cô gái tóc dài. Vừa đúng, lần trước ký giả của tập san ở trường hỏi tin bất quái của anh, lần sau em sẽ nói cho bọn hắn biết ngay.”

Minh Thiên Tàng ánh mắt chợt lóe, “Em dám nói vậy, về sau sẽ không ai viết bài anh văn dùm nữa.”

“Em thật là sợ nha.” Minh Thiên Hiểu cười cầm sách chạy đến cửa phòng, chợt nhớ tới cái gì lại xoay người lại, “Đúng rồi, nghe nói lớp các anh mới chuyển tới một nữ sinh IQ hai trăm, cô ấy như thế nào? Người có xinh đẹp hay không?”

“Tò mò cái gì, ngày mai chính mình tự đi gặp.” Hần mới lười phải trả lời bất kỳ vấn đề gì có liên quan tới Phương Niệm Tinh.

Nhưng Minh Thiên Hiểu hiển nhiên đối với học sinh chuyển trường này vô cùng hiếu kỳ, tiếp tục truy vấn: “Em nghe nói cô ấy nhập học thành tích rất cao, sáu môn thi 597 điểm, xem ra rất có thể uy hiếp được danh hiệu đệ nhất của anh, anh không sợ?”

“Nhàm chán.” Minh Thiên Tàng lạnh lùng trả lời.

“Em nghe nói rằng tháng sau có tổ chức cuộc thi Olympic số học, học viên chúng ta chỉ có thể phái đại biểu đứng đầu tham gia, không phải hai người rất nhanh sẽ phải có một trận cạnh tranh rồi.”

Minh Thiên Hiểu nhìn có chút há hê biến mất sau cánh cửa. Minh Thiên Tàng như không có việc gì rút ra trên giá sách một quyển tác phẩm tiếng Nga của Puskin.

Cái gì Olympic, cái gì thi đấu, cái gì học sinh mới IQ hai trăm, đối với hắn mà nói, những thứ này đều chẳng qua là sinh mệnh của dất cát, gió thổi không dấu vết, không cần phí đầu óc đi nghiên cứu. Bởi vì, hắn tuyệt đối sẽ là người thắng sau cùng.

Niệm Tinh dưới nách đang kẹp một đồng lớn bản vẽ vội vã chạy vào trường học, trước mắt thấy và phải một bạn học, người nọ rất nhanh mau tránh ra, nhưng cô lại thiếu chút nữa đụng vào vách tường, bản vẽ cũng rớt đầy đất.

“Xin lỗi, hôm nay mình nhất định ra cửa không xem hoàng lịch.” Cô vừa nói xin lỗi một bên nhặt bản vẽ trên đất, đợi đến cuối cùng đem tất cả giấy vẽ nhặt lên, cô mới ý thức tới người thiếu chút nữa va nhau với mình còn đứng ở trước mặt, không có rời đi.

Ngẩng đầu lên, cô cười, “Minh Thiên Tàng, thì ra là bạn.”

“Chút nữa có sơ khảo, cô không biết sao?” Minh Thiên Tàng ôm cánh tay trước ngực. Chưa từng thấy qua người hồ đồ như cô, đi bộ lảo đảo không nhìn đường, giống như tối hôm qua một đêm không có ngủ.

“Sơ khảo? Cái gì sơ khảo?” Cô nháy mắt mấy cái, “A, bạn nói là sơ khảo so tài toán học, ai nha, bạn không nói mình thật đúng là quên mất rồi, cảm ơn nhắc nhở. Hai giờ chiều phải không? Mình sẽ chạy tới.”

“Còn có mười phút.” Coi là hần từ bi đi, lăm mồm nhắc nhở cô. Nhìn cô hiện tại loạn lên hết cả, có thể đúng lúc chạy tới hội trường thi đấu còn kịp là phải hoài nghi đấy.” Hội trường ở học viện phía tây.”

Học viện Danh Dương diện tích lớn vô cùng, phòng học của bọn họ nằm ở phía đông học viện, mà từ đông đến tây lái xe cần ba phút, nếu như là đi bộ, cần 20’. Nhìn bộ dáng cô bây giờ, gọi xe riêng nhất định là không còn kịp rồi, trong trường học cũng không có tuyến xe trung chuyển.

“Không sao, mình có thể mượn xe đạp của thầy, mười phút có thể chạy tới.” Cô cười đối với hần phát tay một cái, “Chờ tin tức thắng lợi của mình đi!” Sau đó như gió chạy mất.

Đợi tin tức thắng lợi của cô? Thật là buồn cười, đợi tin tức cô thất bại mới đúng.

Thân là danh hiệu đệ nhất thi đấu, Minh Thiên Tang không cần trải qua sơ khảo mà có thể tiến vào trận chung kết. Nghi ngơi dưỡng sức một ngày, ngày mai lại chào đón những tiểu bạch thi đấu với mình.

Mà hôm nay môn học buổi chiều là — sinh vật.

Cũng chỉ có làm một chút thí nghiệm mới không làm cho hần quá mức nhàm chán. Bất quá đối với cô vài người mà nói, bất kỳ môn học nào tựa hồ cũng không có lực hút. Giờ sinh vật trước, thần ngũ Phương Niệm Tinh lại có thể ngủ gật ngay trước mắt con ếch mình sắp mổ, còn ước chừng ngủ 35 phút. Cũng may tay chân của cô linh hoạt, mười phút trước khi hết tiết tỉnh dậy, chỉ lợi dụng năm phút đồng hồ liền hoàn thành mẫu giải phẫu hoàn chỉnh.

Người thông minh chính là học được cách phân phối thời gian hợp lý. Từ điểm này mà nói, Minh Thiên Tang miễn cưỡng có thể đồng ý Phương Niệm Tinh cũng coi là người thông minh, chỉ bất quá, không phải là loại hình mà hần thích thưởng thức.

Hôm nay giữa trưa mặt trời thật ấm áp, có lẽ nên đề nghị thầy giáo không cần tiếp tục dưới ánh mặt trời xinh đẹp tại đây để cho bọn họ sát sinh rồi. Mùi máu tanh khiến người thích sạch sẽ như hần có chút nôn mửa, khó có thể chịu được.

Thầy giáo phát tay vổ vổ quyển sách, đây là cách duy nhất ông có thể sử dụng để cảnh cáo học sinh, sau đó xoay người lại tiếp tục viết chữ trên bảng đen.

“Cho nên, tư tưởng của Khổng tử là được.” Thanh âm của ông cũng giống như là nhiễm cái không khí buồn ngủ ảm đạm, càng ngày càng không có sinh khí.

Giữa phòng học, chỉ có một người, ngồi tựa ghế, lăm ra vẻ đang nghe giảng. Nhưng mà trong cặp mắt đẹp đen kịt lại rõ ràng viết hai chữ — nhàm chán.

Bài giảng nhàm chán, nội dung nhàm chán, thầy giáo nhàm chán, nhàm chán, buổi chiều nhàm chán, nhàm chán hết thảy.

Bàn tay nắm hờ thành quyền chống bên má, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ cầm dưới, khuôn mặt tuấn tú so với những người con trai khác mà nói không khỏi có vẻ vô cùng tinh xảo, nhưng vẻ lạnh lùng lảng động ở trên mặt lại như chưa từng hòa tan, hoàn toàn không có vẻ nhiệt huyết tươi trẻ của những bạn cùng lứa tuổi.

Có lẽ là bởi vì khuôn mặt lạnh lùng và khí chất cao ngạo quá hấp dẫn, nhưng lại làm cho người khác không dám chú ý quá lâu, chung quanh những nhóm thực nữ làm bộ ngủ say kia, luôn là thỉnh thoảng len lén ném qua một ánh mắt ngưỡng mộ lại vội vàng dời đi chỗ khác.

Thầy giáo vẫn còn viết chữ liên tục trên bảng đen, tất cả học sinh có mặt trong phòng vẫn còn buồn ngủ.

Cửa phòng học chợt bị mở ra, hiệu trưởng tự mình dẫn một cô gái đi tới.

”Thầy Lý, xin làm phiền thầy một chút, có học sinh mới cần báo danh.”

Đối với học sinh mới, sự nhiệt tình của các bạn học luôn cao hơn bất kỳ một môn học nào, người đang nằm sấp trên mặt bàn, ngoại trừ đang ngủ say, tất cả đều ngồi dậy, nhìn thẳng vào mỹ nữ đứng nghiêm bên cạnh cửa.

Đúng vậy, mỹ nữ, thật sự là mỹ nữ, nhìn lần đầu có lẽ không phải là rất xinh đẹp làm cho người khác sửng sò, nhưng đơn giản chỉ cần để cho người ta có một loại cảm giác khí chất thanh nhã ”Phúc có thi thư khí tự hoa”, vì vậy cả người như được nổi bật lên nhờ vào loại khí chất này.

“Xin chào mọi người, mình là Phương Niệm Tinh, mới từ Nam bộ chuyển trường tới đây, về sau hi vọng các bạn có thể chăm sóc nhiều hơn.” Lời nói đầu rất đơn giản lễ phép, không thể nói bước phát triển mới, nhưng là bản thân mỹ nữ được ưa chuộng, cho nên các bạn học còn là đáp lễ tiếng vỗ tay lịch sự.

“Trước tiên đến ngồi kế bên bạn Thiên Tang là được rồi.” Hiệu trưởng tự mình an bài chỗ ngồi, đồng thời mỉm cười vì học sinh mới giải thích, “Phương Niệm Tinh có chỉ số IQ hai trăm, từ nay về sau, thiên tài trong học viện Danh Dương chúng ta lại có thêm một người, đây thật là vinh dự cho Danh Dương.”

Tiếng hút khí kinh ngạc hâm mộ vang lên khắp phòng học. Mặc dù trong học viện Danh Dương học sinh thông minh không ít, nhưng IQ đạt tới hai trăm lại lác đác lơ thơ. Ba năm gần đây người có trí lực kinh người cũng chỉ có Minh Thiên Tang. Mà hần cũng bởi vì ôm hết mấy giải vô địch thi đấu giữa các trường với nhau, mà nhận lấy danh hiệu thiên tài tuyệt thế bậc nhất thế kỷ mới. Hôm nay, bên cạnh thiên tài rớt cuộc cũng có “đồng bạn” rồi.

Niệm Tĩnh chăm chăm đi tới chiếc bàn trống, đối với Minh Thiên Tàng đang liếc xéo mình mỉm cười gật đầu, “Xin chào, Minh Thiên Tàng đúng không? Nghe đại danh đã lâu.”

“Ừm.” Minh đại suất ca đáp lại một chữ. Đối với lần đầu tiên gặp mặt, hẳn như vậy đã coi như là ngoại lệ.

Niệm Tĩnh cũng không ngại hẳn lãnh đạm. Thiên tài phần lớn đều như thế, coi trời bằng vung, thanh cao kiêu ngạo, cô tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã thấy qua không ít, đã sớm thấy nhưng không thể trách. Kéo ghế ra ngồi xuống, chuẩn bị xong sách giáo khoa, cô đã tập trung vào nghe giảng.

Minh Thiên Tàng hứng thú với cô cũng chẳng có bao nhiêu, lại phát hiện sự xuất hiện của cô ngăn cản tầm nhìn tốt nhất nhìn ra ngoài cửa sổ của hắn. Ngay cả phong cảnh ngoài cửa sổ cũng không thể thoải mái thưởng thức, giống như tước đoạt hứng thú duy nhất, lông mày thanh tú vì vậy khẽ nhíu lên.

Tan lớp thì các bạn học rồi rít vây quanh, tò mò hỏi thăm

“Phương Niệm Tĩnh, bạn từ trường học nào ở Nam bộ chuyển tới vậy?”

“Trường trung học Giai Nghệ.”

“A? Chính là Giai Nghệ chuyên đào tạo thiên tài sao? Bạn xếp hạng mấy, nơi đó học sinh có phải ai cũng IQ hơn hai trăm?”

“Nào có khoa trương như vậy, thật ra thì học sinh Giai Nghệ tất cả đều rất chú tâm chăm chỉ vào việc học của mình, cho nên thành tích thi mỗi năm mới có thể tỏa sáng như thế.” Niệm Tĩnh trả lời đúng sự thật. Học sinh Giai Nghệ phần lớn xuất thân nhà bình dân, không có những thiên kim tiểu thư hay thiếu gia tốt số ngậm thìa vàng từ lúc mới ra đời, cho nên bọn họ cũng rất cố gắng chăm chỉ, hi vọng vì tiền đồ mà xây dựng nên nền tảng vững chắc.

“Phương Niệm Tĩnh, nhà bạn làm cái gì? Tại sao chuyển trường đến đây vậy?”

Quả nhiên học sinh nơi này còn là tò mò nhất loại vấn đề này.

” Tổng công ty ba mình dời đến nơi này, cho nên cả nhà mình mới phải chuyển đến đây, ông ấy kinh doanh vi tính kĩ thuật.” Niệm Tĩnh là người không hay thích khoe khoang gia thế, bất quá đã có người bắt đầu ở trong lòng sàng lọc bất kỳ họ Phương lại làm vi tính, công ty kinh doanh lớn mới vừa dời đến lân cận.

“Phương Niệm Tĩnh, bạn nhập học thành tích là bao nhiêu?” Cũng có người tò mò IQ hai trăm của cô có đúng hay không. Quy định cho học viên Danh Dương nhập học là — tất cả học sinh nhất định trải qua kiểm tra sáu môn Địa lý, Anh văn, Quốc văn, Sinh vật, Lịch sử cùng Số học, thành tích đạt tới tiêu chuẩn mới có thể nhập học.

“Mình không có chú ý.” Cô trả lời, “Hơn nữa, hiệu trưởng cũng không có nói cho mình biết.”

Mọi người có chút thất vọng. Thấy Minh soái ca bên cạnh cô thủy chung không nói một câu, có người không nhịn được châm lửa, “Sẽ phải kiểm tra thử chứ, lần trước Minh Thiên Tàng thi 599 điểm, bạn có có thể đạt được 600 không?”

” Bạn nói là, muốn mình cùng so tài với hắn sao?” Niệm Tĩnh liếc mắt nhìn Minh Thiên Tàng, cười cười, “Không cần đi! Học tập cũng không phải là vì người khác.”

Giờ nghỉ kết thúc, chuông vào học lại vang lên, mọi người giải tán lập tức.

Niệm Tĩnh rất chủ động cùng Minh Thiên Tàng nói chuyện, ” Bạn thật lợi hại, chỉ thiếu một chút là max điểm”

“Thiếu một chút vẫn không phải là max điểm” Hắn nhàn nhạt nói.

Cô cười nhún nhún vai, giống như đang nói..., là max điểm thì thế nào?

Bởi vì thầy giáo vào phòng học, đoạn đối thoại giữa bọn họ không tiếp tục nữa.

Buổi chiều là thời điểm tốt nhất để ngủ, cho nên tốp học sinh ngồi phía trước vốn ngồi khá đàng hoàng, vẫn chưa có hoàn toàn nằm sấp trên bàn lúc này cũng giống mọi người nắm bắt thời gian, trong tiết lịch sử bổ sung giấc ngủ.

Minh Thiên Tàng vẫn tựa vào trên ghế ngồi, nhàm chán xoay bút trong tay. Hắn trời sinh thể chất tốt, một ngày chỉ cần ngủ sáu tiếng như vậy đủ rồi, muốn cho hắn đang ánh nắng mặt trời rực rỡ mà ngủ căn bản là không thể nào. Cho nên cho dù những môn học này nhàm chán đến cỡ nào, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn kiên trì đầu độc lỗ tai của mình.

” Niên đại của Đường Thái Tông.” Giọng của thầy dạy lịch sử, so với thầy dạy quốc văn lúc này càng thêm cứng nhắc, căn bản là có thể trở thành bài hát ru con hiệu quả.

Minh Thiên Tàng vô cùng buồn chán, loáng thoáng, hắn đột nhiên cảm thấy có tiếng cãi nhau chui vào lỗ tai.

“Khò. Khò.”

Tiếng ngáy nhỏ, xen lẫn với giọng giảng bài xuyên vào lỗ tai. Hắn nghi hoặc cúi đầu, nhìn về phía hàng xóm mới bên cạnh — Phương Niệm Tĩnh. Tiếng

ngáy có tiết tấu, có thang âm, đều đều rất nhỏ lại là từ trong miệng cô ấy thoát ra.

Coi như là IQ hai trăm, cũng không cần miệt thị lão sư giảng bài chứ? Mặc dù lớp này xác thực nhàm chán tới cực điểm, nhưng là. Có thực nữ nào lại làm ra chuyện mất mặt không chút khí chất này?

Minh Thiên Tàng cau mày nhìn cô, tiếng ngáy nhỏ nhỏ tiếp tục rất có tiết tấu đều đều vang lên.

Tay của hắn không nhịn được đưa tay qua bàn bên cạnh, khe khẽ đẩy đẩy cánh tay hàng xóm mới, không nghĩ tới cô trở người, đem mặt cho chuyển sang cửa sổ bên kia, tiếp tục ngủ.

Hắn rất muốn làm bộ như không nghe thấy, nhưng tiếng ngáy của cô giống như là có con muỗi ở bên tai bay, quấy nhiễu tâm trí của hắn. Không có biện pháp, hắn tăng lực vỗ vỗ cánh tay của cô, đánh thức cô.

“Chuyện gì?” Thanh âm của cô không phòng bị phát ra rất lớn, ngay cả thầy giáo trên bục cũng giật nảy mình.

Mi tâm của hắn nhú lại, trong đôi mắt đen xinh đẹp không biết là khinh thường cười lạnh, hay là không thể làm gì.

“Cô ấy đang ngáy, xin hãy yên lặng.” Hắn từng chữ rõ ràng nói ra, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng đủ để mọi người xung quanh nghe rất rõ ràng.

Minh Thiên Tàng cho là cô sẽ đỏ mặt khốn khổ không dứt, không nghĩ tới cô chỉ áy náy gật đầu một cái, “Ngượng ngùng, ngày đầu đi học, mình quên đeo khẩu trang rồi.”

À? Thì ra là cô đối với chuyện mình ngủ khi đi học không chỉ sớm đã thành thói quen, hơn nữa còn có thường dùng vũ khí trang bị?

Hắn không khỏi bất ngờ cũng quên phải giữ vững phong độ, rất không có khí chất trợn trừng mắt.

Ngày đầu tiên quen biết thiếu nữ thiên tài, lẽ ra mắt của cô thật đúng là.rất “đáng yêu”.

“Thiên Tàng, kì thi toán học Olympic quốc tế em sẽ tham gia chứ?” Thầy dạy số học cầm giấy báo danh rất khách khí hỏi ý kiến của hắn.

Minh Thiên Tàng nhận lấy giấy báo danh, viết xuống ba chữ “Minh Thiên Tàng”. Tình cờ thoáng mắt nhìn, thấy trong tay thầy giáo một tờ giấy khác, không nhịn được nhíu mày, “Cô ấy cũng muốn tham gia?”

“Người nào? A, Phương Niệm Tinh sao? Đúng vậy, thành tích nhập học môn toán là max điểm đầy.” Thầy giáo dạy toán dáng vẻ hưng phấn giống như là đào được bảo vật.”Năm nay học viện chúng ta có thể có hai người các người tham gia thi đấu, ngồi quán và á quân coi như nắm chắc trong tầm tay.”

“Cô ấy, có thể không?” Minh Thiên Tàng chau mày.

Nhập học một tuần lễ, cũng không có nhiều bài kiểm tra, không biết thực lực của cô đến tốt cùng như thế nào, ngược lại xế chiều mỗi ngày đều phải chịu đựng tiếng ngáy của cô, làm tinh thần của hắn bị hành hạ. Mặc dù ngày thứ hai cô cũng rất có lễ phép đeo khẩu trang, nhưng vẫn cảm giác được tiếng ngáy như ma ám luồn quần chui vào lỗ tai, thế nào cũng đuổi không ra.

Cho dù là buổi sáng, lớp toán học cũng thấy cô ngồi vẽ bậy nguệch ngoạc, chưa từng thấy cô nghiêm túc nghe giảng. Biểu hiện như vậy là thiên tài nên có sao? Cô không học đàng hoàng không khỏi vô cùng khoa trương.

Lúc mới gặp mặt, còn tưởng rằng cô bề ngoài điểm tính nhân thực, là một người ngoan ngoãn, nhưng quả nhiên là người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo lường.

Buổi chiều lại đến giờ học quốc văn, Minh Thiên Tàng trước đó chuẩn bị một quyển 《 Tam ngôn nhị phách 》, dùng để đọc giết thời gian. Đồng thời hắn tự mua cho mình một bộ máy trợ thính, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Bất quá hắn có chút ngoài dự đoán, tiếng ngáy như thường lệ trong giờ quốc văn cũng không có vang lên. Hắn nhìn lời cuối sách 20’ mới ý thức tới có cái gì không đúng, tiếp hắn phát hiện hàng xóm bên cạnh vẫn thần thái sáng láng vẽ bậy lên bàn, nhìn kĩ lại, cô lại đang vẽ tranh manga biếm họa rồi.

Trước kia cô thỉnh thoảng vẽ một chút tùy hứng, giống như hôm nay cô vẽ thầy giáo đang lên lớp nhưng mà lại là tranh manga chính gốc, mỗi một nét cũng rất chú ý, vẽ một cách tao nhã thành thực, bộ dạng cực kì chuyên nghiệp.

Hắn nhìn cô vẽ, không khỏi nhìn nhập thần, cho đến khi cô bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hắn, hai người tầm mắt chống lại, hắn sững sốt, thế này mới ý thức được mình nhìn lên cô vẽ tranh quá lâu.

“Mặt của bạn có thể hay không cho mình mượn dùng một chút?” Cô dùng bút thật nhanh vẽ trên tờ giấy nháp.

Hắn không thể hiểu ý của cô. Dem mặt cho cô mượn? Không phải là muốn giống như tiểu thuyết võ hiệp làm mặt nạ da người chứ?

Cô chỉ chỉ bức họa của mình, lại tiếp tục vẽ: “Vai nam chính của mình chưa có vẽ ngũ quan, mình muốn mượn ngũ quan của bạn, có thể không?”

Đúng vậy, nhìn cô vẽ nửa ngày, một mực khó hiểu cô tại sao thủy chung để trống khuôn mặt của người nam, nguyên lai là không biết làm sao vẽ.

Hắn quay mặt qua chỗ khác, bị “hoạ sĩ” nhìn trúng bộ dạng này, hắn cũng hơi mất hứng.

“Không nói lời nào chính là ngầm cho phép?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Nhàm chán.” Hắn khạc ra hai chữ, lại không nói có cho phép hay không.

“Như vậy, mình liền dựa theo về à nha?” Cô hỏi thêm một câu. Vẫn không nghe hắn trả lời, môi đỏ mọng nhếch lên, quay mặt lại toàn tâm vui đầu vào tác phẩm.

Không nhìn được, hắn lại lặng lẽ liếc mắt nhìn cô vẽ. Cô đã bắt đầu vẽ khuôn mặt cho nam chính kia.

Một đôi lông mày thon dài, cũng không tệ lắm; cái mũi thẳng tắp, rất tốt; đôi môi, ừ, thật sự cô có thiên phú về tranh. Chờ một chút, cặp mắt kia, thể nào lạnh như vậy? Lạnh như tuyết ở Siberia, mang theo vài phần ngạo mạn, mấy phần lạnh lùng cách người ngàn dặm. Cô vẽ, rốt cuộc là ai? Là hắn sao?

Mi tâm nhú chặt, giống như nội tâm che giấu rất tốt bị người khác đột nhiên vạch trần lột vỏ bên ngoài: tâm sự hoàn toàn bại lộ dưới ánh mắt trời.

Hắn đột nhiên vươn tay, che lại bức họa trên bàn bên cạnh, trầm giọng nói: “Cô đang vũ nhục tôi sao?”

“Không có, vẽ rất đẹp, bạn hoàn toàn có thể yên tâm.” Cô không hiểu hắn làm sao sẽ đột nhiên trở mặt, chỉ thấy tay của hắn dùng một ngón tay, đem tờ giấy cầm lên, vò thành một cục.

“Bạn!” Nhìn tâm huyết của mình bị người ta vò nát, Niệm Tĩnh vừa nóng vừa giận, vỗ bàn, “Làm sao bạn có thể phá hư đồ của người khác như vậy?”

Cô không thêm đề ý thầy giáo và các học sinh khác, mắt lom lom nhìn chằm chằm Minh Thiên Tàng, giống như là hận không được đem hắn chết ngay lập tức dưới chưởng.

Mọi người biết cô lâu như vậy, lần đầu tiên thấy cô nổi giận, còn tưởng rằng cô làm chuyện gì đều lười biếng, tính khí thật tốt đấy.

Minh Thiên Tàng đem cục giấy tiện tay ném vào thùng rác sau lưng, lạnh lùng nói: “Mặt của tôi, tôi có quyền chi phối sử dụng nó.”

Hắn nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, muốn xem xem cô còn có phản ứng hoặc là động tác gì lớn hơn, ngay cả toàn bộ người trong phòng học đều ở đây nín thở chờ đợi.

Một giây, hai giây, ba giây, ba giây đi qua, Niệm Tĩnh lại nhoen miệng cười, “Được, trách mình không có cùng bạn trao đổi tốt, lần sau mình nhất định sẽ cùng bạn sử dụng quyền chi phối sử dụng này.” Cô ngồi xuống, giống như chưa có chuyện gì xảy ra, lấy ra một tấm giấy trắng vẽ lại từ đầu.

Minh Thiên Tàng nhìn nửa bên khuôn mặt cô, trông mắt đen lóe lên, hồi lâu, hắn giương mắt nhìn về phía bức giảng, âm trầm ra lệnh, “Vào học!”

Thầy giáo và các học sinh khác đã sớm nhìn đến ngây ngô cũng dọa cho sợ đến toàn thân chấn động, lúc này mới phục hồi tinh thần lại.

Minh Thiên Tàng mới vừa thay đồng phục ra, liền nghe người đang gõ cửa phòng.

“Vào đi.” Thanh âm hần bình tĩnh không có một tia phập phồng.

Cửa phòng mở ra một khe hở, lộ ra là nụ cười của đứa em gái Minh Thiên Hiểu, “Anh, anh bây giờ có rảnh không?”

“Làm gì?”

“Giảng cho em một đề này được không?” Cô từ phía sau lấy ra tập toán học.

“Em khi nào thì bắt đầu trở nên dốt lòng học rồi hả?” Minh Thiên Tàng giễu cợt hỏi, cũng không phản đối.

Minh Thiên Hiểu chạy vào, đem bài thi bỏ lên trên bàn, “Có người anh ngôi sao nổi danh ở phía trên làm áp lực, em muốn không cố gắng cũng không được. Ba mẹ ngày ngày mắng em làm mất thể diện bọn họ, em nghĩ nếu thành tích kì này không chen vào được top 10, có lẽ bọn họ sẽ phải giám định DNA.”

“Có liên quan gì sao?” Minh Thiên Tàng lười phải nghe cô rầy rà.

Cô dùng tay chỉ trên sách một đề toán giải tích rất khó. “Hôm nay đi học thầy giáo nói quá nhanh, em nghe không hiểu.”

Minh Thiên Tàng liếc mắt một cái, từ trên bàn viết rút ra một cây viết, tiện tay ở bên cạnh đề viết một nhóm công thức. “Dùng cái nhóm công thức này giải.”

“Đây là cái công thức gì? Thầy giống như không có dạy qua.” Cô thắc mắc hỏi.

Minh Thiên Tàng hỏi ngược lại: “Thầy có nói qua hắn đã không dạy công thức thì không thể dùng sao?”

“Vậy cũng không có, bất quá, nếu như thầy hỏi công thức này ở đâu ra, em trả lời sao đây?”

“Khai thác định lý.” Hấn nói, sau đó đem bút ném vào hộp bút, lúc này mới chú ý tới tóc em mình, “Em lại cắt tóc?” Hấn khẽ cau mày, “Vì một đề toán làm không được?”

“Đúng a!” Cô cười sờ sờ tóc của mình, “Anh cảm thấy như thế nào? Là một nhà tạo mẫu tóc rất tuyệt vì em thiết kế.”

“Tạm được.” Hấn cười lạnh nói: “Em luôn đem tóc cắt ngắn như vậy, về sau có nam sinh nào sẽ thích em đây?”

“Anh thật quê mùa, anh cho rằng bây giờ nam sinh nhất định sẽ thích tóc dài bay bay dịu dàng sao? Người xem rất nhiều ca sĩ ngọc nữ hiện tại không phải đều là một đầu tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái?” Minh Thiên Hiểu dẫu môi đáp trả, lại nhủ lòng mảy, “A – em hiểu rồi, thì ra là anh thích cô gái tóc dài. Vừa đúng, lần trước ký giả của tạp san ở trường hỏi tin bất quái của anh, lần sau em sẽ nói cho bọn hấn biết ngay.”

Minh Thiên Tàng ánh mắt chợt lóe, “Em dám nói vậy, về sau sẽ không ai viết bài anh văn dùm nữa.”

“Em thật là sợ nha.” Minh Thiên Hiểu cười cầm sách chạy đến cửa phòng, chợt nhớ tới cái gì lại xoay người lại, “Đúng rồi, nghe nói lớp các anh mới chuyển tới một nữ sinh IQ hai trăm, cô ấy như thế nào? Người có xinh đẹp hay không?”

“Tò mò cái gì, ngày mai chính mình tự đi gặp.” Hấn mới lười phải trả lời bất kỳ vấn đề gì có liên quan tới Phương Niệm Tinh.

Nhưng Minh Thiên Hiểu hiển nhiên đối với học sinh chuyển trường này vô cùng hiếu kỳ, tiếp tục truy vấn: “Em nghe nói cô ấy nhập học thành tích rất cao, sáu môn thi 597 điểm, xem ra rất có thể uy hiếp được danh hiệu đệ nhất của anh, anh không sợ?”

“Nhàm chán.” Minh Thiên Tàng lạnh lùng trả lời.

“Em nghe nói rằng tháng sau có tổ chức cuộc thi Olympic số học, học viện chúng ta chỉ có thể phái đại biểu đứng đầu tham gia, không phải hai người rất nhanh sẽ phải có một trận cạnh tranh rồi.”

Minh Thiên Hiểu nhìn có chút há hê biến mất sau cánh cửa. Minh Thiên Tàng như không có việc gì rút ra trên giá sách một quyển tác phẩm tiếng Nga của Puskin.

Cái gì Olympic, cái gì thi đấu, cái gì học sinh mới IQ hai trăm, đối với hấn mà nói, những thứ này đều chẳng qua là sinh mệnh của dất cát, gió thổi không dấu vết, không cần phí đầu óc đi nghiên cứu. Bởi vì, hấn tuyệt đối sẽ là người thắng sau cùng.

Niệm Tinh dưới nách đang kẹp một đồng lớn bản vẽ vội vã chạy vào trường học, trước mắt thấy và phải một bạn học, người nọ rất nhanh mau tránh ra, nhưng cô lại thiếu chút nữa đụng vào vách tường, bản vẽ cũng rớt đầy đất.

“Xin lỗi, hôm nay mình nhất định ra cửa không xem hoàng lịch.” Cô vừa nói xin lỗi một bên nhặt bản vẽ trên đất, đợi đến cuối cùng đem tất cả giấy vẽ nhặt lên, cô mới ý thức tới người thiếu chút nữa va nhau với mình còn đứng ở trước mặt, không có rời đi.

Ngẩng đầu lên, cô cười, “Minh Thiên Tàng, thì ra là bạn.”

“Chút nữa có sơ khảo, cô không biết sao?” Minh Thiên Tàng ôm cánh tay trước ngực. Chưa từng thấy qua người hồ đồ như cô, đi bộ lão đạo không nhìn đường, giống như tối hôm qua một đêm không có ngủ.

“Sơ khảo? Cái gì sơ khảo?” Cô nháy mắt mấy cái, “A, bạn nói là sơ khảo so tài toán học, ai nha, bạn không nói mình thật đúng là quên mất rồi, cảm ơn nhắc nhở. Hai giờ chiều phải không? Mình sẽ chạy tới.”

“Còn có mười phút.” Coi là hấn từ bi đi, lăm mồm nhắc nhở cô. Nhìn cô hiện tại loạn lên hết cả, có thể đúng lúc chạy tới hội trường thi đấu còn kịp là phải hoài nghi đây.” Hội trường ở học viện phía tây.”

Học viện Danh Dương diện tích lớn vô cùng, phòng học của bọn họ nằm ở phía đông học viện, mà từ đông đến tây lái xe cần ba phút, nếu như là đi bộ, cần 20’. Nhìn bộ dáng cô bây giờ, gọi xe riêng nhất định là không còn kịp rồi, trong trường học cũng không có tuyến xe trung chuyển.

“Không sao, mình có thể mượn xe đạp của thầy, mười phút có thể chạy tới.” Cô cười đối với hấn phát tay một cái, “Chờ tin tức thắng lợi của mình đi!” Sau đó như gió chạy mất.

Đợi tin tức thắng lợi của cô? Thật là buồn cười, đợi tin tức cô thảm bại mới đúng.

Thân là danh hiệu đệ nhất thi đấu, Minh Thiên Tàng không cần trải qua sơ khảo mà có thể tiến vào trận chung kết. Nghi ngơi dưỡng sức một ngày, ngày mai lại chào đón những tiểu bạch thi đấu với mình.

Mà hôm nay môn học buổi chiều là — sinh vật.

Cũng chỉ có làm một chút thí nghiệm mới không làm cho hấn quá mức nhàm chán. Bất quá đối với có vài người mà nói, bất kỳ môn học nào tựa hồ cũng không có lực hút. Giờ sinh vật trước, thần ngủ Phương Niệm Tinh lại có thể ngủ gật ngay trước mắt con ếch mình sắp mổ, còn ước chừng ngủ 35 phút. Cũng may tay chân của cô linh hoạt, mười phút trước khi hết tiết tỉnh dậy, chỉ lị dưng năm phút đồng hồ liền hoàn thành mẫu giải phẫu hoàn chỉnh.

Người thông minh chính là học được cách phân phối thời gian hợp lý. Từ điểm này mà nói, Minh Thiên Tàng miễn cưỡng có thể đồng ý Phương Niệm Tinh cũng coi là người thông minh, chỉ bất quá, không phải là loại hình mà hắn thích thưởng thức.

Hôm nay giữa trưa mặt trời thật ảm áp, có lẽ nên đề nghị thầy giáo không cần tiếp tục dưới ánh mặt trời xinh đẹp tại đây để cho bọn họ sát sinh rồi. Mùi máu tanh khiến người thích sạch sẽ như hắn có chút nôn mửa, khó có thể chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 3

Cuộc thi Olympic toán học hàng năm của học viện Danh Dương cũng không gây chú ý nhiều lắm, một mặt bởi vì chẳng qua là đấu loại, thiếu hụt lực thu hút, mặt khác, kể từ lúc Minh Thiên Tàng vào học, tư cách dự thi vẫn bị hắn độc chiếm, mà hắn cũng xác thực không phụ sự mong đợi của mọi người giúp trường học nhiều lần mạng về cúp vô địch. Vì vậy mọi người cũng biết khó mà lui, ở hạng mục này không có bất cứ suy tính nào, ghi danh đấu vòng loại hơn phân nửa là để chứng minh mình có một chút tài nghệ, thuận tiện xem một chút cấp độ khó của đề thi toán cao cổ nào.

Nhưng vòng sơ khảo mới vừa kết thúc liền tuôn ra một tin tức gây chú ý. Phương Niệm Tinh mới vừa nhập học, ngay cả sơ khảo cũng thiếu chút nữa bị trễ, lại thi đạt thành tích rất cao, làm cho lời đồn nghi ngờ về IQ hai trăm của cô là thật hay giả tự sụp đổ.

Nghe được thành tích như thế, Minh Thiên Tàng cũng hơi cảm thấy giật mình. Phải biết, bình thường đề thi sơ khảo đều là do thầy giáo tuyển chọn trong những đề thi quốc tế một năm trước, nói cách khác, nếu như Niệm Tinh có tham gia cuộc thi năm trước, cô rất có thể trong trận chung kết giành được chức vô địch.

Sáng ngày thứ hai, Niệm Tinh mới vừa đi vào phòng học cũng cảm giác không khí chung quanh có cái gì không đúng, các nữ sinh lập tức vây tới rồi rút khỏi cô bày tỏ kính ngưỡng.

“Niệm Tinh bạn thật là lợi hại nha, bạn lại có thể thi đến max điểm!”

“Niệm Tinh bạn thật là để nữ sinh chúng ta tự hào kiêu ngạo, nữ trung hào kiệt.”

“Năm nay có bạn ở đây, các nam sinh cũng sẽ không còn dám lên mặt dạy đời rồi.”

Mặc dù Minh đại suất trong suy nghĩ các nữ sinh địa vị cũng rất cao, nhưng là một núi có thể có hai hùm đấu nhau cũng thật sự là đặc sắc không đùa được.

Cô còn là vẻ mặt không chú ý đến, Niệm Tinh cười cùng mọi người chào hỏi, “Làm gì có, là thầy năm nay cố ý tìm vài đề dễ, trùng hợp với dạng đề trước kia mình đã từng làm qua thôi.”

Dọc theo đường đến chỗ ngồi nhận thấy được ánh mắt sùng bái của mọi người, Minh Thiên Tàng đã ngồi ở chỗ đó.

“Ngày hôm qua thật là cảm ơn bạn, bất quá mình còn là thiếu chút nữa đã trễ.” Vừa Niệm Tinh chủ động chào hỏi, ” Minh mượn xe đạp của thầy dạy quốc văn, chạy thật không thoải mái, kết quả chậm ba phút vào trường.”

Minh Thiên Tàng không tiếng động đưa tới một trang giấy.

“Là cái gì?” Niệm Tinh nhìn, thì ra là một đề toán học cực khó.

“Oa, ra đề mạnh tay như vậy, là người nào ra?” Cô gương mặt hưng phấn, liền tiếp than thở, ngay cả cặp sách cũng không kịp ném xuống, từ trên bàn Minh Thiên Tàng cầm lấy một cây viết liền bắt đầu giải đề.

Mười phút trôi qua, cô rút cuộc duỗi lưng một cái.”Thật là một đề khó, thiếu chút nữa muốn lấy nửa mạng của mình.”

Minh Thiên Tàng cảm đáp án của cô, liếc mắt nhìn, vò thành một cục vứt bỏ.

“Đề này từ đâu có? Có còn hay không?” Niệm Tinh giống như làm đến nghiện.”Đề thi quốc tế bây giờ cũng không đã nghiền vậy đâu.”

“Cảm thấy hứng thú?” Minh Thiên Tàng rút cuộc mở miệng, ” Dạng đề như vậy tôi có thể nghĩ ra thêm một lúc mười đề.”

Nháy mắt một cái, cô cười hỏi: “Thì ra là bạn ra đề? Thật lợi hại, tài nghệ của bạn đã cao như vậy rồi, còn cần đi tham gia cuộc thi đấu kia chứng minh cái gì sao?” Dừng lại một chút, cô lại mỉm cười nhìn hắn, “Tất cả mọi người bái phục dưới chân cảm giác có phải rất là thỏa mãn hay không, giống như là bá chủ thiên hạ?”

Hắn nhìn thẳng cô, không trả lời vấn đề của cô, chẳng qua là nhân nhật nói: “Cô muốn tham gia thi đấu, chính là đối thủ của tôi.”

“Tại sao phải nói có vẻ sát khí nặng nề.” Niệm Tinh vẫn cười, “Bất quá là một cuộc chơi mà thôi, cần gì làm thật đây?”

“Trong trò chơi cũng có phân thắng bại.” Hắn ngồi thẳng lên, không nhìn cô nữa, tựa như có lẽ đã chuẩn bị kết thúc cái đề tài này.

Niệm Tinh còn tò mò nhìn hắn. “Bạn có từng thua chưa?”

Hắn hừ một tiếng, đã trả lời vấn đề của cô.

Không có.

“Buổi sáng ngày mai mười giờ, đừng quên nữa.” Hắn cuối cùng lại nói một câu. Ngày mai là ngày quyết định quyền dự thi thuộc về tay ai.

“Sẽ không quên.” Cô rút ra giấy vẽ, lại bắt đầu đẩy nhanh tốc độ.

Cô hôm nay hình như vẽ rất nhanh? Minh Thiên Tàng thỉnh thoảng sẽ nhìn không được liếc mắt nhìn hành động của cô. Liên tiếp mấy ngày, cô đều đang bận vẽ tranh, đi học vẽ, tan lớp cũng vẽ. Rốt cuộc cô đang bận cái gì? Tại sao cô vẽ tới vẽ lui liên có vẻ như càng ngày càng say mê, giống như đạt tới trạng thái quên mình.

Chỉ là truyện tranh mà thôi, hắn nhếch khóe miệng. Con gái chính là kỳ quái chỗ này, giống như Thiên Hiểu, đam mê lớn nhất là thay đổi kiểu tóc, tâm tình tốt liền ba ngày hai bữa đi biến đổi kiểu tóc, hôm nay nhuộm ngày mai uốn, sau lại cắt ngắn ngắn, học viện Danh Dương mặc dù không có quá khát khe trong việc đổi kiểu tóc, nhưng Thiên Hiểu thường xuyên thay đổi kiểu tóc đã gây sự chú ý cho nhà trường, mấy lần hiệu trưởng cũng lặng lẽ ám hiệu hắn, để cho hắn cảnh cáo Thiên Hiểu một chút, không cần làm quá lộ liễu. Mà cả Phương Niệm Tinh, chẳng lẽ cũng là đem về tranh làm phương pháp thay đổi tâm tình rồi hả? Cho nên mới vẽ đến không biết mệt như thế?

Hôm nay Niệm Tinh ngoại lệ không có ngủ, cô một ngày đều đang bận rộn với vẽ tranh, ngày tiếp theo, bọn họ cũng không nói thêm câu nào. Cho dù ngồi được gần như vậy, nhưng thật giống như người của hai thế giới, mình làm chuyện của mình, trong mắt có thể nhìn cũng luôn đều là cái bóng của mình.

Đến lúc thi, nhưng Niệm Tinh lại còn chưa có tới. Minh Thiên Tàng yên lặng liếc nhìn đồng hồ đeo tay, kém một phút mười giờ, từ sáng sớm cũng chưa có thấy bóng dáng cô, chẳng lẽ cô hôm nay lại muốn trình diễn trò đùa như vòng sơ khảo?

Mười giờ đúng, thầy dạy toán học có chút không tình nguyện nhìn đồng hồ đeo tay một cái, bắt đầu phát bài thi. Bên ngoài phòng học vốn tụ tập rất nhiều người tò mò cuộc chiến giữa hai đồng học, nhưng theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, Niệm Tinh thủy chung không có xuất hiện, tiếng thở dài thất vọng cũng thường xuyên vang lên, chộc cho thầy giáo bức mình phải đi ra ngoài khuyên bọn họ rời đi, không cần quá nhiều đến trật tự phòng thi.

Sau nửa giờ, Minh Thiên Tàng làm xong tất cả đề thi, nộp bài thi đi ra phòng học. Bên ngoài phòng học, người hâm mộ Minh Thiên Tàng sớm chờ đã lâu, bụng trà dâng nước, hỏi han ân cần vây quanh hắn, mà hắn chỉ là dùng đôi mắt lạnh lùng quét một vòng, “Tránh ra.”

Đám người tự động tránh ra một con đường, hắn đi ra ngoài, đứng ở dưới ánh mặt trời. Rõ ràng thẳng, thể nhưng hắn lại tuyệt không cao hứng. Cô chưa có tới, cũng là không đánh mà thắng, như vậy có được thắng lợi có tư vị gì được đây?

Cô tại sao không đến? Là sợ rồi sao? Không, chuyện này không giống cô, cô từ trước đến giờ không để ý cái này. Hay là nhớ nhầm giờ, không có chạy tới? Nếu như vậy, chậm mấy phút miễn cưỡng cũng chấp nhận được, nhưng cuộc thi hôm nay quan trọng như vậy, cho dù hắn ngày hôm qua không có ý nhắc nhở cô, trước lúc thi cũng nên có thầy giáo, hoặc là những người thích xem náo nhiệt kia kéo cô đến trường thi, như vậy, cô rốt cuộc là tại sao không có dự thi?

Đợi đến lúc hoàn hồn thì người hắn đã đứng ở cửa trường học. Bởi vì hôm nay có thi đấu, buổi học sáng hắn có thể không cần lên, mà buổi trưa hắn không có ở trường học ăn cơm, cho nên liền phân phó tài xế nhà mình tới đón hắn sớm một chút. Lúc này xe nhà hắn đã dừng sẵn ở cửa trường học.

“Thiếu gia.” Tài xế xuống xe mở cửa cho hắn. Hắn không có lập tức đi lên, xoay người đi tới phòng giáo viên.

“Em muốn có địa chỉ và số điện thoại Phương Niệm Tinh.” Hắn khẩu khí không được phép từ chối đối với giáo viên chủ nhiệm nói.

“Phương Niệm Tinh sao?” Giáo viên chủ nhiệm từ sổ ghi chép thông tin học sinh tới trang tư liệu của Niệm Tinh, “Bạn học Phương cùng em là bạn chung lớp? Trực tiếp hỏi em ấy không phải tốt hơn sao?” Liếc mắt nhìn địa chỉ trên tài liệu, không để ý đến câu hỏi của giáo viên chủ nhiệm, Minh Thiên Tàng thấp giọng nói câu, “Cảm ơn thầy.” Quay đầu rời đi.

Kết quả đến Phương gia, không xa hoa giống với sự tưởng tượng của Minh Thiên Tàng, mặc dù từ bề ngoài là có thể nhìn ra là gia đình có sản nghiệp, nhưng không phải là loại nhà giàu mới nổi kia... trắng lè, chính thể đơn giản mà lịch sự tao nhã. Nhớ Phương Niệm Tinh nói qua, nhà cô là làm về kinh doanh máy vi tính, xem ra người làm máy vi tính vẫn có chút tư tưởng cùng thường thức.

“Xin hỏi ngài tìm ai?” Quản gia ngăn cách bằng cánh cửa hỏi.

“Phương Niệm Tinh có ở đây không?” Hắn suy đoán cô có thể ở nhà, hi vọng không sai.

“Tiểu thư tối hôm qua bận rộn một đêm, cho đến bây giờ không có rời giường. Xin hỏi ngài. . . .”

“Nói cho cô ấy biết, Minh Thiên Tàng tìm cô, hỏi nàng có tiếp hay không?”

Niệm Tĩnh ngáp đi xuống lầu lúc nghe được tiếng đàn dương cầm, người đàn chính là dường như đặc biệt thích nhạc nhẹ.

“Minh Thiên Tàng.” Cô lên tiếng chào hỏi, đi tới bên cạnh Piano, chống cằm nghe một lúc, dùng ánh mắt thương thức nhìn hắn.”Khó trách nhiều cô gái mê bạn như vậy, tài nghệ piano của bạn thật rất tuyệt. Bất quá, đối với thiếu niên xinh đẹp như bạn mà nói, tài đánh đàn cao thấp thật ra thì cũng không là quan trọng nhất.”

Hắn dừng lại, nhìn thẳng cô, “Cô muốn nói cái gì?”

Cô mỉm cười trước mắt hắn về một vòng tròn, “Bạn có một gương mặt tuần mỹ, IQ 200 làm cho bạn nhìn qua thông minh mà lãnh ngạo, lại biết chơi piano điêu luyện làm phát ra khí chất nghệ sĩ, bản thân bạn phải có quá nhiều tư cách để trở thành người vạn nhân mê. Đời này chưa từng thất bại, bởi cảnh huy hoàng lại rực rỡ. Nếu như mình là nam nhân, mình sẽ ghen tỵ chết bạn luôn.”

“Cô lại đang sỉ nhục tôi.” Khẽ nheo mắt, hắn không cho đây là đang khích lệ hắn.

“Đừng quá nhạy cảm, mình nghĩ là bạn hiểu lầm rồi.” Cô cười khoát tay, “Mình thành tâm thành ý ca ngợi bạn.”

“Ca ngợi?” Hắn đối với cái từ này xi mũi coi thường, bất quá hắn Vô Ý cùng cô ở đây tranh luận, hơn nữa đây cũng không phải là mục đích hắn tới nơi này hôm nay.”Cô bỏ lỡ cuộc thi hôm nay.” Hắn nhìn cô chăm chăm, “Tại sao?”

“Cuộc thi? Ai nha! Mình lại quên! Hiện tại mấy giờ?” Cô hoang mang rối loạn quay đầu nhìn lại đồng hồ treo tường, đã là hơn ba giờ, cuộc thi hiển nhiên kết thúc.

“Tại sao quên?” Hắn bình tĩnh hỏi. Nhìn cô bối rối như vậy, biết cô không phải cố ý bỏ thi, một đường chạy tới tức giận cuối cùng là thờ bình thường một chút.

“Manga a, tối hôm qua về manga hoạch định ba giờ sáng, bỏ lên giường liền ngủ thẳng tới giờ.” Niệm Tĩnh cũng không có áo não quá lâu, gỡ gỡ tóc rồi bời, lại cười nói: “Thật ra thì như vậy cũng tốt, dù sao mình không phải là đối thủ của bạn, sớm rút lui để tránh thua quá thảm thiết.”

“Còn không có so qua, cô làm sao biết không phải đối thủ của tôi?” Đối thủ không đánh mà lui là người hắn xem thường nhất.

Cô dí dõm nháy mắt mấy cái, “Bởi vì mình không muốn làm đối thủ của bạn nha, thay vì đối mặt với khuôn mặt đặng đặng sát khí của bạn, chẳng thà đứng ở phía sau vì bạn cổ vũ chúc may mắn.”

Trong lòng mắt đen hàn quang dần dần biến mất, nhưng lộ ra chút hoang mang nghi hoặc.

“Cô thật không quan tâm thắng bại thắng thua?” Hắn không tin, cho là bất luận kẻ nào lòng cũng hám danh lợi.

“Không phải là không quan tâm, chỉ là chuyện thắng bại này mình không quan trọng.”

“Cô có chuyện thật lòng quan tâm sao?” Nhìn cô cả ngày lẫn đêm ngủ ngon giống như gấu chó lười biếng, hắn kỳ quái cô thế nhưng không có mập thành bộ dạng gấu chó.

“Đương nhiên là có, về manga chính là sự nghiệp hết đời mình muốn hoàn thành á.” Nói đến manga, cô liền hai mắt tỏa sáng.”Gần đây có nhà xuất bản muốn mình giao bản thảo, có lẽ tháng sau bộ truyện cá nhân đầu tiên của mình mà có thể xuất bản rồi!”

Nhìn bộ dạng cô mừng rỡ như điên, khoe miệng của hắn từ từ khẽ động, từng chút từng chút, kéo thành một đường nhếch lên, hình môi duyên dáng chậm rãi mở ra, nói ra hai chữ, “Ngủ giấc.”

Thành tích trận chung kết công bố sau đó, Minh Thiên Tàng không hề tranh cãi lần thứ ba trở thành người trúng cử tham dự cuộc thi toán học Olympic quốc tế. Bởi vì liên tục hai năm đoạt giải quán quân, đối với hắn lần này có thể lại một lần nữa liên tục vô địch hay không, tự nhiên thành tiêu điểm chú ý của các truyền thông lớn.

Minh Thiên Tàng đối với ký giả điên cuồng đuổi theo từ trước đến giờ chẳng thèm ngó tới, hắn lạnh lùng vì vậy bị truyền thông đặt cho danh hiệu”Băng sơn thiếu niên”, nhưng ngay cả như vậy, bài báo viết về hắn vẫn không ít.

Bởi vì hắn được mọi người trọng vọng, Minh Thiên Hiểu lập tức cũng được hồng nhân. Trước kia thì có rất nhiều bạn học nhờ cô đưa thư tình cho Minh Thiên Tàng, hôm nay ngay cả rất nhiều nữ sinh bên ngoài trường cũng tham gia một chân, nhờ bạn bè làm quen cô, muốn cô giúp một tay chuyển giao thư tình.

Ăn xong cơm tối, cô lại rón ra rón rén đi vào phòng anh mình.

Minh Thiên Tàng đang ngồi ở trước máy vi tính giải đề, cho dù Minh Thiên Hiểu bước chân đã rất nhẹ nhưng vẫn là bị hắn nghe được.

“Chuyện gì? Đừng lén la lén lút.” Hấn ngồi trên ghế xoay người lại, liếc mắt nhìn xấp thư trên tay cô, nhúu mày không vui, “Vứt bỏ.”

“Dầu gì anh cũng liếc mắt nhìn thôi. Cho dù là không hồi âm, ký cái tên để cho em mang về cũng tốt a. Anh biết không? Chữ ký của anh ở bên ngoài đã kêu giá đến một nghìn đồng rồi.”

Hấn vron tay, “Đưa đây.”

“Anh chịu ký tên à nha?” Minh Thiên Hiểu mừng rỡ, “Chờ một chút, em đi lấy sổ tay ký tên.” Cô ngày hôm qua đặc biệt mua một chữ ký là được.
Mười vạn nguyên a! Một khoản rất lớn, quả thật trở mình thật mau.

Minh Thiên Tàng cầm một xấp thư, một phong tiếp một phong ném vào máy cất giấy, mấy phút sau, những thứ thư tình bao hàm tình yêu được một đồng giấy vụn không thể phân biệt.

“Ai nói nam nhân vô tình cực lãnh khốc, em xem quả thực là đáng đánh đòn.” Minh Thiên Hiểu nói thảm một câu. “Nếu là bạn trai của em dám cư xử như vậy với thư tình của em, em liền.”

“Em có bạn trai?” Minh Thiên Tàng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô, “Đừng quên em đảm bảo với ba mẹ, trong thời gian đi học không nói chuyện yêu đương.”

“Biết, biết, em bắt quá là thuận miệng nói một chút, những nhóc con thò lò mũi xanh trong trường học kia em mới nhìn không vừa mắt đấy.” Minh Thiên Hiểu mặc dù nói như vậy, nhưng là mặt lại đỏ.

Minh Thiên Tàng ngày càng tiến đến mặt của cô càng gần, “Em có chuyện gì gạt anh?”

Tim của Minh Thiên Hiểu nhảy loạn, bị anh nhìn chăm chăm như vậy, lời trong lòng giống như muốn thoát ra khỏi miệng.

“Không có. Chẳng lẽ anh muốn vu oan giá hoạ à?” Cô nhanh lên nói sang chuyện khác, “Qua ít ngày bà nội muốn tới nhà ở.”

“Biết.” Chủ đề lại trở về chuyện bức mình của hấn.

“Bà nội lần trước gọi điện thoại hỏi em anh có thích ai không. Em nói anh quả thực là điển hình gương mẫu không gần nữ sắc, kết quả bà liền mắng to nói tuyệt không cho phép anh khiến Minh gia tuyệt hậu.”

“Hừ.”

“Bà nội nói bà lần này tới nhất định phải giúp anh chọn một mối hôn sự, nếu không tuyệt không trở về.”

Minh Thiên Tàng vẫn không thèm nhìn.

Minh Thiên Hiểu khuyên: “Anh, anh thật không có thích cô gái nào sao? Nếu như đã có đối tượng, trước hết để cho bà nội giúp anh, theo đuổi nàng thành công. Nếu không lấy cá tính bà nội chưa tới phút cuối chưa thôi, không phải là đem nhà chúng ta làm cho long trời lở đất, một năm nửa năm đừng nghĩ tới việc được thanh tĩnh.” Cô chờ mãi, còn không thấy hấn nói chuyện, lại hỏi tới: “Anh thật không sợ à?”

Động gõ bàn phím của hấn đột nhiên dừng lại, sau đó rầu rĩ nói: “Cùng lắm thì dọn ra ngoài ở là được.”

Minh Thiên Hiểu thiếu chút nữa cười trộm ra tiếng. Nếu như nói trên thế giới này còn có chuyện gì khiến Minh Thiên Tàng nhức đầu, chính là bà nội ba tác lười không ngoa, mỗi lần mở miệng đều có bản lãnh bức điên người. Cho dù là Minh Thiên Tàng không thể chịu được, chỉ có cách bỏ trốn mất dạng.

Bất quá đối phó bà, trốn cũng không phải là biện pháp giải quyết tốt nhất, bởi vì bà ấy là loại mặc dù đem trái đất đảo lộn lên tìm, cũng phải tìm cho ra người, hơn nữa đến lúc đó nhất định bị chết thảm hại hơn.

Một điểm này, Minh Thiên Tàng dĩ nhiên cũng biết, cho nên hấn nhất định mau sớm nghĩ ra một đối sách để cho mình thoát thân.

Hôm nay là ngày Minh Thiên Tàng đến thăm bà nội, mỗi tháng thứ hai chủ nhật hấn đều phải đến nhà bà nội lắng nghe “Huấn thị”.

Mới vừa vào cửa, quản gia liền nhận lấy áo khoác của hấn, khom người nói: “Thiếu gia, lão phu nhân đang phòng ngủ chờ ngài.”

“Ừ.” Hấn mặt không thay đổi đi lên lầu hai, cửa phòng mở ra, Minh lão phu nhân đang bên cạnh bàn chơi bài Tarot, nhìn hấn cứ như vậy đi tới, bà nhướn lông mày, “Trước khi đi vào phải gõ cửa, không hiểu quy củ sao?”

Hấn lui về phía sau hai bước, để tay ở trên cửa gõ mấy cái, Minh lão phu nhân lúc này mới tăng hắng một cái, “Vào đi.”

Minh Thiên Tàng liền đứng ở sau lưng bà, một hồi lâu không có mở miệng.

Minh lão phu nhân lại liếc nhìn hấn một cái, “Có lời gì muốn nói cũng nhanh chút nói, đừng làm người ta phát bực.”

“Là bà có lời muốn nói với con thôi.” Hấn nhìn bóng lưng của bà nói: “Nghe ba nói bà tìm con có việc.”

Giống như cảm giác được ánh mắt sắc bén của hắn, Minh lão phu nhân để bài xuống xoay người nhìn, “Tiểu tử thú, nếu như không phải là ta nói có chuyện tìm người, người có phải cũng không tới phải không?”

Hắn mân chặt khoe miệng, “Bà hiểu lầm rồi, con chỉ không hi vọng bà tới tìm con, chỉ là vì can thiệp cuộc sống riêng của con.”

“Cuộc sống riêng? Người làm cháu của ta ngày nào, ta liền muốn quản người ngày đó. Mà trong lòng của người trừ chứa chính người, có người khác tồn tại hay không? Ba mẹ người, em người, thậm chí là ta, người từng coi trọng chúng ta sao?”

Ánh mắt hắn lóe lên, “Bà rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Cuối tuần này ta hẹn người ăn cơm, cả nhà các người cùng đi. Con gái của đối phương cũng cùng lứa với người, vừa đúng có thể quen biết một chút.”

Hắn nhấn lại mi tâm, “Con vẫn không muốn thân cận.”

“Lại không nói bắt con lập tức kết hôn, chớ đem lòng mảy mảy như ông già!” Minh lão phu nhân lớn tuổi, nói chuyện vẫn trung khí mười phần, rất có uy nghiêm, “Minh gia mấy đời đều là con một, đến người cũng vậy, nhưng đừng nói với ta người đồng tính luyến ái hoặc là không kết hôn bị gièm pha ra ngoài!”

“Con đối với nam nhân không có hứng thú.” Hắn không thể không bội phục trí tưởng tượng của bà nội.

“Vậy là đối với nữ nhân có hứng thú?” Minh lão phu nhân từ trong lời nói của hắn tìm được hi vọng, “Người biết hay không biết, nếu như người thích một người, sẽ thích đến chỉ muốn ích kỷ phải có đối phương, không muốn cùng bất luận kẻ nào chia sẻ.” Ánh mắt của bà sắc bén, “Trong lòng của người, có một người như thế hay không?”

Hắn trầm mặc chốc lát, mới nói: “Không có.”

“Chớ chối, trong mắt của người cũng không phải là nói như vậy.” Minh lão phu nhân tinh khôn giống như lão hồ ly.

“Con sẽ không phủ nhận sự tồn tại,” hắn bướng bỉnh cao ngạo hất cằm lên, “Nhưng ta cũng không thích bị người định đoạt cảm xúc. Nếu như có một ngày con thật sự thích người nào, con sẽ trực tiếp nói cho bà biết, không cần phải mượn tay người khác giúp một tay.”

“Tốt, người đừng cảm, có bản lĩnh liền đuổi theo một nữ nhân dẫn cho ta nhìn một chút. Đừng đội lấy cái danh hiệu băng som thiếu niên rêu rao khắp nơi. Người trẻ tuổi thời niên thiếu nếu như không nói chuyện yêu đương, thì đồng nghĩa với không có tuổi trẻ.”

Minh Thiên Tang hừ một tiếng, “Như vậy bà nội lúc còn trẻ nhất định có rất nhiều người theo đuổi sao?”

Minh lão phu nhân mắng: “Tiểu tử thú, người đừng đắc ý, ta đã coi qua cho người, tình yêu của người một đường nhấp nhô, xem người đến lúc đó còn có thể bày ra mặt thối như hiện tại cho mọi người nhìn.”

“Tình yêu?” Ngón tay sờ tới cạnh cửa, tiếng hắn nhàn nhạt truyền đến, “Con sẽ không vì bất kỳ một phần tình cảm trầm mê, đây là nguyên tắc của con.”

Cửa bị tiện tay đóng, bên trong phòng Minh lão phu nhân tự lẩm bẩm, “Đứa nhỏ ngốc, người còn không biết sao? Ở trước tình yêu căn bản không có nguyên tắc như đã nói.”

Xe màu đen dừng ở trước cửa khách sạn Minh Khai, đoàn người bước xuống xe khiến người đi đường xung quanh cũng không nhận được liếc mắt nhìn. Vô luận là cái vị lão bà tuổi gần thất tuần kia, còn người đàn ông trung niên khoảng năm mươi, hay là là vị phu nhân xinh đẹp duyên dáng sang trọng, còn có một đôi nam nữ xinh đẹp tuổi trẻ, không khỏi lộ ra một cỗ khí chất bức người, nội liêm cao nhã cùng bên ngoài quý khí kết hợp, giống như ánh sao sáng trong bầu trời đêm, vô luận như thế nào, cũng không che lấp được vẻ long lanh sáng chói.

“Chủ tịch.” Quản lý khách sạn tự mình ra cửa nghênh đón, “Khách đã đến.”

Những người nghe lén nói chuyện chợt hiểu ra, thì ra là người đứng sau khách sạn Minh Khai – gia đình tập đoàn tài chính Minh thị đến đông đủ.

Cảm nhận được ánh mắt từ những người chung quanh, Minh Thiên Hiểu thầm nói với anh mình: “Anh, nếu như anh không thích kiểu an bài này, bây giờ còn có thể trốn.”

“Anh có thể trốn sao?” Minh Thiên Tang hỏi ngược lại, giống như vấn đề của cô rất ngu xuẩn.

“Nhưng là.” Minh Thiên Hiểu có chút ngại ngùng. Ở trong mắt người khác anh giống như một thiên thần hoàn mỹ thật ra lại có rất nhiều phiền não, giống như việc ba mẹ đối với hắn ký thác nguyện vọng, bà nội gây áp lực cho hắn. Nếu như đổi lại là cô, khẳng định sớm bị ép điên rồi. May nhờ anh tư chất thông minh, ứng phó bài tập dư dả, chẳng qua là cái kẻ sách thân cận này của bà nội thật sự là làm cho người ta nhức đầu, hàng năm cũng sẽ giầy vò mấy lần, nếu như anh phản đối cũng sẽ bị mắng đến cầu huyết xối đầu, nói hắn có tình muốn Minh gia đoạn tử tuyệt tôn.

Mà mỗi lần thân cận đều là danh viện khuê tú, không biết hôm nay cái này đối tượng hẹn hò sẽ là ai đây?

Đi vào phòng khách quý, chỉ thấy khách một nhà ba người đang đứng dậy nghênh đón.

Minh Thiên Tang sững mắt trầm xuống, tim lạnh như băng đang giờ khắc này đập mạnh hai cái. Tại sao lại là cô? !

“Mình lão, ngài khỏe.” Trước tiên mở miệng hiển nhiên là chủ gia đình bên kia.

Mình lão phu nhân trả lời, “Ngượng ngừng để cho các người chờ lâu.” Bà cố ý quay đầu hướng Minh Thiên Tàng giới thiệu, “Đây là Phương bá bá, Phương bá mẫu, còn có nữ nhi của bọn họ Niệm Tĩnh.”

Mình Thiên Hiệu bật thốt lên, “Cô chính là Phương Niệm Tĩnh?”

Mình lão phu nhân rất kinh ngạc hỏi: “Con biết cô ấy?”

Phát hiện người trong phòng đều nhìn cô, Minh Thiên Hiệu có chút ngượng ngừng giải thích, “Con chỉ là nghe nói lớp anh có một nữ sinh rất thông minh chuyên tới, tên là Phương Niệm Tĩnh, không biết có phải là cùng một người hay không.”

Mình lão phu nhân tâm rất hiếu kỳ, hỏi: “Niệm Tĩnh cũng là học ở học viện Danh Dương sao?”

“Đúng vậy.” Người Phương gia cũng kinh ngạc kêu trùng hợp.

Trước hai nhà nói tới vì con an bài mai mối thì chẳng qua là suy tính đến hai nhà bối cảnh thích hợp, hai đứa số tuổi tương tự, ngược lại không có tìm hiểu trường học của họ, lần này tiêu điểm lập tức chuyển đến trên người hai đứa.

Niệm Tĩnh đã được ” bao bì” rất tốt, vô luận là kiểu tóc hay trang phục, rõ ràng đều là do chuyên gia xử lý. Nhìn qua đúng tiêu chuẩn phong phạm tiểu thư khuê các, cùng với bộ dáng thường ngày tùy tiện, không câu nệ tiểu tiết thật là khác nhau trời vực.

Giống như không có nhận thấy được ánh mắt của mọi người, Minh Thiên Tàng bình tĩnh bên cạnh Niệm Tĩnh, chỗ trống đó hiển nhiên là để lại cho hắn. Hắn đứng ở bên cạnh bàn, lúc này mới giương mắt nhìn về phía mọi người, nhàn nhạt nói: “Mọi người hay là trước ngồi vào vị trí đi.”

“Đứng, trước ngồi vào vị trí.” Lúc này Minh lão phu nhân hưng phấn hơn nhiều, vừa ăn cơm vừa nhiệt liệt thảo luận tương lai bọn nhỏ, “Phương tiên sinh, Phương phu nhân, nếu chúng nó đã là bạn học, không bằng trước những ngày cuối năm cho bọn hắn làm nghi thức đính hôn, chờ chúng nó sau khi tốt nghiệp đại học liền kết hôn, như thế nào?” Bà nói chuyện rất cường thế, mặc dù là câu hỏi, nhưng vẫn không cho người khác thời gian cự tuyệt.

Phương tiên sinh mỉm cười trả lời, “Tốt, ta cùng bà xã cũng không có dị nghị. Đứa nhỏ Thiên Tàng này khí chất xuất sắc thế này, trên phương diện học tập cũng nhất định rất ưu tú chứ? Người tốt như vậy có thể làm con rể của chúng ta, chúng ta là cầu cũng không được.”

Mình phu nhân cũng gấp vội tỏ thái độ, “Ta vừa nhìn thấy Niệm Tĩnh đã cảm thấy rất hợp ý với nó, về sau Minh gia chúng ta tuyệt sẽ không bạc đãi Niệm Tĩnh.”

Mình Thiên Hiệu ở một bên nhìn sững sờ. Nhanh như vậy hai bên liền quyết định chung thân đại sự hai người? Ba mẹ bọn họ là đùa sao? Nàng nhìn hướng nam nữ chủ nhân của đề tài, hai người bọn họ lại còn ngồi vững như bàn thạch, giống như không đếm xỉa đến những người quan sát.

“Như vậy, nghi thức đính hôn cử hành ngày 25 đi, ngày đó là ngày hoàng đạo.” Minh lão phu nhân liếc nhìn thực đơn, “Mặt khác, ý của ta là, nghi thức đính hôn không cần làm cho lớn quá, chỉ gây áp lực cho bọn nhỏ.”

“Chúng ta cũng nghĩ như vậy.” Phương tiên sinh cùng phương phu nhân nhìn nhau cười.

Phương phu nhân khẽ chạm nhẹ Niệm Tĩnh, “Niệm Tĩnh, sao không chào hỏi bà nội?”

“Bà nội khỏe, Minh Bá bá, Minh bá mẫu khỏe.” Cô rất nghe lời đứng lên, ngoan ngoãn chào hỏi từng người.

Cô mới vừa nói dứt lời, Minh Thiên Tàng bên cạnh bỗng nhiên đứng lên. “Con đi ra ngoài trước.”

Hắn kéo cái ghế đi ra khỏi phòng, mọi người không khỏi có chút kinh ngạc, Niệm Tĩnh mỉm cười đối với mọi người nói: “Con đi cùng hắn, rất nhanh sẽ trở lại.”

Ở trên sân thượng phía tây khách sạn đuổi kịp Minh Thiên Tàng, Niệm Tĩnh cười nói: “Minh Thiên Tàng, sớm như vậy liền ra khỏi hội trường, anh không sợ đói bụng à?”

“Tôi không muốn cô cũng đi theo ra ngoài.” Hắn khó chịu nói.

“Sao vậy?” Cô thăm dò nhìn về mặt của hắn, cười nói: “Tôi còn tưởng rằng anh không quan tâm loại bữa tiệc thân cận này, thì ra là anh cũng sẽ không vui, băng sơn thiếu niên cũng không phải là khối băng thật.” Cô cùng hắn đứng ở trên sân thượng, gió đêm thổi lên tóc dài uốn lượn, trong tươi cười mang theo vài phần đắc ý. “Minh Thiên Tàng, chúng ta nói tới khoản giao dịch như thế nào đi?”

Hắn nghiêng mặt nhìn cô, “Nói chuyện gì?”

“Thay vì luôn phải nằm trong bàn tay họ đi thân cận tới lui, không bằng chúng ta phản kháng đi.”

“Cô muốn phản kháng thế nào?” Hắn khẽ nhún mày.

“Chúng ta cố ý làm bộ như tiếp nhận sắp xếp của bọn hắn, muốn đính hôn cũng theo ý bọn hắn, nhưng là yêu cầu nhất định vài năm nữa mới kết hôn, hiện tại trước lấy việc học làm trọng, như vậy chúng ta mà có thể bình an vượt qua mấy năm này. Chờ chúng ta tốt nghiệp đại học, bắt đầu công việc, cũng không cần chịu những thứ không chế này nữa.”

Hắn nhìn chằm chằm cô cười lạnh nói: “Phải không? Loại tự do này chính là lý do duy nhất hôm nay tiếp nhận cái an bài này của cô? Vô luận đối tượng là ai, chỉ cần có thể giúp cô giải quyết phiền não trước mắt, cô liền cũng có thể tiếp nhận hắn trở thành vị hôn phu của mình sao?”

Niem Tinh chớp động đôi mắt sáng, nụ cười ở trên môi chảy xuôi, “Tôi nghĩ thấy được vị chưa sao?”

“Lỗ mũi cô có vấn đề.” Hắn quay lưng về hướng khác.

Cô đến gần hắn, “Làm sao anh lại thờ hờn hờn? Chẳng lẽ anh không phải cảm thấy nếu như chúng ta có thể đổi khách thành chủ nắm trong tay cục diện là cực kỳ thú vị, chơi rất vui không phải sao?”

“Tình cảm là có thể lấy ra trò chơi sao?” Hắn thì thào nói nhỏ.

“Nói như vậy—” Cô kéo dài thanh âm, “Anh muốn nó là sự thật sao?”

Đột nhiên quay đầu lại, thấy khuôn mặt cô cười đến biến dạng, ở dưới bóng đèn vẫn rực rỡ.

Hắn nhíu chặt mi tâm, phát ra khẽ một câu, “Đáng chết.”

“Nếu có người đáng chết, vậy nhất định không phải là tôi.” Nàng cười đến tâm thay đổi, gần sát mặt của hắn dịu dàng nói: “Anh biết không? Tôi mỗi lần gặp lại anh, sẽ nghĩ đến một câu thành ngữ.”

Minh Thiên Tang nhìn chằm chằm cô, trong lòng suy đoán cô phải nói không phải là “Giận dữ ngút trời”, “Khí cấp bại phôi” ..., không nghĩ tới ngón tay của cô cứ nhiên lớn mặt sờ lên mặt của hắn, tiếng cười như chuông bạc, “Anh tin không? Câu tôi nghĩ đến lại là — tú sắc khả xan*.”

*Tú sắc khả xan : sắc đẹp có thể ăn được

Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của hắn bỗng đỏ ửng, không biết là giận hay là thẹn thùng?

Thậm chí quên ngăn cản bàn tay cô đang “đùa giỡn” mình, trong kẽ răng hắn phát ra hai chữ, “Ngu ngốc!”

Nụ cười của cô rơi vào trong mắt của hắn, băng sơn thâm trầm cùng ánh mặt trời sáng rõ giao thủ, rốt cuộc ai là người thắng lợi cuối cùng?

“Lấy thời hạn năm năm, trong vòng năm năm, chúng ta được tự do, như thế nào?” Cô nâng mày hỏi hắn. Đính hôn không có nghĩa là bọn họ thật sự có quan hệ thể nào, hai người bọn họ còn tuổi còn rất trẻ, đối với hôn nhân không có bất kỳ ý tưởng cùng mong ngóng, thoát khỏi áp lực gia tộc là lý tưởng duy nhất bọn hắn hôm nay muốn theo đuổi.

Hắn nhìn cô thật lâu, sau đó vờn tay, “Đồng ý.”

Cuộc thi Olympic toán học hàng năm của học viện Danh Dương cũng không gây chú ý nhiều lắm, một mặt bởi vì chẳng qua là đấu loại, thiếu hụt lực thu hút, mặt khác, kể từ lúc Minh Thiên Tang vào học, tư cách dự thi vẫn bị hắn độc chiếm, mà hắn cũng xác thực không phụ sự mong đợi của mọi người giúp trường học nhiều lần mang về cúp vô địch. Vì vậy mọi người cũng biết khó mà lui, ở hạng mục này không có bất cứ suy tính nào, ghi danh đấu vòng loại hơn phân nửa là để chứng minh mình có một chút tài nghệ, thuận tiện xem một chút cấp độ khó của đề thi toán cao cổ nào.

Nhưng vòng sơ khảo mới vừa kết thúc liền tuôn ra một tin tức gây chú ý. Phương Niệm Tinh mới vừa nhập học, ngay cả sơ khảo cũng thiếu chút nữa bị trễ, lại thi đạt thành tích rất cao, làm cho lời đồn nghi ngờ về IQ hai trăm của cô là thật hay giả tự sụp đổ.

Nghe được thành tích như thế, Minh Thiên Tang cũng hơi cảm thấy giật mình. Phải biết, bình thường đề thi sơ khảo đều là do thầy giáo tuyển chọn trong những đề thi quốc tế một năm trước, nói cách khác, nếu như Niệm Tinh có tham gia cuộc thi năm trước, cô rất có thể trong trận chung kết giành được chức vô địch.

Sáng ngày thứ hai, Niệm Tinh mới vừa đi vào phòng học cũng cảm giác không khí chung quanh có cái gì không đúng, các nữ sinh lập tức vây tới rồi rút khỏi cô bày tỏ kính ngưỡng.

“Niệm Tinh bạn thật là lợi hại nha, bạn lại có thể thi đến max điểm!”

“Niệm Tinh bạn thật là để nữ sinh chúng ta tự hào kiêu ngạo, nữ trung hào kiệt.”

“Năm nay có bạn ở đây, các nam sinh cũng sẽ không còn dám lên mặt dạy đời rồi.”

Mặc dù Minh đại suất trong suy nghĩ các nữ sinh địa vị cũng rất cao, nhưng là một núi có thể có hai hùm đấu nhau cũng thật sự là đặc sắc không đùa được.

Cô còn là vẻ mặt không chú ý đến, Niệm Tinh cười cùng mọi người chào hỏi, “Làm gì có, là thầy năm nay cố ý tìm vài đề dễ, trùng hợp với dạng đề trước kia mình đã từng làm qua thôi.”

Đọc theo đường đến chỗ ngồi nhận thấy được ánh mắt sùng bái của mọi người, Minh Thiên Tàng đã ngồi ở chỗ đó.

“Ngày hôm qua thật là cảm ơn bạn, bất quá mình còn là thiếu chút nữa đã trễ.” Vừa Niệm Tinh chủ động chào hỏi, ”Mình mượn xe đạp của thầy dạy quốc văn, chạy thật không thoải mái, kết quả chậm ba phút vào trường.”

Minh Thiên Tàng không tiếng động đưa tới một trang giấy.

“Là cái gì?” Niệm Tinh nhìn, thì ra là một đề toán học cực khó.

“Oa, ra đề mạnh tay như vậy, là người nào ra?” Cô gương mặt hưng phấn, liên tiếp than thở, ngay cả cặp sách cũng không kịp ném xuống, từ trên bàn Minh Thiên Tàng cầm lấy một cây viết liền bắt đầu giải đề.

Mười phút trôi qua, cô rớt cuộc đuổi lung một cái.”Thật là một đề khó, thiếu chút nữa muốn lấy nửa mạng của mình.”

Minh Thiên Tàng cảm đáp án của cô, liếc mắt nhìn, vò thành một cục vứt bỏ.

“Đề này từ đâu có? Có còn hay không?” Niệm Tinh giống như làm đến nghiệm.”Đề thi quốc tế bây giờ cũng không đã nghiền vậy đâu.”

“Cảm thấy hứng thú?” Minh Thiên Tàng rớt cuộc mở miệng, ”Dạng đề như vậy tôi có thể nghĩ ra thêm một lúc mười đề.”

Nháy mắt một cái, cô cười hỏi: “Thì ra là bạn ra đề? Thật lợi hại, tài nghệ của bạn đã cao như vậy rồi, còn cần đi tham gia cuộc thi đấu kia chứng minh cái gì sao?” Dừng lại một chút, cô lại mỉm cười nhìn hân, “Tất cả mọi người bái phục dưới chân cảm giác có phải rất là thỏa mãn hay không, giống như là bá chủ thiên hạ?”

Hắn nhìn thẳng cô, không trả lời vấn đề của cô, chẳng qua là nhân nhạ nói: “Cô muốn tham gia thi đấu, chính là đối thủ của tôi.”

“Tại sao phải nói có vẻ sát khí nặng nề.” Niệm Tinh vẫn cười, “Bất quá là một cuộc chơi mà thôi, cần gì làm thật đây?”

“Trong trò chơi cũng có phân thắng bại.” Hắn ngồi thẳng lên, không nhìn cô nữa, tựa như có lẽ đã chuẩn bị kết thúc cái đề tài này.

Niệm Tinh còn tò mò nhìn hân.”Bạn có từng thua chưa?”

Hắn hừ một tiếng, đã trả lời vấn đề của cô.

Không có.

“Buổi sáng ngày mai mười giờ, đừng quên nữa.” Hắn cuối cùng lại nói một câu. Ngày mai là ngày quyết định quyền dự thi thuộc về tay ai.

“Sẽ không quên.” Cô rút ra giấy vẽ, lại bắt đầu đẩy nhanh tốc độ.

Cô hôm nay hình như vẽ rất nhanh? Minh Thiên Tàng thỉnh thoảng sẽ nhìn không được liếc mắt nhìn hành động của cô. Liên tiếp mấy ngày, cô đều đang bận vẽ tranh, đi học vẽ, tan lớp cũng vẽ. Rốt cuộc cô đang bận cái gì? Tại sao cô vẽ tới vẽ lui liên có vẻ như càng ngày càng say mê, giống như đạt tới trạng thái quên mình.

Chỉ là một bộ manga mà thôi, hân nhếch khóe miệng. Con gái chính là kỳ quái chỗ này, giống như Thiên Hiểu, đam mê lớn nhất là thay đổi kiểu tóc, tâm tình tốt liền ba ngày hai bữa đi biến đổi kiểu tóc, hôm nay nhuộm ngày mai uốn, sau lại cắt ngắn ngắn, học viện Danh Dương mặc dù không có quá khắt khe trong việc đổi kiểu tóc, nhưng Thiên Hiểu thường xuyên thay đổi kiểu tóc đã gây sự chú ý cho nhà trường, mấy lần hiệu trưởng cũng lặng lẽ ám hiệu hân, đề cho hân cảnh cáo Thiên Hiểu một chút, không cần làm quá lộ liễu. Mà cả Phương Niệm Tinh, chẳng lẽ cũng là đem về tranh làm phương pháp thay đổi tâm tình rồi hả ? Cho nên mới về đến không biết mệt như thế?

Hôm nay Niệm Tinh ngoại lệ không có ngủ, cô một ngày đều đang bận rộn với vẽ tranh, ngày tiếp theo, bọn họ cũng không nói thêm câu nào. Cho dù ngồi được gần như vậy, nhưng thật giống như người của hai thế giới, mình làm chuyện của mình, trong mắt có thể nhìn cũng luôn đều là cái bóng của mình.

Đến lúc thi, nhưng Niệm Tinh lại còn chưa có tới. Minh Thiên Tàng yên lặng liếc nhìn đồng hồ đeo tay, kém một phút mười giờ, từ sáng sớm cũng chưa có thấy bóng dáng cô, chẳng lẽ cô hôm nay lại muốn trình diễn trò đùa như vòng sơ khảo?

Mười giờ đúng, thầy dạy toán học có chút không tình nguyện nhìn đồng hồ đeo tay một cái, bắt đầu phát bài thi. Bên ngoài phòng học vốn tụ tập rất nhiều người tò mò cuộc chiến giữa hai đồng học, nhưng theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, Niệm Tinh thủy chung không có xuất hiện, tiếng thờ dài thất vọng cũng thường xuyên vang lên, chộc cho thầy giáo bức mình phải đi ra ngoài khuyên bọn họ rời đi, không cần quá nhiều đến trật tự phòng thi.

Sau nửa giờ, Minh Thiên Tàng làm xong tất cả đề thi, nộp bài thi đi ra phòng học. Bên ngoài phòng học, người hâm mộ Minh Thiên Tàng sớm chờ đã lâu, bụng trà dâng nước, hỏi han ân cần vây quanh hân, mà hân chỉ là dùng đôi mắt lạnh lùng quét một vòng, “Tránh ra.”

Đám người tự động tránh ra một con đường, hân đi ra ngoài, đứng ở dưới ánh mặt trời. Rõ ràng thẳng, thể nhưng hân lại tuyệt không cao hứng. Cô chưa có tới, cũng là không đánh mà thắng, như vậy có được thắng lợi có tư vị gì được đây?

Cô tại sao không đến? Là sợ rồi sao? Không, chuyện này không giống cô, cô từ trước đến giờ không để ý cái này. Hay là nhớ nhầm giờ, không có chạy tới? Nếu như vậy, chậm mấy phút miễn cưỡng cũng chấp nhận được, nhưng cuộc thi hôm nay quan trọng như vậy, cho dù hân ngày hôm qua không cố ý nhắc nhở cô, trước lúc thi cũng nên có thầy giáo, hoặc là những người thích xem náo nhiệt kia kéo cô đến trường thi, như vậy, cô rốt cuộc là tại sao không có dự thi?

Đợi đến lúc hoàn hồn thì người hân đã đứng ở cửa trường học. Bởi vì hôm nay có thi đấu, buổi học sáng hân có thể không cần lên, mà buổi trưa hân không có ở trường học ăn cơm, cho nên liền phân phó tài xế nhà mình tới đón hân sớm một chút. Lúc này xe nhà hân đã dừng sẵn ở cửa trường học.

“Thiếu gia.” Tài xế xuống xe mở cửa cho hân. Hân không có lập tức đi lên, xoay người đi tới phòng giáo viên.

” Em muốn có địa chỉ và số điện thoại Phương Niệm Tĩnh.” Hân khẩu khí không được phép từ chối đối với giáo viên chủ nhiệm nói.

“Phương Niệm Tĩnh sao?” Giáo viên chủ nhiệm từ sổ ghi chép thông tin học sinh tới trang tư liệu của Niệm Tĩnh, “Bạn học Phương cùng em là bạn chung lớp? Trực tiếp hỏi em ấy không phải tốt hơn sao?” Liếc mắt nhìn địa chỉ trên tài liệu, không để ý đến câu hỏi của giáo viên chủ nhiệm, Minh Thiên Tăng thấp giọng nói câu, “Cảm ơn thầy.” Quay đầu rời đi.

Kết quả đến Phương gia, không xa hoa giống với sự tưởng tượng của Minh Thiên Tăng, mặc dù từ bề ngoài là có thể nhìn ra là gia đình có sản nghiệp, nhưng không phải là loại nhà giàu mới nổi kia... trắng lè, chỉnh thể đơn giản mà lịch sự tao nhã. Nhớ Phương Niệm Tĩnh nói qua, nhà cô là làm về kinh doanh máy vi tính, xem ra người làm máy vi tính vẫn có chút tư tưởng cùng thường thức.

“Xin hỏi ngài tìm ai?” Quản gia ngăn cách bằng cánh cửa hỏi.

“Phương Niệm Tĩnh có ở đây không?” Hân suy đoán cô có thể ở nhà, hi vọng không sai.

“Tiểu thư tới hôm qua bận rộn một đêm, cho đến bây giờ không có rời giường. Xin hỏi ngài. . . .”

“Nói cho cô ấy biết, Minh Thiên Tăng tìm cô, hỏi nàng có tiếp hay không.”

Niệm Tĩnh ngáp đi xuống lầu lúc nghe được tiếng đàn dương cầm, người đàn chính là dường như đặc biệt thích nhạc nhẹ.

“Minh Thiên Tăng.” Cô lên tiếng chào hỏi, đi tới bên cạnh Piano, chống cằm nghe một lúc, dùng ánh mắt thương thức nhìn hân. “Khó trách nhiều cô gái mê bạn như vậy, tài nghệ piano của bạn thật rất tuyệt. Bất quá, đối với thiếu niên xinh đẹp như bạn mà nói, tài đánh đàn cao thấp thật ra thì cũng không là quan trọng nhất.”

Hân dừng lại, nhìn thẳng cô, “Cô muốn nói cái gì?”

Cô mỉm cười trước mắt hân vẽ một vòng tròn, “Bạn có một gương mặt tuần mỹ, IQ 200 làm cho bạn nhìn qua thông minh mà lãnh ngạo, lại biết chơi piano điêu luyện làm phát ra khí chất nghệ sĩ, bản thân bạn phải có quá nhiều tư cách để trở thành người vạn nhân mê. Đời này chưa từng thất bại, bởi cảnh huy hoàng lại rực rỡ. Nếu như mình là nam nhân, mình sẽ ghen tỵ chết bạn luôn.”

“Cô lại đang sỉ nhục tôi.” Khẽ nheo mắt, hân không cho đây là đang khích lệ hân.

“Đừng quá nhạy cảm, mình nghĩ là bạn hiểu lầm rồi.” Cô cười khoát tay, “Mình thành tâm thành ý ca ngợi bạn.”

“Ca ngợi?” Hân đối với cái từ này xi mũi coi thường, bất quá hân Vô Ý cùng cô ở đây tranh luận, hơn nữa đây cũng không phải là mục đích hân tới nơi này hôm nay. “Cô bỏ lỡ cuộc thi hôm nay.” Hân nhìn cô chăm chăm, “Tại sao?”

“Cuộc thi? Ai nha! Mình lại quên! Hiện tại mấy giờ?” Cô hoang mang rối loạn quay đầu nhìn lại đồng hồ treo tường, đã là hơn ba giờ, cuộc thi hiển nhiên kết thúc.

“Tại sao quên?” Hân bình tĩnh hỏi. Nhìn cô bối rối như vậy, biết cô không phải cố ý bỏ thi, một đường chạy tới tức giận cuối cùng là thờ bình thường một chút.

“Manga a, tối hôm qua vẽ manga hoạch định ba giờ sáng, bỏ lên giường liền ngủ thẳng tới giờ.” Niệm Tĩnh cũng không có áo não quá lâu, gỡ gỡ tóc rồi bời, lại cười nói: “Thật ra thì như vậy cũng tốt, dù sao mình không phải là đối thủ của bạn, sớm rút lui để tránh thua quá thảm thiết.”

“Còn không có so qua, cô làm sao biết không phải đối thủ của tôi?” Đối thủ không đánh mà lui là người hân xem thường nhất.

Cô đi dóm nháy mắt mấy cái, “Bởi vì mình không muốn làm đối thủ của bạn nha, thay vì đối mặt với khuôn mặt đặng đặng sát khí của bạn, chẳng thà đứng ở phía sau vì bạn cổ vũ chúc may mắn.”

Trong trông mắt đen hân quang dần dần biến mất, nhưng lộ ra chút hoang mang nghi hoặc.

“Cô thật không quan tâm thắng bại thắng thua?” Hân không tin, cho là bất luận kẻ nào lòng cũng hám danh lợi.

“Không phải là không quan tâm, chỉ là chuyện thắng bại này mình không quan trọng.”

“Cô có chuyện thật lòng quan tâm sao?” Nhìn cô cả ngày lẫn đêm ngủ ngon giống như gấu chó lười biếng, hẳn kỳ quái cô thế nhưng không có mập thành bộ dạng gấu chó.

“Đương nhiên là có, vẽ manga chính là sự nghiệp hết đời mình muốn hoàn thành á.” Nói đến manga, cô liền hai mắt tỏa sáng. “Gần đây có nhà xuất bản muốn mình giao bản thảo, có lẽ tháng sau bộ truyện cá nhân đầu tiên của mình mà có thể xuất bản rồi!”

Nhìn bộ dạng cô mừng rỡ như điên, khoe miệng của hắn từ từ khẽ động, từng chút từng chút, kéo thành một đường nhếch lên, hình môi duyên dáng chậm rãi mở ra, nói ra hai chữ, “Ngu ngốc.”

Thành tích trận chung kết công bố sau đó, Minh Thiên Tàng không hề tranh cãi lần thứ ba trở thành người trúng cử tham dự cuộc thi toán học Olympic quốc tế. Bởi vì liên tục hai năm đoạt giải quán quân, đối với hắn lần này có thể lại một lần nữa liên tục vô địch hay không, tự nhiên thành tiêu điểm chú ý của các truyền thông lớn.

Minh Thiên Tàng đối với ký giả điên cuồng đuổi theo từ trước đến giờ chẳng thèm ngó tới, hắn lạnh lùng vì vậy bị truyền thông đặt cho danh hiệu “Băng sơn thiếu niên”, nhưng ngay cả như vậy, bài báo viết về hắn vẫn không ít.

Bởi vì hắn được mọi người trọng vọng, Minh Thiên Hiểu lập tức cũng được hồng nhân. Trước kia thì có rất nhiều bạn học nhờ cô đưa thư tình cho Minh Thiên Tàng, hôm nay ngay cả rất nhiều nữ sinh bên ngoài trường cũng tham gia một chân, nhờ bạn bè làm quen cô, muốn cô giúp một tay chuyển giao thư tình.

Ăn xong cơm tối, cô lại rón ra rón rén đi vào phòng anh mình.

Minh Thiên Tàng đang ngồi ở trước máy vi tính giải đề, cho dù Minh Thiên Hiểu bước chân đã rất nhẹ nhưng vẫn là bị hắn nghe được.

“Chuyện gì? Đừng lén la lén lút.” Hắn ngồi trên ghế xoay người lại, liếc mắt nhìn xấp thư trên tay cô, nhú mày không vui, “Vứt bỏ.”

“Dầu gì anh cũng liếc mắt nhìn thôi. Cho dù là không hồi âm, ký cái tên để cho em mang về cũng tốt a. Anh biết không? Chữ ký của anh ở bên ngoài đã kêu giá đến một nghìn đồng rồi.”

Hắn vron tay, “Đưa đây.”

“Anh chịu ký tên à nha?” Minh Thiên Hiểu mừng rỡ, “Chờ một chút, em đi lấy sổ tay ký tên.” Cô ngày hôm qua đặc biệt mua một chữ ký là được. Mười vạn nguyên a! Một khoản rất lớn, quả thật trở mình thật mau.

Minh Thiên Tàng cầm một xấp thư, một phong tiếp một phong ném vào máy cất giấy, mấy phút sau, những thứ thư tình bao hàm tình yêu được một đồng giấy vụn không thể phân biệt.

“Ai nói nam nhân vô tình cực lãnh khốc, em xem quả thực là đáng đánh đòn.” Minh Thiên Hiểu nói thảm một câu. “Nếu là bạn trai của em dám cư xử như vậy với thư tình của em, em liền.”

“Em có bạn trai?” Minh Thiên Tàng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô, “Đừng quên em đảm bảo với ba mẹ, trong thời gian đi học không nói chuyện yêu đương.”

“Biết, biết, em bắt quá là thuận miệng nói một chút, những nhóc con thò lò mũi xanh trong trường học kia em mới nhìn không vừa mắt đấy.” Minh Thiên Hiểu mặc dù nói như vậy, nhưng là mặt lại đỏ.

Minh Thiên Tàng ngày càng tiến đến mặt của cô càng gần, “Em có chuyện gì gạt anh?”

Tim của Minh Thiên Hiểu nhảy loạn, bị anh nhìn chăm chăm như vậy, lời trong lòng giống như muốn thoát ra khỏi miệng.

“Không có. Chẳng lẽ anh muốn vu oan giá họa à?” Cô nhanh lên nói sang chuyện khác, “Qua ít ngày bà nội muốn tới nhà ở.”

“Biết.” Chủ đề lại trở về chuyện bực mình của hắn.

“Bà nội lần trước gọi điện thoại hỏi em anh có thích ai không. Em nói anh quả thực là điển hình gương mẫu không gần nữ sắc, kết quả bà liền mắng to nói tuyệt không cho phép anh khiến Minh gia tuyệt hậu.”

“Hừ.”

“Bà nội nói bà lần này tới nhất định phải giúp anh chọn một mối hôn sự, nếu không tuyệt không trở về.”

Minh Thiên Tàng vẫn không thèm nhìn.

Minh Thiên Hiểu khuyên: “Anh, anh thật không có thích cô gái nào sao? Nếu như đã có đối tượng, trước hết để cho bà nội giúp anh, theo đuổi nàng thành công. Nếu không lấy cá tính bà nội chưa tới phút cuối chưa thôi, không phải là đem nhà chúng ta làm cho long trời lở đất, một năm nửa năm đừng nghĩ tới việc được thanh tĩnh.” Cô chờ mãi, còn không thấy hắn nói chuyện, lại hỏi tới: “Anh thật không sợ à?”

Động gõ bàn phím của hắn đột nhiên dừng lại, sau đó rầu rĩ nói: “Cùng lắm thì dọn ra ngoài ở là được.”

Minh Thiên Hiểu thiếu chút nữa cười trộm ra tiếng. Nếu như nói trên thế giới này còn có chuyện gì khiến Minh Thiên Tàng nhức đầu, chính là bà nội ba tác lười không ngoa, mỗi lần mở miệng đều có bản lĩnh bức điên người. Cho dù là Minh Thiên Tàng không thể chịu được, chỉ có cách bỏ trốn mất dạng.

Bất quá đối phó bà, trốn cũng không phải là biện pháp giải quyết tốt nhất, bởi vì bà ấy là loại mặc dù đem trái đất đảo lộn lên tìm, cũng phải tìm cho ra người, hơn nữa đến lúc đó nhất định bị chết thảm hại hơn.

Một điểm này, Minh Thiên Tàng dĩ nhiên cũng biết, cho nên hắn nhất định mau sớm nghĩ ra một đối sách để cho mình thoát thân.

Hôm nay là ngày Minh Thiên Tàng đến thăm bà nội, mỗi tháng thứ hai chủ nhật hắn đều phải đến nhà bà nội lắng nghe “Huấn thị”.

Mới vừa vào cửa, quản gia liền nhận lấy áo khoác của hắn, khom người nói: “Thiếu gia, lão phu nhân đang phòng ngủ chờ ngài.”

“Ừ.” Hắn mặt không thay đổi đi lên lầu hai, cửa phòng mở ra, Minh lão phu nhân đang bên cạnh bàn chơi bài Tarot, nhìn hắn cứ như vậy đi tới, bà nhướn lông mày, “Trước khi đi vào phải gõ cửa, không hiểu quy củ sao?”

Hắn lui về phía sau hai bước, để tay ở trên cửa gỗ mấy cái, Minh lão phu nhân lúc này mới tăng hắng một cái, “Vào đi.”

Minh Thiên Tàng liền đứng ở sau lưng bà, một hồi lâu không có mở miệng.

Minh lão phu nhân lại liếc nhìn hắn một cái, “Có lời gì muốn nói cũng nhanh chút nói, đừng làm người ta phát bực.”

“Là bác có lời gì muốn nói với con thôi.” Hắn nhìn bóng lưng của bà nói: “Nghe ba nói bà tìm con có việc.”

Giống như cảm giác được ánh mắt sắc bén của hắn, Minh lão phu nhân để bài xuống xoay người nhìn, “Tiểu tử thú, nếu như không phải là ta nói có chuyện tìm người, người có phải cũng không tới phải không?”

Hắn mân chặt khoe miệng, “Bà hiểu lầm rồi, con chỉ không hi vọng bà tới tìm con, chỉ là vì can thiệp cuộc sống riêng của con.”

“Cuộc sống riêng? Người làm cháu của ta ngày nào, ta liền muốn quản người ngày đó. Mà trong lòng của người trừ chứa chính người, có người khác tồn tại hay không? Ba mẹ người, em người, thậm chí là ta, người từng coi trọng chúng ta sao?”

Ánh mắt hắn lóe lên, “Bà rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Cuối tuần này ta hẹn người ăn cơm, cả nhà các người cùng đi. Con gái của đối phương cũng cùng lứa với người, vừa đúng có thể quen biết một chút.”

Hắn nhấn lại mi tâm, “Con vẫn không muốn thân cận.”

“Lại không nói bắt con lập tức kết hôn, chớ đem lông mày nhăn như ông già!” Minh lão phu nhân lớn tuổi, nói chuyện vẫn trung khí mười phần, rất có uy nghiêm, “Mình gia mấy đời đều là con một, đến người cũng vậy, nhưng đừng nói với ta người đồng tính luyến ái hoặc là không kết hôn bị gièm pha ra ngoài!”

“Con đối với nam nhân không có hứng thú.” Hắn không thể không bội phục trí tưởng tượng của bà nội.

“Vậy là đối với nữ nhân có hứng thú?” Minh lão phu nhân từ trong lời nói của hắn tìm được hi vọng, “Người biết hay không biết, nếu như người thích một người, sẽ thích đến chỉ muốn ích kỷ phải có đối phương, không muốn cùng bất luận kẻ nào chia sẻ.” Ánh mắt của bà sắc bén, “Trong lòng của người, có một người như thế hay không?”

Hắn trầm mặc chốc lát, mới nói: “Không có.”

“Chớ chối, trong mắt của người cũng không phải là nói như vậy.” Minh lão phu nhân tinh khôn giống như lão hồ ly.

“Con sẽ không phủ nhận sự tồn tại,” hắn bướng bỉnh cao giọng hất cằm lên, “Nhưng ta cũng không thích bị người định đoạt cảm xúc. Nếu như có một ngày con thật sự thích người nào, con sẽ trực tiếp nói cho bà biết, không cần phải mượn tay người khác giúp một tay.”

“Tốt, người đừng cảm, có bản lĩnh liền đuổi theo một nữ nhân dẫn cho ta nhìn một chút. Đừng đội lấy cái danh hiệu băng som thiếu niên rêu rao khắp nơi. Người trẻ tuổi thời niên thiếu nếu như không nói chuyện yêu đương, thì đồng nghĩa với không có tuổi trẻ.”

Minh Thiên Tàng hừ một tiếng, “Như vậy bà nội lúc còn trẻ nhất định có rất nhiều người theo đuổi sao?”

Minh lão phu nhân mắng: “Tiểu tử thú, người đừng đắc ý, ta đã coi qua cho người, tình yêu của người một đường nhấp nhô, xem người đến lúc đó còn có thể bày ra mặt thối như hiện tại cho mọi người nhìn.”

“Tình yêu?” Ngón tay sờ tới cạnh cửa, tiếng hắn nhàn nhạt truyền đến, “Con sẽ không vì bất kỳ một phần tình cảm trầm mê, đây là nguyên tắc của con.”

Cửa bị tiện tay đóng, bên trong phòng Minh lão phu nhân tự lẩm bẩm, “Đứa nhỏ ngốc, người còn không biết sao? Ở trước tình yêu căn bản không có nguyên tắc như đã nói.”

Xe màu đen dừng ở trước cửa khách sạn Minh Khai, đoàn người bước xuống xe khiến người đi đường xung quanh cũng không nhìn được liếc mắt nhìn. Vô luận là cái vị lão bà tuổi gần thất tuần kia, còn người đàn ông trung niên khoảng năm mươi, hay là là vị phu nhân xinh đẹp duyên dáng sang trọng, còn có một đôi nam nữ xinh đẹp tuấn mỹ, không khỏi lộ ra một cỗ khí chất bức người, nội liễm cao nhã cùng bên ngoài quý khí kết hợp, giống như ánh sao sáng trong bầu trời đêm, vô luận như thế nào, cũng không che lấp được vẻ long lanh sáng chói.

“Chủ tịch.” Quản lý khách sạn tự mình ra cửa nghênh đón, “Khách đã đến.”

Những người nghe lén nói chuyện chợt hiểu ra, thì ra là người đứng sau khách sạn Minh Khai – gia đình tập đoàn tài chính Minh thị đến đông đủ.

Cảm nhận được ánh mắt từ những người chung quanh, Minh Thiên Hiểu thầm nói với anh mình: “Anh, nếu như anh không thích kiểu an bài này, bây giờ còn có thể trốn.”

“Anh có thể trốn sao?” Minh Thiên Tàng hỏi ngược lại, giống như vấn đề của cô rất ngu xuẩn.

“Nhưng là. . . .” Minh Thiên Hiểu có chút ngại ngùng. Ở trong mắt người khác anh giống như một thiên thần hoàn mỹ thật ra lại có rất nhiều phiền não, giống như việc ba mẹ đối với hắn ký thác nguyện vọng, bà nội gây áp lực cho hắn. Nếu như đổi lại là cô, khẳng định sớm bị ép điên rồi. May nhờ anh tư chất thông minh, ứng phó bài tập dư dả, chẳng qua là cái kẻ sách thân cận này của bà nội thật sự là làm cho người ta nhức đầu, hàng năm cũng sẽ giày vò mấy lần, nếu như anh phản đối cũng sẽ bị mắng đến cầu huyết xối đầu, nói hắn cố tình muốn Minh gia đoạn tử tuyệt tôn.

Mà mỗi lần thân cận đều là danh viện khuê tú, không biết hôm nay cái này đối tượng hẹn hò sẽ là ai đây?

Đi vào phòng khách quý, chỉ thấy khách một nhà ba người đang đứng dậy nghênh đón.

Minh Thiên Tàng sững sờ trầm xuống, tim lạnh như băng đang giờ khắc này đập mạnh hai cái. Tại sao lại là cô? !

“Minh lão, ngài khỏe.” Trước tiên mở miệng hiển nhiên là chủ gia đình bên kia.

Minh lão phu nhân trả lời, “Ngượng ngừng để cho các người chờ lâu.” Bà cố ý quay đầu hướng Minh Thiên Tàng giới thiệu, “Đây là Phương bá bá, Phương bá mẫu, còn có nữ nhi của bọn họ Niệm Tĩnh.”

Minh Thiên Hiểu bật thốt lên, “Cô chính là Phương Niệm Tĩnh?”

Minh lão phu nhân rất kinh ngạc hỏi: “Con biết cô ấy?”

Phát hiện người trong phòng đều nhìn cô, Minh Thiên Hiểu có chút ngượng ngừng giải thích, “Con chỉ là nghe nói lóp anh có một nữ sinh rất thông minh chuyên tối, tên là Phương Niệm Tĩnh, không biết có phải là cùng một người hay không.”

Minh lão phu nhân tâm rất hiếu kỳ, hỏi: “Niệm Tĩnh cũng là học ở học viện Danh Dương sao?”

“Đúng vậy.” Người Phương gia cũng kinh ngạc kêu trùng hợp.

Trước hai nhà nói tới vì con an bài mai mối thì chẳng qua là suy tính đến hai nhà bối cảnh thích hợp, hai đứa số tuổi tương tự, ngược lại không có tìm hiểu trường học của họ, lần này tiêu điểm lập tức chuyển đến trên người hai đứa.

Niệm Tĩnh đã được ” bao bì” rất tốt, vô luận là kiểu tóc hay trang phục, rõ ràng đều là do chuyên gia xử lý. Nhìn qua đúng tiêu chuẩn phong phạm tiểu thư khuê các, cùng với bộ dáng thường ngày tùy tiện, không câu nệ tiết tiết thật là khác nhau trời vực.

Giống như không có nhận thấy được ánh mắt của mọi người, Minh Thiên Tàng bình tĩnh bên cạnh Niệm Tĩnh, chỗ trống đó hiển nhiên là để lại cho hắn. Hắn đứng ở bên cạnh bàn, lúc này mới giương mắt nhìn về phía mọi người, nhàn nhạt nói: “Mọi người hay là trước ngồi vào vị trí đi.”

“Đứng, trước ngồi vào vị trí.” Lúc này Minh lão phu nhân hưng phấn hơn nhiều, vừa ăn cơm vừa nhiệt liệt thảo luận tương lai bọn nhỏ, “Phương tiên sinh, Phương phu nhân, nếu chúng nó đã là bạn học, không bằng trước những ngày cuối năm cho bọn hắn làm nghi thức đính hôn, chờ chúng nó sau khi tốt nghiệp đại học liền kết hôn, như thế nào?” Bà nói chuyện rất cường thế, mặc dù là câu hỏi, nhưng vẫn không cho người khác thời gian cự tuyệt.

Phương tiên sinh mỉm cười trả lời, “Tốt, ta cùng bà xã cũng không có dị nghị. Đứa nhỏ Thiên Tàng này khí chất xuất sắc thế này, trên phương diện học tập cũng nhất định rất ưu tú chứ? Người tốt như vậy có thể làm con rể của chúng ta, chúng ta là cầu cũng không được.”

Minh phu nhân cũng gấp vội tỏ thái độ, “Ta vừa nhìn thấy Niệm Tĩnh đã cảm thấy rất hợp ý với nó, về sau Minh gia chúng ta tuyệt sẽ không bạc đãi Niệm Tĩnh.”

Minh Thiên Hiểu ở một bên nhìn sững sờ. Nhanh như vậy hai bên liền quyết định chung thân đại sự hai người? Ba mẹ bọn họ là đùa sao? Nàng nhìn hướng nam nữ chủ nhân của đề tài, hai người bọn họ lại còn ngồi vững như bàn thạch, giống như không đếm xỉa đến những người quan sát.

“Như vậy, nghi thức đính hôn cử hành ngày 25 đi, ngày đó là ngày hoàng đạo.” Minh lão phu nhân liếc nhìn thực đơn, “Mặt khác, ý của ta là, nghi thức đính hôn không cần làm cho lớn quá, chỉ gây áp lực cho bọn nhỏ.”

“Chúng ta cũng nghĩ như vậy.” Phương tiên sinh cùng phương phu nhân nhìn nhau cười.

Phương phu nhân khẽ chạm nhẹ Niệm Tĩnh, “Niệm Tĩnh, sao không chào hỏi bà nội?”

“Bà nội khỏe, Minh Bá bá, Minh bá mẫu khỏe.” Cô rất nghe lời đứng lên, ngoan ngoãn chào hỏi từng người.

Cô mới vừa nói dứt lời, Minh Thiên Tàng bên cạnh bỗng nhiên đứng lên. “Con đi ra ngoài trước.”

Hắn kéo cái ghế đi ra khỏi phòng, mọi người không khỏi có chút kinh ngạc, Niệm Tĩnh mỉm cười đối với mọi người nói: “Con đi cùng hắn, rất nhanh sẽ trở lại.”

Ở trên sân thượng phía tây khách sạn đuổi kịp Minh Thiên Tàng, Niệm Tĩnh cười nói: “Minh Thiên Tàng, sớm như vậy liền ra khỏi hội trường, anh không sợ đói bụng à?”

“Tôi không muốn cô cũng đi theo ra ngoài.” Hắn khó chịu nói.

“Sao vậy?” Cô thăm dò nhìn về mặt của hắn, cười nói: “Tôi còn tưởng rằng anh không quan tâm loại bữa tiệc thân cận này, thì ra là anh cũng sẽ không vui, bằng son thiếu niên cũng không phải là khối băng thật.” Cô cùng hắn đứng ở trên sân thượng, gió đêm thổi lên tóc dài uốn lượn, trong cười mang theo vài phần đắc ý. “Minh Thiên Tàng, chúng ta nói tới khoản giao dịch như thế nào đi?”

Hắn nghiêng mặt nhìn cô, “Nói chuyện gì?”

“Thay vì luôn phải nằm trong bàn tay họ đi thân cận tới lui, không bằng chúng ta phản kháng đi.”

“Cô muốn phản kháng thế nào?” Hắn khẽ nhún mày.

“Chúng ta có ý làm bộ như tiếp nhận sắp xếp của bọn hắn, muốn đính hôn cũng theo ý bọn hắn, nhưng là yêu cầu nhất định vài năm nữa mới kết hôn, hiện tại trước lấy việc học làm trọng, như vậy chúng ta mà có thể bình an vượt qua mấy năm này. Chờ chúng ta tốt nghiệp đại học, bắt đầu công việc, cũng không cần chịu những thứ không chế này nữa.”

Hắn nhìn chằm chằm cô cười lạnh nói: “Phải không? Loại tự do này chính là lý do duy nhất hôm nay tiếp nhận cái an bài này của cô? Vô luận đối tượng là ai, chỉ cần có thể giúp cô giải quyết phiền não trước mắt, cô liền cũng có thể tiếp nhận hắn trở thành vị hôn phu của mình sao?”

Niệm Tĩnh chớp động đôi mắt sáng, nụ cười ở trên môi chảy xuôi, “Tôi nghĩ thấy được vị chưa sao?”

“Lỡ mũi cô có vấn đề.” Hắn quay lưng về hướng khác.

Cô đến gần hắn, “Làm sao anh lại thờ hờ hững? Chẳng lẽ anh không phải cảm thấy nếu như chúng ta có thể đổi khách thành chủ nắm trong tay cục diện là cực kỳ thú vị, chơi rất vui không phải sao?”

“Tình cảm là có thể lấy ra trò chơi sao?” Hắn thì thào nói nhỏ.

“Nói như vậy –” Cô kéo dài thanh âm, “Anh muốn nó là sự thật sao?”

Đột nhiên quay đầu lại, thấy khuôn mặt cô cười đến biến dạng, ở dưới bóng đêm vẫn rực rỡ.

Hắn nhún chặt mi tâm, phát ra khẽ một câu, “Đáng chết.”

“Nếu có người đáng chết, vậy nhất định không phải là tôi.” Nàng cười đến tâm thay đổi, gần sát mặt của hắn dịu dàng nói: “Anh biết không? Tôi mỗi lần gặp lại anh, sẽ nghĩ đến một câu thành ngữ.”

Minh Thiên Tàng nhìn chằm chằm cô, trong lòng suy đoán cô phải nói không phải là “Giận dữ ngút trời”, “Khí cấp bại phôi” ..., không nghĩ tới ngón tay của cô cứ nhiên lớn mặt sờ lên mặt của hắn, tiếng cười như chuông bạc, “Anh tin không? Câu tôi nghĩ đến lại là — tú sắc khả xan*.”

*Tú sắc khả xan : sắc đẹp có thể ăn được

Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của hắn bỗng đỏ ửng, không biết là giận hay là thẹn thùng?

Thậm chí quên ngăn cản bàn tay cô đang “đùa giỡn” mình, trong kẽ răng hắn phát ra hai chữ, “Ngu ngốc!”

Nụ cười của cô rơi vào trong mắt của hắn, bằng son thâm trầm cùng ánh mặt trời sáng rõ giao thủ, rốt cuộc ai là người thắng lợi cuối cùng?

“Lấy thời hạn năm năm, trong vòng năm năm, chúng ta được tự do, như thế nào?” Cô nâng mày hỏi hắn. Đính hôn không có nghĩa là bọn họ thật sự có quan hệ thế nào, hai người bọn họ còn tuổi còn rất trẻ, đối với hôn nhân không có bất kỳ ý tưởng cùng mong ngóng, thoát khỏi áp lực gia tộc là lý tưởng duy nhất bọn hắn hôm nay muốn theo đuổi.

Hắn nhìn cô thật lâu, sau đó vươn tay, “Đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4

Khi Minh Thiên Tàng lại một lần nữa liên tục vô địch toán học Olympic quốc tế, lúc trở về, đập vào mắt đều là hoa tươi, đèn flash, người hâm mộ, microphone, đại sảnh sân bay thiếu chút nữa tê liệt.

Minh Thiên Tàng mặc một bộ đồ trắng, đeo kính râm màu đen xuất hiện ở trong đại sảnh, tất cả đám người chờ hồi lâu đồng loạt xông lên, cơ hồ nhấn chìm hẳn trong đó.

Về mặt của hắn vẫn lãnh đạm, không thấy bất kỳ vui sướng hoặc tâm tình kích động, trông mắt đen sau mắt kính nhìn xung quanh.

Người kia, chưa có tới.

Khóe miệng khẽ trầm xuống, không quan tâm ký giả hỏi bất kì vấn đề gì, người đã được bảo vệ mà tách ra vòng vây ngồi vào xe riêng.

Xe đi về phía trước, hắn gọi điện thoại về nhà, nghe điện thoại chính là Minh Thiên Hiểu.

“Anh đã ra khỏi sân bay rồi.” Hắn đơn giản nói.

Minh Thiên Hiểu ở một đầu cười, “Biết rồi, tin tức mới vừa được phát trực tiếp ở sân bay lên truyền hình, anh rất lợi hại nha, đoạt được giải vô địch toán học liên tục gây chấn động. Ba lại đang mắng em tại sao không học anh làm cho Minh gia càng thêm rạng rỡ, mắng đến nỗi em hết lòng tin vào chính mình luôn rồi.”

“Em lúc nào thì từng có lòng tin?” Minh Thiên Tàng cũng không biết là đang cười nhạo cô hay là đang khích lệ cô. “Có người gọi điện thoại cho anh không?”

“Không có, cái khối băng lạnh ngàn năm như anh không phải là từ trước đến giờ không đem điện thoại nhà tiết lộ ra ngoài sao? Người nào sẽ gọi điện thoại cho anh?” Minh Thiên Hiểu không quên trêu chọc trả thù. “A — chẳng lẽ anh đang đợi điện thoại của chị Niệm Tĩnh?”

“Hừ, chớ tự cho mình thông minh.” Lạnh lùng hủy bỏ, nhưng trái tim lại mơ hồ có mùi vị chan chát, không cách nào hình dung loại cảm giác đó, nhàn nhạt, trống không.

Xe quẹo vào một con đường đi không bao lâu liền gặp được đèn đỏ, xe vì vậy dừng ở ven đường.

Minh Thiên Tàng ngồi ở bên trong xe, vô ý nhìn phía ngoài cửa sổ, trong lúc bất chợt, một bóng người quen thuộc đập vào mắt sau một lóe rồi biến mất.

Trong lòng hắn run nhẹ, chần chờ chỉ mấy giây, lúc này đèn giao thông đã chuyển, xe sẽ đi tiếp, hắn nhanh chóng ra lệnh, “Dừng xe!”

Mở cửa xe đứng ở ven đường, lại hướng nhìn đường lớn đối diện, đã không thấy bóng dáng kia, nhưng hắn chưa từ bỏ ý định, băng qua đường lớn thật nhanh chạy đến đối diện, nơi đó có một con hẻm nhỏ vắng vẻ âm u.

Dọc theo hẻm nhỏ đi thẳng về phía trước, đường càng ngày càng hẹp, hoàn cảnh chung quanh vừa dơ vừa loạn, so với thế giới hắn thường tiếp xúc khác một trời một vực. Lúc hắn đang chần chờ có nên tiếp tục tìm kiếm nữa không, mơ hồ nghe được một thanh âm quen thuộc xa xa vọng tới, “Bạn kiên nhẫn một chút, mình giúp bạn bôi thuốc.”

Hắn đi tới cuối hẻm nhỏ, đột nhiên thấy Niệm Tĩnh đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, cầm trong tay băng gạc cùng nước thuốc, đối mặt với một thiếu niên cùng lứa cả người bị thương, cũng vì đối phương xử lý vết thương.

Nghe được có người, trước hết có phản ứng chính là người thiếu niên kia, hắn cánh gác một tay cầm lên gậy gỗ bên cạnh, tràn đầy địch ý nhìn chằm chằm Minh Thiên Tàng.

Niệm Tĩnh quay đầu thấy là hắn, không khỏi vui mừng, “Thiên Tàng! Anh đã về rồi? Thật ngại, vốn là muốn đi đón, nhưng em tạm thời có chuyện. . . .” Cô vừa nói, vừa vì người thiếu niên kia băng bó vết thương.

“Hắn là ai?” Thiếu niên vẫn dùng ánh mắt đầy địch ý nhìn Minh Thiên Tàng.

Niệm Tĩnh cười cười trả lời, “Anh ấy là bạn học cùng lớp với mình. Bạn yên tâm, anh ấy sẽ không làm gì gây bất lợi cho bạn.”

“Thiếu gia quý tộc.” Thiếu niên chăm chọc từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, khạc ra một bụm máu đàm.

Minh Thiên Tàng nhú mi ngày sâu hơn, “Em biết người này?” Hắn không thể tưởng tượng Niệm Tĩnh lại có thể cùng loại người này quen biết.

“Hiếu Đông là bạn học của em ở Giai Nghệ, gần đây mới vừa chuyển đến bắc bộ.” Niệm Tinh muốn đỡ thiếu niên dậy, nhưng là chân giống như bị thương, thế nào cũng không đứng thẳng lên được.

Niệm Tinh quay đầu hướng Minh Thiên Tàng nói: “Tôi giúp một chút, đỡ hấn dậy.”

Hấn do dự một chút.

Triệu Hiếu Đông cười lạnh nói: “Thôi, tôi không phải muốn giao thiệp cùng thiếu gia quý tộc, nhìn cách ăn mặc của hấn, một thân trang phục và phụ kiện nói ít cũng phải mười mấy vạn chứ? Nếu thật là làm ơn tôi sẽ không bồi thường nổi.”

Minh Thiên Tàng không nói lời nào, đôi tay kéo cánh tay của hấn khoác lên trên vai của mình, cùng Niệm Tinh cùng nhau dùng sức, rốt cuộc kéo hấn đứng lên.

“Hiện tại em muốn làm sao?” Minh Thiên Tàng hỏi Niệm Tinh. Mang theo cả gánh nặng như vậy cô có thể đi được nơi nào?

“Em phải đưa hấn đi bệnh viện, anh có xe ở đây không?”

“Em tốt nhất nên bắt một chiếc taxi.” Hấn có thể nhìn được thích sạch sẽ, không để cho mình bởi vì thiếu niên dơ bẩn cùng vết máu mà nôn mửa ra đã là rất không dễ dàng. Lại đem hấn ngồi lên xe của mình, dù là tài xế đưa xe đi chùi rửa, hấn cũng sẽ không muốn ngồi nữa.

Triệu Hiếu Đông giống như nhìn thấu tâm tư của hấn, một mực cười lạnh.

Niệm Tinh cũng không nói thêm cái gì, ba người đến đầu đường, gọi được một chiếc taxi, tài xế nhìn bộ dạng Triệu Hiếu Đông vốn là muốn từ chối, nhưng là Minh Thiên Tàng ném cho hấn mấy tờ tiền mặt, hấn lập tức ngậm miệng.

“Anh có muốn đi cùng không?” Cùng Triệu Hiếu Đông ngồi vào chỗ ngồi phía sau, Niệm Tinh nhô đầu ra hỏi Thiên Tàng.

Hấn không có cử động, chẳng qua là hỏi: “Em trên người có tiền sao?”

“Còn có một chút, chắc đủ để trả tiền thuốc thang.”

“Ừ.” Hấn mượn tài xế bút và giấy viết gì đó rồi ném vào cửa kính xe, “Đem tờ giấy giao cho viện trưởng, hấn sẽ giảm chi phí sử dụng.” Sau đó hấn đối với tài xế nói: “Đi bệnh viện Minh Hòa.”

“Buổi tối em điện thoại cho anh, em lại nợ anh một chuyện.” Niệm Tinh cuối cùng nói.

“Em biết là tốt rồi. Thiếu nợ của anh, anh sẽ tìm một ngày đòi lại.” Hấn nhàn nhạt nói.

Xe chở Niệm Tinh cùng Triệu Hiếu Đông rời đi. Minh Thiên Tàng trở lại xe mình, nặng nề đóng cửa xe.

Cửa xe có thể dễ dàng đóng lại, nhưng đã mở ra cánh cửa trái tim là có thể tùy ý đóng hay sao? Một ngọn lửa nhỏ dấy lên trong lòng đem bức bối lúc ban đầu càng thêm nồng đậm, sự trống rỗng toát ra một tia ghen tuông vậy là cái gì đây?

Ngày thứ hai Niệm Tinh lại tới trễ, tiết thứ nhất lớp toán học cô không có đến. Nhìn cái bàn trống không bên cạnh, mi tâm của Minh Thiên Tàng thủy chung không có giãn ra.

Tiết thứ hai là âm nhạc. Theo như lệ thường mỗi người phải lên bục trình diễn piano, Niệm Tinh là người thứ năm, Lão sư gọi tên của cô thì có bạn học trả lời giúp, “Thầy ơi, Phương Niệm Tinh hôm nay chưa có tới.”

“Chưa có tới? Tại sao?” Thầy giáo dạy nhạc từ trước đến giờ nghiêm nghị, “Trốn lớp? Không điếm!”

Minh Thiên Tàng vừa muốn mở miệng, cửa phòng học bị người dùng lực mở ra, Niệm Tinh thở không ra hơi vừa nói: “Chào thầy, thật xin lỗi em tới trễ!”

Thầy dạy nhạc mặt âm trầm lấy tay vỗ vỗ piano, “Bạn học Phương, chúng ta đều đang đợi em, hi vọng em lần sau có thể đi học đúng giờ.”

Cô thở hổn hển gập đầu, “Dạ! Em lần sau, nhất định, nhất định đúng giờ!” Cô mới vừa định đến bên cạnh piano, bóng người chợt lóe, Minh Thiên Tàng đã ngồi trên ghế đàn.

Cô và những người có mặt cũng ngại ngần cả người.

Thầy giáo thấy Minh Thiên Tàng, vẻ mặt cùng thanh âm cũng nhu hòa không ít. “Bạn học Minh, kế tiếp mới là em”

“Bạn ấy cần nghỉ ngơi.” Minh Thiên Tàng khẽ hát cái cầm lên. Không quan tâm bất luận kẻ nào chất vấn đè xuống phím đàn, tiếng đàn vang lên, thầy giáo cũng không thể nói gì hơn.

Khi “Khúc ngẫu hứng Hungary” của Liszt Ferenc * hoàn mỹ vô khuyết trình diễn xong, bất kể có hâm mộ Minh Thiên Tàng hay không, cũng không nhìn được vỗ tay. Minh Thiên Tàng giương mắt, lần đầu tiên nhìn thấy chính là gương mặt sáng ngời của Niệm Tinh.

(*Franz Liszt (Tiếng Đức: [ˈfʁants ˈlɪst]; tiếng Hungary: Liszt Ferenc[ˈn ɒ ɒ ɒ] was a 19th-century Hungarian[1][2][3] ; 22 tháng 10 năm 1811 – 31 tháng 7 năm 1886) là một nhạc sĩ chơi piano và nhà soạn nhạc người Hungary. Ông là người biểu diễn có danh tiếng ở khắp châu Âu vào thế kỉ 19, đặc biệt là nhờ có kỹ thuật điêu luyện trên bàn phím. Ngày nay ông vẫn được xem như là một trong những nghệ sĩ Piano lớn nhất từ trước đến nay.)

“Cám ơn.” Khi cô đi đến bên cạnh hắn thầm nói.

Hắn mặt không thay đổi trả lời, “Nhớ em thiếu anh cái gì.”

Cô cười cười, nhún vai một cái, khí định thần nhàn ngồi ở trước piano. Ngón tay của cô thon dài, trời sinh là bàn tay chơi piano, lúc nhỏ lại đón nhận giáo dục âm nhạc cổ điển vô cùng nghiêm khắc. Một khúc “Khúc ảo tưởng ngẫu hứng” của Tiêu Bang tuyệt không thua màn trình diễn của Minh Thiên Tăng, ngay cả thầy dạy nhạc cũng nghe đến liên tiếp gật đầu.

Minh Thiên Tăng ngồi ở bên cửa sổ, tầm mắt thủy chung ném cánh sắc bên ngoài cửa sổ, giống như không có nghiêm túc nghe, chẳng qua là ngón tay bên má không tự chủ theo tiết tấu âm nhạc gõ nhẹ, tiết lộ bí mật của hắn.

Sau khi tan lớp, Niệm Tinh đuổi theo Minh Thiên Tăng đi phía trước, “Ngày hôm qua thật là cám ơn anh.

Hắn yên lặng nhìn cô, “Người thanh niên kia đối với em hình như rất quan trọng.”

“Hắn là một trong những bạn học tốt nhất của em ở Giai Nghệ, ngày hôm qua bị người xấu khi dễ bị thương, em đương nhiên là phải giúp hắn.”

“Vậy sao.” Hắn buồn bực trả lời, quay đầu muốn đi, lại bị cô gọi lại.

“Còn chưa kịp cám ơn anh, anh hôm nay lại giúp em giải vây, từ cửa lớn trường học chạy đến phòng học nhạc thiếu chút nữa làm cho em tắt thở, nếu không phải là anh giúp em, em nhất định bị thầy dạy nhạc mắng chết.”

Tròng mắt đen của hắn trầm tĩnh thâm trầm, từ đầu đến cuối vẫn nhìn cô, thấy cô có chút ngượng ngùng.”Chẳng lẽ lúc anh nhận lời cảm ơn của người khác cũng lãnh đạm như vậy sao? Có thể nói với em câu đừng khách khí không?”

“Cám ơn cũng phải có thái độ hợp lý.” Hắn nói: “Nói suông có ý nghĩa gì?”

“A? Vậy anh muốn em cám ơn anh thế nào?” Nhận ra được ẩn ý trong lời nói cô hỏi: ”Sẽ thật muốn em lấy thân báo đáp chứ?”

Tròng mắt đen dấy lên tâm tình nhàn nhạt, da trắng nõn khẽ ửng hồng, nhìn Niệm Tinh càng thêm ngây người. Không thể nào? Minh Thiên Tăng giống như tăng băng lại có thể biết đỏ mặt?

“Mười hai giờ trưa, anh ở cửa trường học chờ em.” Hắn chợt nói.

“Hả? Làm cái gì?”

“Cho em cơ hội để biểu đạt cám ơn, ” Đeo ủng trong nháy mắt liền lui đi, hắn vẫn là lạnh lùng như vậy, nâng lên một ngón tay chỉ hướng cô, “Buổi trưa, em mời khách.”

Khi Niệm Tinh chạy đến cửa trường học thì Minh Thiên Tăng đã dựa vào bức tường ở bên cạnh cửa chính, đôi tay tự nhiên dứt túi quần, mắt nhìn cạnh cửa một gốc cây phong đang rụng lá, giương mắt thấy cô, mở miệng nói: “Đi thôi.”

“Buổi trưa không về nhà?” Niệm Tinh đuổi theo cước bộ của hắn, “Muốn ăn cái gì? MacDonald được không?”

Hàng mi đen chớp động, “Em mời người khác ăn cơm mời đồ ăn không tốt cho sức khỏe?”

“Nghe nói MacDonald cập nhật Hamburger kiểu mới, còn có kiểu HelloKitty tặng kèm.” Niệm Tinh có chút không tình nguyện nói thầm, “Đối với ăn uống chú ý quá mức, sớm muộn gì sẽ chết vì bệnh tiểu đường, gan nhiễm mỡ.”

Minh Thiên Tăng đột nhiên đứng lại, “Em nói cái gì?”

“Không có gì.” Nàng mặt ủ mày chau thờ dãi, “Em hôm nay cũng không mang bao nhiêu tiền ở trên người. Anh nếu muốn ăn bữa đại tiệc tôm hùm hay gì, không bằng đem em thế chấp ở tiệm ăn thì hơn.”

“Lại nhai nhiều lời như thế, chẳng lẽ trừ MacDonald ra, em cũng không có chỗ khác có thể đề cử sao?” Nói cho cùng, hắn chính là không thích MacDonald loại tiệm ăn nhanh này.

Niệm Tinh ánh mắt sáng lên, dùng tay chỉ một cửa tiệm cách đó không xa, “Nơi đó cũng không tồi nhì.”

Minh Thiên Tăng nhìn về phía bên kia, “Nhà hàng Trang Thần? Có thể.”

“Không phải là nơi đó.” Cô vội vàng giải thích, “Là nhà bên cạnh kia.”

Ánh mắt Minh Thiên Tàng chuyển từ cửa lớn nhà hàng xa hoa đến quán ăn nhỏ Niệm Tĩnh đang chi, chân mày lại nhăn, “Em xác định?”

“Xác định!” Cô kéo cánh tay của hắn, “Nhanh lên một chút đi, hiện tại nếu không đi, một lát nữa tiệm không còn chỗ ngồi đâu.”

Minh Thiên Tàng liếc qua tay cô nắm chặt cánh tay của mình, mà cô lại không phát giác, hưng phấn đem hắn một đường kéo qua đường, rồi kéo vào trong tiệm.

Trong tiệm đã có không ít khách, Minh Thiên Tàng mới vừa bước vào cửa liền nghe Niệm Tĩnh cùng chủ tiệm chào hỏi, “Chú Triệu, đã lâu không gặp! Hiểu Đông có ở đây không?”

“A, là Niệm Tĩnh sao! Lâu như vậy không thấy con càng ngày càng xinh đẹp!” Một ông chú trung niên từ sau quầy chạy đến, vỗ bả vai Niệm Tĩnh, “Cái tiều tử thú vị Hiểu Đông kia, ngày hôm qua không biết lại đi nơi nào đánh nhau với người ta, làm cho thương tích đầy mình, thiếu chút nữa không xuống giường được.”

“Con đi gặp hắn chút.” Cô quay đầu nói với Minh Thiên Tàng: “Anh ngồi trước đi.”

Minh Thiên Tàng cau mày, tựa hồ đang suy nghĩ nên ở lại hay bỏ đi.

Màn vải phòng bếp vén lên, Triệu Hiểu Đông bưng một chén mì bốc khói nghi ngút chạy đến, lớn tiếng nói: “Bàn số bốn một chén mì gà!” Mới vừa ngừng đầu liền nhìn đến Niệm Tĩnh đứng đó, hắn vui mừng kêu lên: “Niệm Tĩnh? Bạn làm sao tới đây?”

“Tan lớp, cùng bạn học đến đây ăn cơm.” Cô quan tâm hỏi: “Bạn có sao không?”

“Tốt hơn nhiều, chớ xem thường mình, mấy quyền kia không làm mình chết được.” Khuôn mặt tươi cười nhiệt tình của hắn khi gặp Minh Thiên Tàng đột nhiên sụp đổ, “Hắn tại sao lại ở chỗ này?!”

Minh Thiên Tàng thân nhiên ngồi xuống, tiện tay cầm lấy thực đơn nhìn, hỏi: “Nơi này không buôn bán? Thế nào ngay cả một người tiếp đón cũng không có?”

Dứt lời lập tức có phục vụ cầm giấy bút chạy tới, Minh Thiên Tàng nhìn thực đơn lại chậm chạp không quyết định.

“Mì gà là chiêu bài của tiệm đó.” Niệm Tĩnh vội vàng ngồi bên cạnh hắn, thân thiện nói với người phục vụ, “Hai chén mì gà, còn nữa thêm một quả trứng, cảm ơn!” Nàng lại hỏi Minh Thiên Tàng, “Anh có ăn cay hay không?”

“Không ăn.” Ánh mắt của hắn dừng ở trên người cô.

“Hai tô mì, một chén nước canh cay, một chén không cay.” Gọi xong đồ ăn, cô lại hỏi hắn, “Một chén mì đủ ăn không? Cũng không biết khẩu vị của anh có lớn hay không.”

Minh Thiên Tàng vẫn nhìn bố trí xung quanh, “Em bình thường thường tới chỗ như thế ăn cơm?”

“Đúng vậy, nơi này rất sạch sẽ vệ sinh, anh yên tâm thưởng thức đi. Đừng thấy nhà hàng cách vách nhìn qua khí phái lại hào hoa, thật ra thì giá món ăn giống như hắc điểm, hoàn cảnh vệ sinh cũng chưa chắc hiện nghiêm túc, bởi vì cái gọi là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, trong thối rữa. Điềm mầu chói khi chọn quán ăn chính là ăn có ngon hay không mà thôi.”

Ba của Triệu Hiểu Đông, chú Triệu chủ tiệm ăn nghe cười ha ha, “Vẫn là Niệm Tĩnh nói chuyện có lý, những nhà hàng lớn ta ăn lần thứ nhất liền ngán, son trên hải vị mặc dù nhiều, nhưng là chỉ đem rau xanh nấu thật xinh đẹp, một chút hương vị tinh cảm bỏ ra cũng không có, làm cho người ta ăn hay cho súc vật cũng không cái gì khác nhau. Không giống như tiệm của ta dùng hết những nguyên liệu tươi ngon mà thành, từ nam đến bắc, mỗi chi nhánh vừa mở, đều có khách đông.”

Nhìn ra được chú Triệu đối với thành tích cửa tiệm của mình vô cùng tự hào.

Không nói gì, Minh Thiên Tàng rút ra một đôi đũa, đặt ở trước mặt, lại giấy ăn cẩn thận lau chùi đũa.

Triệu Hiểu Đông ở một bên nhìn động tác hắn, khinh thường cười lạnh, “Thiếu gia quý tộc ăn cơm quy củ thật đúng là nhiều, lần sau có phải muốn đem chén đũa nhà mình theo mới an tâm? Anh không sợ trên khăn giấy có độc à?”

Niệm Tĩnh cười hòa giải, “Trước khi ăn em cũng có cổ kỵ, thói quen tốt mà.”

Hai tô mì rất nhanh được bưng lên, Niệm Tĩnh đại khái là đói bụng rồi, rất không có khí chất há to miệng ăn.

Minh Thiên Tàng thì dùng chiếc đũa gấp lên một túm mì, nhìn hồi lâu mới chậm rãi ăn.

“Như thế nào? Mùi vị không tệ chứ?” Niệm Tĩnh nóng lòng hỏi cảm thụ của hắn, “Thật ra thì nước canh súp cay ngon hơn, mùa đông ăn là tuyệt nhất. Anh không thể ăn cay thật sự là rất tiếc.”

Nhìn nước súp màu đỏ trong chén cô, hắn trầm mặc dùng thìa từ trong chén của cô múc ra một muỗng canh, ném thử một miếng.

Triệu Hiểu Đông ở bên cạnh lặng lẽ chú ý bọn họ lại cười lạnh, “Sạch sẽ như vậy, cũng không ngại dơ bẩn sao?”

Niệm Tĩnh rộng rãi đem chén của mình đẩy tới trước mặt Minh Thiên Tàng, “Anh nếu thích thì uống nhiều chút đi.” Tiếp đó lại lớn tiếng kêu lên, “Chú Triệu, có thể thêm một chén canh cay tới không?”

“Không thành vấn đề.” Chú Triệu cũng là người nhiệt tình, hơn nữa thích nghe được người khác nói nước canh của ông rất ngon, vì vậy tự mình đến phòng bếp giúp bọn họ nấu một chén canh.

Minh Thiên Tàng rất lịch sự uống canh, Niệm Tĩnh ngồi ở bên cạnh hăng hái dõi theo nhìn hắn, không ngừng hỏi: “Như thế nào, em không gạt anh chứ?”

Minh Thiên Tàng khoe miệng nâng lên, nụ cười hiếm thấy kia đã trả lời cô.

Lúc rời khỏi tiệm mì, chú Triệu không ngừng kêu bọn họ về sau thường đến, Triệu Hiểu Đông sớm chẳng biết đi đâu rồi.

“Khi còn bé nhà ta còn chưa được xem là rất giàu có, khi đó liền mơ ước nếu như có thể ngày ngày ăn được mì gà trong tiệm của chú Triệu chính là chuyện hạnh phúc nhất.” Niệm Tĩnh mỉm cười nhớ lại, “Chú Triệu vẫn rất chăm sóc em, mỗi lần em tới ăn mì đều cho em một chén đầy, canh cay muốn bao nhiêu thì cho bao nhiêu.”

“Em thích mì gà ở đây, còn người thì sao?” Hắn tựa như không sợ hãi hỏi.

“Cũng thích, chú Triệu nổi tiếng là người tốt được mọi người xung quanh yêu mến, Hiểu Đông là bạn rất thân của em, tiệm ăn này còn là nơi tạo ra thiên hạ đệ nhất mỹ vị!” Cô nói xong vẻ mặt hưng phấn, đồng thời phát hiện biểu cảm của Minh Thiên Tàng so với bình thường hơi khác. Trong lòng mắt đen lạnh lúng lúng một ít ánh sáng mờ ảo làm cho người ta nhìn tìm đập thành thịch.

Niệm Tĩnh lặng lẽ quan sát hắn, khi ánh mắt hắn quay lại đối diện với cô thì bởi vì nhìn coi bị bắt tại trận, mặt của cô có hơi hồng, nhưng rất nhanh che giấu được, “Em đã mời khách qua đường rồi, nhân tình này coi như là xong nha.”

“Em rất gấp phải sạch quan hệ với anh sao?” Hắn lại lộ ra biểu tình tươi cười trào phúng, nhưng là lần này trong tươi cười lại có ám áp.

“Đúng rồi, lớp toán học hôm nay anh nghe hiểu không?” Cô chợt hỏi: “Cái công thức thầy nhắc tới kia em cảm thấy hơi lạ?”

“Đó là từ suy diễn của một vị nhà toán học nước Pháp, em không có xem qua 《Lao cách mặc sức tương tượng》?”

“Nghe nói trong quyển sách kia bởi vì có chút lý luận không được các nhà số học khác đồng tình, cho nên sách cũng không được xuất bản nữa, không có cơ hội thấy.”

“Rất muốn đọc?” Cái vấn đề này hắn hỏi mang đậm chất đùa.

Đôi mắt sáng lóe lên, “Nghe nói anh có một kho sách nhỏ? Có thể cho em mở rộng kiến thức chút không?”

Hắn cười nhạt.

Ở kho sách nhỏ của Thiên Tàng, Niệm Tĩnh hoàn toàn không chú ý hình tượng mà nằm ở trên mặt thảm, trong tay cầm một quyển sách viết về vi phân và tích phân đọc say sưa, còn bất chợt len lén cười ra tiếng.

Ngồi ở trước máy vi tính Minh Thiên Tàng không nhìn được quay đầu lại hỏi cô, “Xem vi phân và tích phân còn có thể vui vẻ như vậy?”

“Đúng vậy, sách hay làm cho tâm tình thật vui vẻ, chẳng lẽ anh không như vậy?” Cô ngồi xếp bằng trên mặt đất, giang hai cánh tay, “Minh Thiên Tàng, anh có như vậy một kho tàng quý giá như vậy, thì mỗi ngày đi ngủ cũng sẽ cười ra tiếng mới đúng.”

“Ngủ ngốc.” Hắn cười nhạo một tiếng, lấy ra một trang giấy mới vừa viết xong ném xuống trước mặt cô, “Đề bài này có thể giải được không?”

Cô nhận lấy giấy, nhìn một chút, vui mừng kêu lên: “A! Đề bài thật lợi hại! Biết thế nào cũng tìm được đồ tốt từ chỗ anh mà, đề bài lợi hại như vậy là anh ra sao?”

“Will Thompson mới vừa gửi email cho anh.” Hắn lại ném một cây viết đến trước mặt cô.

“Thompson tiên sinh? Người năm ngoái đoạt giải thưởng Nobel toán học? Anh làm sao quen ông ấy?” Niệm Tĩnh vừa giải đề vừa than thở.

“Cuộc thi Olympic toán học năm ngoái, ông ấy là khách quý trao giải.” Minh Thiên Tàng chẳng biết lúc nào đi tới bên cạnh cô, cùng cô ngồi trên thảm, nghiêng đầu nhìn cô giải đề.

Một hơi làm năm phút đồng hồ, Niệm Tĩnh tốc độ chậm lại. “Đề có bấy, giống như cát giấu bí mật mà em không biết.” Cô bắt đầu cau mày.

Hắn thần bí cười cười, “Em làm sai phương hướng rồi, lúc ở bước thứ ba nên dùng định luật Randall, nếu không thì không cách nào chính xác đoán đến bước thứ tư.” Cánh tay của hắn vòng qua thân thể của cô, lấy đi cây bút trong tay cô, thật nhanh ở vị trí cô đã tính toán và sửa đi một chút con số. Bởi vì thân thể quá gần, cảm của hắn cơ hồ tựa vào trên vai của cô.

Hơi thở ấm áp hòa với tiếng tim đập, đột nhiên làm bọn họ cảm nhận được sự tồn tại chân thật của đối phương, dường như chỉ có hai người trên thế giới này. Thân thể của hai người đồng thời cứng đờ, không có động tác dư thừa, mặt của bọn họ khá gần, người nào cử động, đều có thể thấy rõ khuôn mặt người kia.

Tim Niệm Tình cực kỳ khẩn trương, cô thậm chí có chút mong đợi khoảnh khắc cùng Minh Thiên Tàng nhìn thẳng vào mắt nhau. Ánh mắt loáng thoáng có thể thấy gương mặt trắng nõn và chiếc mũi cao thẳng của Minh Thiên Tàng.

“Anh, uống trà!” Minh Thiên Hiểu tùy tiện đẩy cửa vào, thấy tình hình bên trong phòng lập tức kêu to, “Ai cha, thật ngại em, em nên đi ra ngoài thì tốt hơn.”

Niệm Tình nhảy dựng lên đầu tiên, ngại ngùng nhận lấy cái khay trong tay Thiên Hiểu, “Em cũng đừng ngại vậy, chúng ta chẳng qua là đang tham thảo một đề toán mà thôi.” Nói xong, chính cô cũng cảm thấy thật là càng tở càng đen, thật dư thừa.

Minh Thiên Hiểu nháy nháy mắt với cô, “Em hiểu, cùng người đẹp trai ở chung một chỗ tham khảo vấn đề, vừa thương thức lại vui mắt, việc đang làm cũng tăng hiệu suất lên gấp bội.”

Niệm Tình cười hỏi: “Em rất sùng bái anh mình à?”

“Người như anh ấy, không sùng bái không được. Nhưng chỉ là cái tính khí cực đáng ghét kia, có lúc ngay cả em cũng không chịu nổi.” Hai cô gái thân thiện trò chuyện với nhau, nam chính trong đề tài lại hoàn toàn không có phản ứng. Minh Thiên Tàng còn duy trì tư thế ngồi vừa rồi, một tay cầm bút tiếp tục giải toán.

“Anh, đừng có trách em làm em không có nghĩa khí, bà nội đã nhờ người thiết kế lễ phục cho lễ đính hôn hai người rồi.”

“Em nếu như có thể từ Ma Tước biến thành câm, anh sẽ vô cùng cảm tạ.” Minh Thiên Tàng lạnh lùng mở miệng.

“Chê em cản trở rồi hả ?” Minh Thiên Hiểu đối với hấn làm mặt quỷ, đối với Niệm Tình nói: “Vậy kỳ đà cản mũi như em nhanh đi ra thôi, hai người cứ ‘tham khảo’ thật tốt đi!” Nói xong cũng chạy đi.

“Ngay cả Thiên Hiểu cũng hiểu lầm, xem ra bước kế tiếp của bà nội chính là để cho chúng ta nói trước kết hôn.” Niệm Tình thở dài, “Bạn học Thiên Tàng, hai chúng ta rốt cuộc phải làm sao làm mới có thể minh triết bảo thân*?”

*Minh triết bảo thân ý nói người thông hiểu sự lý thì biết tự bảo vệ thân mình.

“Xóa hai chữ kia.” Hấn cúi đầu, vẫn không xoay người.

Xóa hai chữ nào? Minh triết bảo thân? Đó là thành ngữ mà. Cô vẫn còn nghi ngờ, hấn để bút xuống rốt cuộc xoay người đối mặt cô, “Lúc không có ai em có thể gọi tên anh.”

“Em vẫn gọi tên anh mà.” Cô cười nói: “Anh có thấy em kêu anh Minh thiếu khi nào đâu?”

“Gọi anh Thiên Tàng.” Hấn bất tri bất giác nhích tới gần cô, trông mắt đen như mực, “Ồ trong mắt bà nội với bọn họ, quan hệ của chúng ta không chỉ là bạn học, cho nên không cần đem hai chữ kia giắt khóe miệng, để tránh bọn họ sinh nghi.”

“Đứng nha, anh nghĩ.” Thanh âm của cô dừng lại, mặt của hấn khoảng cách gần như vậy hướng về phía cô, một cổ cảm giác bị áp bách cường đại làm cô không dám hô hấp, trong lồng ngực tim càng nhảy càng kịch liệt, “Thật. Chu đáo.” Cô nuốt nước miếng, hô hấp của cô cùng hấn cơ hồ hòa làm một thể.

“Hiện tại luyện tập một chút xem như thế nào?” Sóng mắt của hấn chưa bao giờ giống như bây giờ nhu hòa, tràn đầy mỉa mai, “Em thử gọi coi sao.”

“Cái đó, Thiên, Thiên Tàng.” Cô cũng không phải là lần đầu tiên kêu tên của hấn, nhưng mà trong bầu không khí mập mờ nói lên cái tên này, tư vị thật sự là khó có thể hình dung.

“Trả lễ lại, anh cũng nên có hồi báo.” Ngón tay của hấn nâng gương mặt của cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve môi của cô, ánh mắt càng ngày càng sâu, “Anh không biết tại sao bà nội lại chọn em, nhưng là, có lẽ anh nên cảm tạ bà ấy về sự lựa chọn này, cho dù cái hôn ước này ở trong lòng của em không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

Hấn những lời này là có ý tứ gì? Bị con người hấn khóa lại thật chặt, đầu óc của cô nghiêm trọng thiếu dưỡng khí, không cách nào hoạt động, chẳng qua là ngo ngắc nhìn hai phiến môi ít mở ra đang nhấp nháy nói, “Niệm Tình.”

Lòng của cô chấn động, như bị một sức lực rất mạnh đụng vỡ lồng ngực, đập vào mặt sóng nhiệt cuốn tới. Tất cả tâm trí đều bị nhấn chìm trong giọng nói dịu dàng của hấn.

Khi Minh Thiên Tàng lại một lần nữa liên tục vô địch toán học Olympic quốc tế, lúc trở về, đập vào mắt đều là hoa tươi, đèn flash, người hâm mộ, microphone, đại sảnh sân bay thiếu chút nữa tê liệt.

Minh Thiên Tàng mặc một bộ đồ trắng, đeo kính râm màu đen xuất hiện ở trong đại sảnh, tất cả đám người chờ hồi lâu đồng loạt xông lên, cơ hồ nhấn chìm hấn trong đó.

Về mặt của hắn vẫn lãnh đạm, không thấy bất kỳ vui sướng hoặc tâm tình kích động, trông mắt đen sau mắt kính nhìn xung quanh.

Người kia, chưa có tới.

Khỏe miệng khẽ trầm xuống, không quan tâm ký giả hỏi bất kỳ vấn đề gì, người đã được bảo vệ mà tách ra vòng vây ngồi vào xe riêng.

Xe đi về phía trước, hắn gọi điện thoại về nhà, nghe điện thoại chính là Minh Thiên Hiểu.

“Anh đã ra khỏi sân bay rồi.” Hắn đơn giản nói.

Minh Thiên Hiểu ở một đầu cười, “Biết rồi, tin tức mới vừa được phát trực tiếp ở sân bay lên truyền hình, anh rất lợi hại nha, đoạt được giải vô địch toán học liên tục gây chấn động. Ba lại đang mắng em tại sao không học anh làm cho Minh gia càng thêm rạng rỡ, mắng đến nỗi em hết lòng tin vào chính mình luôn rồi.”

“Em lúc nào thì từng có lòng tin?” Minh Thiên Tàng cũng không biết là đang cười nhạo cô hay là đang khích lệ cô. “Có người gọi điện thoại cho anh không?”

“Không có, cái khối băng lạnh ngàn năm như anh không phải là từ trước đến giờ không đem điện thoại nhà tiết lộ ra ngoài sao? Người nào sẽ gọi điện thoại cho anh?” Minh Thiên Hiểu không quên trêu chọc trả thù. “A — chẳng lẽ anh đang đợi điện thoại của chị Niệm Tĩnh?”

“Hừ, chớ tự cho mình thông minh.” Lạnh lùng hủy bỏ, nhưng trái tim lại mơ hồ có mùi vị chan chất, không cách nào hình dung loại cảm giác đó, nhàn nhạt, trống không.

Xe quẹo vào một con đường đi không bao lâu liền gặp được đèn đỏ, xe vì vậy dừng ở ven đường.

Minh Thiên Tàng ngồi ở bên trong xe, vô ý nhìn phía ngoài cửa sổ, trong lúc bất chợt, một bóng người quen thuộc đập vào mắt sau một lóe rồi biến mất.

Trong lòng hắn run nhẹ, chần chờ chỉ mấy giây, lúc này đèn giao thông đã chuyển, xe sẽ đi tiếp, hắn nhanh chóng ra lệnh, “Dừng xe!”

Mở cửa xe đứng ở ven đường, lại hướng nhìn đường lớn đối diện, đã không thấy bóng dáng kia, nhưng hắn chưa từ bỏ ý định, băng qua đường lớn thật nhanh chạy đến đối diện, nơi đó có một con hẻm nhỏ vắng vẻ âm u.

Dọc theo hẻm nhỏ đi thẳng về phía trước, đường càng ngày càng hẹp, hoàn cảnh chung quanh vừa dơ vừa loạn, so với thế giới hắn thường tiếp xúc khác một trời một vực. Lúc hắn đang chần chờ có nên tiếp tục tìm kiếm nữa không, mơ hồ nghe được một thanh âm quen thuộc xa xa vọng tới, “Bạn kiên nhẫn một chút, mình giúp bạn bôi thuốc.”

Hắn đi tới cuối hẻm nhỏ, đột nhiên thấy Niệm Tĩnh đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, cầm trong tay băng gạc cùng nước thuốc, đối mặt với một thiếu niên cùng lứa cả người bị thương, cũng vì đối phương xử lý vết thương.

Nghe được có người, trước hết có phản ứng chính là người thiếu niên kia, hắn cảnh giác một tay cầm lên gậy gỗ bên cạnh, tràn đầy địch ý nhìn chăm chăm Minh Thiên Tàng.

Niệm Tĩnh quay đầu thấy là hắn, không khỏi vui mừng, “Thiên Tàng! Anh đã về rồi? Thật ngại, vốn là muốn đi đón, nhưng em tạm thời có chuyện. . . .” Cô vừa nói, vừa vì người thiếu niên kia băng bó vết thương.

“Hắn là ai?” Thiếu niên vẫn dùng ánh mắt đầy địch ý nhìn Minh Thiên Tàng.

Niệm Tĩnh cười cười trả lời, “Anh ấy là bạn học cùng lớp với mình. Bạn yên tâm, anh ấy sẽ không làm gì gây bất lợi cho bạn.”

“Thiếu gia quý tộc.” Thiếu niên châm chọc từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, khạc ra một bụm máu đàm.

Minh Thiên Tàng nhíu mi ngày sâu hơn, “Em biết người này?” Hắn không thể tưởng tượng Niệm Tĩnh lại có thể cùng loại người này quen biết.

“Hiểu Đông là bạn học của em ở Giai Nghệ, gần đây mới vừa chuyển đến bắc bộ.” Niệm Tĩnh muốn đỡ thiếu niên dậy, nhưng là chân giống như bị thương, thế nào cũng không đứng thẳng lên được.

Niệm Tĩnh quay đầu hướng Minh Thiên Tàng nói: “Tới giúp một chút, đỡ hắn dậy.”

Hắn do dự một chút.

Triệu Hiểu Đông cười lạnh nói: “Thôi, tôi không phải muốn giao thiệp cùng thiếu gia quý tộc, nhìn cách ăn mặc của hắn, một thân trang phục và phụ kiện nói ít cũng phải mười mấy vạn chứ? Nếu thật là làm dơ tôi sẽ không bồi thường nổi.”

Minh Thiên Tàng không nói lời nào, đôi tay kéo cánh tay của hắn khoác lên trên vai của mình, cùng Niệm Tĩnh cùng nhau dùng sức, rốt cuộc kéo hắn đứng lên.

“Hiện tại em muốn làm sao?” Minh Thiên Tàng hỏi Niệm Tĩnh. Mang theo cả gánh nặng như vậy cô có thể đi được nơi nào?

“Em phải đưa hấn đi bệnh viện, anh có xe ở đây không?”

“Em tốt nhất nên bắt một chiếc taxi.” Hấn có thể nhìn được thích sạch sẽ, không để cho mình bởi vì thiếu niên dơ bẩn cùng vết máu mà nôn mửa ra đã là rất không dễ dàng. Lại đem hấn ngồi lên xe của mình, dù là tài xế đưa xe đi chùi rửa, hấn cũng sẽ không muốn ngồi nữa.

Triệu Hiểu Đông giống như nhìn thấu tâm tư của hấn, một mực cười lạnh.

Niệm Tinh cũng không nói thêm cái gì, ba người đến đầu đường, gọi được một chiếc taxi, tài xế nhìn bộ dạng Triệu Hiểu Đông vốn là muốn từ chối, nhưng là Minh Thiên Tăng ném cho hấn mấy tờ tiền mặt, hấn lập tức ngậm miệng.

“Anh có muốn đi cùng không?” Cùng Triệu Hiểu Đông ngồi vào chỗ ngồi phía sau, Niệm Tinh nhô đầu ra hỏi Thiên Tăng.

Hấn không có cử động, chẳng qua là hỏi: “Em trên người có tiền sao?”

“Còn có một chút, chắc đủ để trả tiền thuốc thang.”

“Ừ.” Hấn mượn tài xế bút và giấy viết gì đó rồi ném vào cửa kính xe, “Đem tờ giấy giao cho viện trưởng, hấn sẽ giảm chi phí sử dụng.” Sau đó hấn đối với tài xế nói: “Đi bệnh viện Minh Hòa.”

“Buổi tối em điện thoại cho anh, em lại nợ anh một chuyện.” Niệm Tinh cuối cùng nói.

“Em biết là tốt rồi. Thiếu nợ của anh, anh sẽ tìm một ngày đòi lại.” Hấn nhận nhạt nói.

Xe chở Niệm Tinh cùng Triệu Hiểu Đông rời đi. Minh Thiên Tăng trở lại xe mình, nặng nề đóng cửa xe.

Cửa xe có thể dễ dàng đóng lại, nhưng đã mở ra cánh cửa trái tim là có thể tùy ý đóng hay sao? Một ngọn lửa nhỏ cháy lên trong lòng đem bực bội lúc ban đầu càng thêm nồng đậm, sự trống rỗng toát ra một tia ghen tuông vậy là cái gì đây?

Ngày thứ hai Niệm Tinh lại tới trễ, tiết thứ nhất lớp toán học cô không có đến. Nhìn cái bàn trống không bên cạnh, mi tâm của Minh Thiên Tăng thủy chung không có giãn ra.

Tiết thứ hai là âm nhạc. Theo như lệ thường mỗi người phải lên bục trình diễn piano, Niệm Tinh là người thứ năm, Lão sư gọi tên của cô thì có bạn học trả lời giúp, “Thầy ơi, Phương Niệm Tinh hôm nay chưa có tới.”

“Chưa có tới? Tại sao?” Thầy giáo dạy nhạc từ trước đến giờ nghiêm nghị, “Trốn lớp? Không điểm!”

Minh Thiên Tăng vừa muốn mở miệng, cửa phòng học bị người dùng lực mở ra, Niệm Tinh thở không ra hơi vừa nói: “Chào thầy, thật xin lỗi em tới trễ!”

Thầy dạy nhạc mặt âm trầm lấy tay vỗ vỗ piano, “Bạn học Phương, chúng ta đều đang đợi em, hi vọng em lần sau có thể đi học đúng giờ.”

Cô thở hắt hắt gật đầu, “Dạ! Em lần sau, nhất định, nhất định đúng giờ!” Cô mới vừa định đến bên cạnh piano, bóng người chợt lóe, Minh Thiên Tăng đã ngồi trên ghế đàn.

Cô và những người có mặt cũng ngáy ngẩn cả người.

Thầy giáo thấy Minh Thiên Tăng, vẻ mặt cùng thanh âm cũng nhu hòa không ít. “Bạn học Minh, kế tiếp mới là em.”

“Bạn ấy cần nghỉ ngơi.” Minh Thiên Tăng khẽ hất cái cằm lên. Không quan tâm bất luận kẻ nào chất vấn đề xuống phím đàn, tiếng đàn vang lên, thầy giáo cũng không thể nói gì hơn.

Khi “Khúc ngẫu hứng Hungary” của Liszt Ferenc * hoàn mỹ vô khuyết trình diễn xong, bất kể có hâm mộ Minh Thiên Tăng hay không, cũng không nhìn được vỗ tay. Minh Thiên Tăng giương mắt, lần đầu tiên nhìn thấy chính là gợn mặt sáng ngời của Niệm Tinh.

(*Franz Liszt (Tiếng Đức: [fɪʁantsˌlɪst]; tiếng Hungary: Liszt Ferenc[1][2][3] ; 22 tháng 10 năm 1811 – 31 tháng 7 năm 1886) là một nhạc sĩ chơi piano và nhà soạn nhạc người Hungary. Ông là người biểu diễn có danh tiếng ở khắp châu Âu vào thế kỉ 19, đặc biệt là nhờ có kỹ thuật điêu luyện trên bàn phím. Ngày nay ông vẫn được xem như là một trong những nghệ sĩ Piano lớn nhất từ trước đến nay.)

“Cám ơn.” Khi cô đi đến bên cạnh hấn thầm nói.

Hấn mặt không thay đổi trả lời, “Nhớ em thiếu anh cái gì.”

Cô cười cười, nhún vai một cái, khí định thần nhàn ngồi ở trước piano. Ngón tay của cô thon dài, trời sinh là bàn tay chơi piano, lúc nhỏ lại đón nhận giáo dục âm nhạc cổ điển vô cùng nghiêm khắc. Một khúc “Khúc ảo tưởng ngẫu hứng” của Tiêu Bang tuyệt không thua màn trình diễn của Minh Thiên Tăng, ngay cả thầy dạy nhạc cũng nghe đến liên tiếp gật đầu.

Minh Thiên Tăng ngồi ở bên cửa sổ, tầm mắt thủy chung ném cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, giống như không có nghiêm túc nghe, chẳng qua là ngón tay bên má không ngừng chủ theo tiết tấu âm nhạc gõ nhẹ, tiết lộ bí mật của hấn.

Sau khi tan lớp, Niệm Tinh đuổi theo Minh Thiên Tàng đi phía trước, “Ngày hôm qua thật là cảm ơn anh.

Hắn yên lặng nhìn cô, “Người thanh niên kia đối với em hình như rất quan trọng.”

“Hắn là một trong những bạn học tốt nhất của em ở Giai Nghệ, ngày hôm qua bị người xấu khi dễ bị thương, em đương nhiên là phải giúp hắn.”

“Vậy sao.” Hắn buồn bực trả lời, quay đầu muốn đi, lại bị cô gọi lại.

“Còn chưa kịp cảm ơn anh, anh hôm nay lại giúp em giải vây, từ cửa lớn trường học chạy đến phòng học nhạc thiếu chút nữa làm cho em tắt thở, nếu không phải là anh giúp em, em nhất định bị thầy dạy nhạc mắng chết.”

Tròng mắt đen của hắn trầm tĩnh thâm trầm, từ đầu đến cuối vẫn nhìn cô, thấy cô có chút ngượng ngùng. “Chẳng lẽ lúc anh nhận lời cảm ơn của người khác cũng lãnh đạm như vậy sao? Có thể nói với em câu đừng khách khí không?”

“Cảm ơn cũng phải có thái độ hợp lý.” Hắn nói: “Nói suông có ý nghĩa gì?”

“A? Vậy anh muốn em cảm ơn anh thế nào?” Nhận ra được ẩn ý trong lời nói cô hỏi: “Sẽ thật muốn em lấy thân báo đáp chứ?”

Tròng mắt đen dấy lên tâm tình nhàn nhạt, da trắng nõn khẽ ửng hồng, nhìn Niệm Tinh càng thêm ngây người. Không thể nào? Minh Thiên Tàng giống như tảng băng lại có thể biết đỏ mặt?

“Mười hai giờ trưa, anh ở cửa trường học chờ em.” Hắn chợt nói.

“Hả? Làm cái gì?”

“Cho em cơ hội để biểu đạt cảm ơn,” Đồ ửng trong nháy mắt liền lui đi, hắn vẫn là lạnh lùng như vậy, nâng lên một ngón tay chỉ hướng cô, “Buổi trưa, em mời khách.”

Khi Niệm Tinh chạy đến cửa trường học thì Minh Thiên Tàng đã dựa vào bức tường ở bên cạnh cửa chính, đôi tay tự nhiên đút túi quần, mắt nhìn cạnh cửa một gốc cây phong đang rụng lá, giương mắt thấy cô, mở miệng nói: “Đi thôi.”

“Buổi trưa không về nhà?” Niệm Tinh đuổi theo cước bộ của hắn, “Muốn ăn cái gì? MacDonald được không?”

Hàng mì đen chớp động, “Em mời người khác ăn cơm mời đồ ăn không tốt cho sức khỏe?”

“Nghe nói MacDonald cập nhật Hamburger kiểu mới, còn có kiểu Hello Kitty tặng kèm.” Niệm Tinh có chút không tình nguyện nói thầm, “Đối với ăn uống chú ý quá mức, sớm muộn gì sẽ chết vì bệnh tiểu đường, gan nhiễm mỡ.”

Minh Thiên Tàng đột nhiên đứng lại, “Em nói cái gì?”

“Không có gì.” Nàng mặt ủ mày chau thở dài, “Em hôm nay cũng không mang bao nhiêu tiền ở trên người. Anh nếu muốn ăn bữa đại tiệc tôm hùm hay gì, không bằng đem em thế chấp ở tiệm ăn thì hơn.”

“Lải nhải nhiều lời như thế, chẳng lẽ trừ MacDonald ra, em cũng không có chỗ khác có thể đề cử sao?” Nói cho cùng, hắn chính là không thích MacDonald loại tiệm ăn nhanh này.

Niệm Tinh ánh mắt sáng lên, dùng tay chỉ một cửa tiệm cách đó không xa, “Nơi đó cũng không tồi nhì.”

Minh Thiên Tàng nhìn về phía bên kia, “Nhà hàng Trang Thần? Có thể.”

“Không phải là nơi đó.” Cô vội vàng giải thích, “Là nhà bên cạnh kia.”

Ánh mắt Minh Thiên Tàng chuyển từ cửa lớn nhà hàng xa hoa đến quán ăn nhỏ Niệm Tinh đang chỉ, chân mày lại nhăn, “Em xác định?”

“Xác định!” Cô kéo cánh tay của hắn, “Nhanh lên một chút đi, hiện tại nếu không đi, một lát nữa tiệm không còn chỗ ngồi đâu.”

Minh Thiên Tàng liếc qua tay cô nắm chặt cánh tay của mình, mà cô lại không phát giác, hưng phấn đem hắn một đường kéo qua đường, rồi kéo vào trong tiệm.

Trong tiệm đã có không ít khách, Minh Thiên Tàng mới vừa bước vào cửa liền nghe Niệm Tinh cùng chủ tiệm chào hỏi, “Chú Triệu, đã lâu không gặp! Hiểu Đông có ở đây không?”

“A, là Niệm Tinh sao! Lâu như vậy không thấy con càng ngày càng xinh đẹp!” Một ông chú trung niên từ sau quầy chạy đến, vỗ bả vai Niệm Tinh, “Cái tiểu tử thúi Hiểu Đông kia, ngày hôm qua không biết lại đi nơi nào đánh nhau với người ta, làm cho thương tích đầy mình, thiếu chút nữa không xuống giường được.”

“Con đi gặp hắn chút.” Cô quay đầu nói với Minh Thiên Tàng: “Anh ngồi trước đi.”

Minh Thiên Tàng cau mày, tựa hồ đang suy nghĩ nên ở lại hay bỏ đi.

Màn vải phòng bếp vén lên, Triệu Hiểu Đông bưng một chén mì bốc khói nghi ngút chạy đến, lớn tiếng nói: “Bàn số bốn một chén mì gà!” Mới vừa ngừng đầu liền nhìn đến Niệm Tĩnh đứng đó, hân vui mừng kêu lên: “Niệm Tĩnh? Bạn làm sao tới đây?”

“Tan lớp, cùng bạn học đến đây ăn cơm.” Cô quan tâm hỏi: “Bạn có sao không?”

“Tốt hơn nhiều, chớ xem thường mình, mấy quyền kia không làm mình chết được.” Khuôn mặt tươi cười nhiệt tình của hắn khi gặp Minh Thiên Tàng đột nhiên sụp đổ, “Hắn tại sao lại ở chỗ này?!”

Minh Thiên Tàng thân nhiên ngồi xuống, tiện tay cầm lấy thực đơn nhìn, hỏi: “Nơi này không buôn bán? Thế nào ngay cả một người tiếp đón cũng không có?”

Dứt lời lập tức có phục vụ cầm giấy bút chạy tới, Minh Thiên Tàng nhìn thực đơn lại chậm chạp không quyết định.

“Mì gà là chiêu bài của tiệm đó.” Niệm Tĩnh vội vàng ngồi bên cạnh hắn, thân thiện nói với người phục vụ, “Hai chén mì gà, còn nữa thêm một quả trứng, cảm ơn!” Nàng lại hỏi Minh Thiên Tàng, “Anh có ăn cay hay không?”

“Không ăn.” Ánh mắt của hắn dừng ở trên người cô.

“Hai tô mì, một chén nước canh cay, một chén không cay.” Gọi xong đồ ăn, cô lại hỏi hắn, “Một chén mì đủ ăn không? Cũng không biết khẩu vị của anh có lớn hay không.”

Minh Thiên Tàng vẫn nhìn bố trí xung quanh, “Em bình thường thường tới chỗ như thế ăn cơm?”

“Đúng vậy, nơi này rất sạch sẽ vệ sinh, anh yên tâm thưởng thức đi. Đừng thấy nhà hàng cách vách nhìn qua khí phái lại hào hoa, thật ra thì giá món ăn giống như hắc điểm, hoàn cảnh vệ sinh cũng chưa chắc thực hiện nghiêm túc, bởi vì cái gọi là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, trong thối rửa. Điểm mấu chốt khi chọn quán ăn chính là ăn có ngon hay không mà thôi.”

Ba của Triệu Hiểu Đông, chú Triệu chủ tiệm ăn nghe cười ha ha, “Vẫn là Niệm Tĩnh nói chuyện có lý, những nhà hàng lớn ta ăn lần thứ nhất liền ngán, son trên hải vị mặc dù nhiều, nhưng là chỉ đem rau xanh nấu thật xinh đẹp, một chút hương vị tình cảm bỏ ra cũng không có, làm cho người ta ăn hay cho súc vật cũng không cái gì khác nhau. Không giống như tiệm của ta dùng hết những nguyên liệu tươi ngon mà thành, từ nam đến bắc, mỗi chi nhánh vừa mở, đều có khách đông.”

Nhìn ra được chú Triệu đối với thành tích cửa tiệm của mình vô cùng tự hào.

Không nói gì, Minh Thiên Tàng rút ra một đôi đũa, đặt ở trước mặt, lại giấy ăn cẩn thận lau chùi đũa.

Triệu Hiểu Đông ở một bên nhìn động tác hắn, khinh thường cười lạnh, “Thiếu gia quý tộc ăn cơm quy củ thật đúng là nhiều, lần sau có phải muốn đem chén đũa nhà mình theo mới an tâm? Anh không sợ trên khăn giấy có độc à?”

Niệm Tĩnh cười hòa giải, “Trước khi ăn em cũng có cố kỵ, thói quen tốt mà.”

Hai tô mì rất nhanh được bưng lên, Niệm Tĩnh đại khái là đói bụng rồi, rất không có khí chất há to miệng ăn.

Minh Thiên Tàng thì dùng chiếc đũa gấp lên một túm mì, nhìn hồi lâu mới chậm rãi ăn.

“Như thế nào? Mùi vị không tệ chứ?” Niệm Tĩnh nóng lòng hỏi cảm thụ của hắn, “Thật ra thì nước canh súp cay ngon hơn, mùa đông ăn là tuyệt nhất. Anh không thể ăn cay thật sự là rất tiếc.”

Nhìn nước súp màu đỏ trong chén cô, hắn trầm mặc dùng thìa từ trong chén của cô múc ra một muỗng canh, nếm thử một miếng.

Triệu Hiểu Đông ở bên cạnh lạnh lẽo chú ý bọn họ lại cười lạnh, “Sạch sẽ như vậy, như vậy cũng không ngại dơ bẩn sao?”

Niệm Tĩnh rộng rãi đem chén của mình đẩy tới trước mặt Minh Thiên Tàng, “Anh nếu thích thì uống nhiều chút đi.” Tiếp đó lại lớn tiếng kêu lên, “Chú Triệu, có thể thêm một chén canh cay tới không?”

“Không thành vấn đề.” Chú Triệu cũng là người nhiệt tình, hơn nữa thích nghe được người khác nói nước canh của ông rất ngon, vì vậy tự mình đến phòng bếp giúp bọn hắn múc một chén canh.

Minh Thiên Tàng rất lịch sự uống canh, Niệm Tĩnh ngồi ở bên cạnh hăng hái dõi theo nhìn hắn, không ngừng hỏi: “Như thế nào, em không gạt anh chứ?”

Minh Thiên Tàng khoe miệng nâng lên, nụ cười hiếm thấy kia đã trả lời cô.

Lúc rời khỏi tiệm mì, chú Triệu không ngừng kêu bọn họ về sau thường đến, Triệu Hiểu Đông sớm chẳng biết đi đâu rồi.

“Khi còn bé nhà ta còn chưa được xem là rất giàu có, khi đó liền mơ ước nếu như có thể ngày ngày ăn được mì gà trong tiệm của chú Triệu chính là

chuyện hạnh phúc nhất.” Niệm Tinh mỉm cười nhớ lại, “Chú Triệu vẫn rất chăm sóc em, mỗi lần em tới ăn mì đều cho em một chén đầy, canh cay muốn bao nhiêu thì cho bao nhiêu.”

“Em thích mì gà ở đây, còn người thì sao?” Hấn tựa như không sợ hãi hỏi.

“Cũng thích, chú Triệu nổi tiếng là người tốt được mọi người xung quanh yêu mến, Hiểu Đông là bạn rất thân của em, tiệm ăn này còn là nơi tạo ra thiên hạ đệ nhất mỹ vị!” Cô nói xong về mặt hưng phấn, đồng thời phát hiện biểu cảm của Minh Thiên Tàng so với bình thường hơi khác. Trong mắt cô như có ánh sáng mờ ảo làm cho người ta nhìn tim đập thình thịch.

Niệm Tinh lặng lẽ quan sát hấn, khi ánh mắt hấn quay lại đối diện với cô thì bởi vì nhìn coi bị bắt tại trận, mặt của cô có hơi hồng, nhưng rất nhanh che giấu được, “Em đã mời khách qua đường rồi, nhân tình này coi như là xong nha.”

“Em rất gấp phải sạch quan hệ với anh sao?” Hấn lại lộ ra biểu tình tươi cười trào phúng, nhưng là lần này trong cười lại có âm áp.

“Đúng rồi, lớp toán học hôm nay anh nghe hiểu không?” Cô chợt hỏi: “Cái công thức thầy nhắc tới kia em cảm thấy hơi lạ?”

“Đó là từ suy diễn của một vị nhà toán học nước Pháp, em không có xem qua 《 Lao cách mặc sức tưởng tượng 》?”

“Nghe nói trong quyển sách kia bởi vì có chút lý luận không được các nhà số học khác đồng tình, cho nên sách cũng không được xuất bản nữa, không có cơ hội thấy.”

“Rất muốn đọc?” Cái vấn đề này hấn hỏi mang đậm chất trêu đùa.

Đôi mắt sáng lóe lên, “Nghe nói anh có một kho sách nhỏ? Có thể cho em mở rộng kiến thức chút không?”

Hấn cười nhạt.

Ở kho sách nhỏ của Thiên Tàng, Niệm Tinh hoàn toàn không chú ý hình tượng mà nằm ở trên mặt thảm, trong tay cầm một quyển sách viết về vi phân và tích phân đọc say sưa, còn bất chợt len lén cười ra tiếng.

Ngồi ở trước máy vi tính Minh Thiên Tàng không nhịn được quay đầu lại hỏi cô, “Xem vi phân và tích phân còn có thể vui vẻ như vậy?”

“Đúng vậy, sách hay làm cho tâm tình thật vui vẻ, chẳng lẽ anh không như vậy?” Cô ngồi xếp bằng trên mặt đất, giang hai cánh tay, “Minh Thiên Tàng, anh có như vậy một kho tàng quý giá như vậy, thì mỗi ngày đi ngủ cũng sẽ cười ra tiếng mới đúng.”

“Ngủ ngốc.” Hấn cười nhạo một tiếng, lấy ra một trang giấy mới vừa viết xong ném xuống trước mặt cô, “Đề bài này có thể giải được không?”

Cô nhận lấy giấy, nhìn một chút, vui mừng kêu lên: “A! Đề bài thật lợi hại! Biết thế nào cũng tìm được đồ tốt từ chỗ anh mà, đề bài lợi hại như vậy là anh ra sao?”

“Will Thompson mới vừa gửi email cho anh.” Hấn lại ném một cây viết đến trước mặt cô.

“Thompson tiên sinh? Người năm ngoái đoạt giải thưởng Nobel toán học? Anh làm sao quen ông ấy?” Niệm Tinh vừa giải đề vừa than thở.

“Cuộc thi Olympic toán học năm ngoái, ông ấy là khách quý trao giải.” Minh Thiên Tàng chẳng biết lúc nào đi tới bên cạnh cô, cùng cô ngồi trên thảm, nghiêng đầu nhìn cô giải đề.

Một hơi làm năm phút đồng hồ, Niệm Tinh tốc độ chậm lại. “Đề có bẫy, giống như cát giấu bí mật mà em không biết.” Cô bắt đầu cau mày.

Hấn thần bí cười cười, “Em làm sai phương hướng rồi, lúc ở bước thứ ba nên dùng định luật Randall, nếu không thì không cách nào chính xác đoán đến bước thứ tư.” Cánh tay của hấn vòng qua thân thể của cô, lấy đi cây bút trong tay cô, thật nhanh ở vị trí cô đã tính toán và sửa đi một chút con số. Bởi vì thân thể quá gần, cảm của hấn cơ hồ tựa vào trên vai của cô.

Hơi thở ấm áp hòa với tiếng tim đập, đột nhiên làm bọn họ cảm nhận được sự tồn tại chân thật của đối phương, dường như chỉ có hai người trên thế giới này. Thân thể của hai người đồng thời cứng đờ, không có động tác dư thừa, mặt của bọn họ khá gần, người nào cử động, đều có thể thấy rõ khuôn mặt người kia.

Tim Niệm Tinh cực kỳ khẩn trương, cô thậm chí có chút mong đợi khoảnh khắc cùng Minh Thiên Tàng nhìn thẳng vào mắt nhau. Ánh mắt loáng thoáng có thể thấy gương mặt trắng nõn và chiếc mũi cao thẳng của Minh Thiên Tàng.

“Anh, uống trà!” Minh Thiên Hiểu tùy tiện đẩy cửa vào, thấy tình hình bên trong phòng lập tức kêu to, “Ai cha, thật ngại, em, em nên đi ra ngoài thì tốt hơn.”

Niệm Tinh nhảy dựng lên đầu tiên, ngại ngần nhận lấy cái khay trong tay Thiên Hiểu, “Em cũng đừng nghĩ bậy, chúng ta chẳng qua là đang tham thảo một đề toán mà thôi.” Nói xong, chính cô cũng cảm thấy thật là càn rỡ càn quấy, thật dư thừa.

Minh Thiên Hiểu nháy nháy mắt với cô, “Em hiểu, cùng người đẹp trai ở chung một chỗ tham khảo vấn đề, vừa thưởng thức lại vui mắt, việc đang làm cũng tăng hiệu suất lên gấp bội.”

Niệm Tĩnh cười hỏi: “Em rất sùng bái anh mình à?”

“Người như anh ấy, không sùng bái không được. Nhưng chỉ là cái tính khí cực đáng ghét kia, có lúc ngay cả em cũng không chịu nổi.” Hai cô gái thân thiện trò chuyện với nhau, nam chính trong đề tài lại hoàn toàn không có phản ứng. Minh Thiên Tăng còn duy trì tư thế ngồi vừa rồi, một tay cầm bút tiếp tục giải toán.

“Anh, đừng có trách em làm em không có nghĩa khí, bà nội đã nhờ người thiết kế lễ phục cho lễ đính hôn hai người rồi.”

“Em nếu như có thể từ Ma Tước biến thành cam, anh sẽ vô cùng cảm tạ.” Minh Thiên Tăng lạnh lùng mở miệng.

“Chê em cản trở rồi hả?” Minh Thiên Hiểu đối với hấn làm mặt quỷ, đối với Niệm Tĩnh nói: “Vậy kỳ đà cản mũi như em nhanh đi ra thôi, hai người cứ ‘thăm khảo’ thật tốt đi!” Nói xong cũng chạy đi.

“Ngay cả Thiên Hiểu cũng hiểu lầm, xem ra bước kế tiếp của bà nội chính là để cho chúng ta nói trước kết hôn.” Niệm Tĩnh thờ dãi, “Bạn học Thiên Tăng, hai chúng ta rốt cuộc phải làm sao làm mới có thể minh triết bảo thân*?”

*Minh triết bảo thân ý nói người thông hiểu sự lý thì biết tự bảo vệ thân mình.

“Xóa hai chữ kia.” Hấn cúi đầu, vẫn không xoay người.

Xóa hai chữ nào? Minh triết bảo thân? Đó là thành ngữ mà. Cô vẫn còn nghi ngờ, hấn để bút xuống rốt cuộc xoay người đối mặt cô, “Lúc không có ai em có thể gọi tên anh.”

“Em vẫn gọi tên anh mà.” Cô cười nói: “Anh có thấy em kêu anh Minh thiếu khi nào đâu?”

“Gọi anh Thiên Tăng.” Hấn bắt tri bắt giác nhích tới gần cô, trông mắt đen như mực, “Ồ trong mắt bà nội với bọn họ, quan hệ của chúng ta không chỉ là bạn học, cho nên không cần đem hai chữ kia giắt khóe miệng, để tránh bọn họ sinh nghi.”

“Đứng nha, anh nghĩ.” Thanh âm của cô dừng lại, mặt của hấn khoảng cách gần như vậy hướng về phía cô, một cổ cảm giác bị áp bách cường đại làm cô không dám hô hấp, trong lồng ngực tim càng nhảy càng kịch liệt, “Thật. Chu đáo.” Cô nuốt nước miếng, hô hấp của cô cùng hấn cơ hồ hòa làm một thể.

“Hiện tại luyện tập một chút xem như thế nào?” Sóng mắt của hấn chưa bao giờ giống như bây giờ nhu hòa, tràn đầy mị hoặc, “Em thử gọi coi sao.”

“Cái đó, Thiên, Thiên Tăng.” Cô cũng không phải là lần đầu tiên kêu tên của hấn, nhưng mà trong bầu không khí mập mờ nói lên cái tên này, tư vị thật sự là khó có thể hình dung.

“Trả lễ lại, anh cũng nên có hồi báo.” Ngón tay của hấn nâng gương mặt của cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve môi của cô, ánh mắt càng ngày càng sâu, “Anh không biết tại sao bà nội lại chọn em, nhưng là, có lẽ anh nên cảm tạ bà ấy về sự lựa chọn này, cho dù cái hôn ước này ở trong lòng của em không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

Hấn những lời này là có ý tứ gì? Bị con người hấn khóa lại thật chặt, đầu óc của cô nghiêm trọng thiếu dưỡng khí, không cách nào hoạt động, chẳng qua là ngo ngắc nhìn hai phiến môi ít mở ra đang mấp máy nói, “Niệm Tĩnh.”

Lòng của cô chấn động, như bị một sức lực rất mạnh đụng vỡ lồng ngực, đập vào mặt sóng nhiệt cuốn tới. Tất cả tâm trí đều bị nhấn chìm trong giọng nói dịu dàng của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

Một bộ truyện tranh tên là 《Thiên sứ gãy cánh》mới vừa phát hành liền nhận được rất nhiều khen ngợi, các nhà bình phẩm và fan hâm mộ truyện tranh đều cho rằng đây là một bộ tác phẩm hay hiếm có, mà tác giả bộ truyện tranh này nhảy mất trở thành mục tiêu cho truyền thông và báo chí. Truyện tranh tái bản một lần, lại một lần, chỉ trong một tháng lượng tiêu thụ đã đột phá năm vạn cuốn, Niệm Tĩnh cũng trở thành vị vua mới của giới truyện tranh.

Ở bên cạnh cửa học viện Danh Dương thì có một tiệm sách, mấy nữ sinh vui vẻ hào hứng đang cầm cuốn truyện tranh mới vừa mua được cười đi ra cửa tiệm, một chiếc limousine lặng lẽ dừng ở ven đường.

Chờ mấy nữ sinh kia đi xa, cửa xe mới mở ra, một thiếu niên mặc đồng phục học sinh chậm rãi xuống xe. Đi vào tiệm sách, ánh mắt sâu đen lấy quét nhìn giá sách, giống như tìm kiếm cái gì, sau mấy giây tầm mắt của hắn dừng ở nơi gần cửa,《 Thiên sứ gãy cánh 》 đang được trưng bày ở vị trí dễ thấy nhất.

Ngón tay thon dài sờ tới bìa sách, lấy xuống một quyển, tiện tay mở ra, tỉ mỉ đọc qua nội dung sách.

Ông chủ bước tới nói với hắn, “Xin chào, muốn mua sách sao? Quyển sách này hiện tại rất bán chạy, nét vẽ vô cùng đẹp, chuyện xưa cũng rất cảm động, tuyệt vời hơn cả giá tiền bỏ ra mua!”

Đôi môi đẹp chuyển động, “Dù tác phẩm có giá cao đến đâu cũng chỉ là hàng hóa, tôi còn thích cả khi nó chưa trở thành một tác phẩm hoàn chỉnh hơn.”

“Hả?” Ông chủ nhất thời nghe không hiểu. Nhưng là ngay sau đó, tiền mặt xuất hiện ở trước mặt hắn, thiếu niên mang theo sách đi ra cửa tiệm.

Trở lại bên trong xe, nâng cửa sổ xe lên, đây là một thế giới phong bế tạm thời.

Ngón tay trắng nõn lại mở quyển sách kia, ở trang đề tựa có một câu nói hấp dẫn tầm mắt của hắn –

Hắn là thiên sứ rơi xuống nhân gian, bởi vì hai cánh bị gãy mà nguyên rửa tất cả, cặp mắt lạnh như băng kia chỉ khi tìm được tình yêu đích thực thì mới có thể lại nhìn thấy ánh sáng thế gian.

Tròng mắt đen càng thêm tĩnh mịch, trầm giọng ra lệnh, “Lái xe.”

Một quyển《 Thiên sứ gãy cánh 》bao bì đẹp được đặt xuống trước mặt Minh Thiên Tàng, hắn hơi nâng mặt nhìn Niệm Tinh đối diện cười khanh khách, mặt không chút thay đổi, “Gì vậy?”

“Tặng sách cho anh đó. Mặc dù anh không chịu đem gương mặt này cho em mượn, nhưng vẫn cho em không ít linh cảm, bên ngoài đối với vai nam chính này phản ứng siêu tốt.” Niệm Tinh có vẻ hưng phấn, nhưng cũng không phải là bởi vì sách của cô được khen, mà bởi vì là đây là tác phẩm đầu tay của cô, bộ đầu tiên có thể được mọi người đón nhận, đây là chuyện rất không dễ dàng.

Hắn cúi đầu, tiếp tục vui đùa nghiên cứu một quyển tác phẩm vật lý, lạnh lùng nói: “Anh đối với truyện tranh thiếu nữ không có hứng thú.”

“Anh không phải tò mò em đến tốt cùng từ trên người anh tìm được linh cảm gì sao?” Niệm Tinh mở sách, trang tên sách bên cạnh có chữ ký của cô, cô chỉ cho hắn xem, “Anh xem, em ngay cả tên cùng lời gửi tặng cũng viết xong, dù gì anh cũng phải nhận. Đây là lần đầu tiên em tặng sách cho người ta đó.”

Đôi mắt hắn liếc về hướng lời gửi tặng trên trang tên sách –

Trân trọng dùng sách này để cảm tạ Minh Thiên Tàng cho tôi linh cảm.

Thu hồi ánh mắt, hắn không có để ý tới cô, giống như lực hút sách vật lý lớn hơn so với tác phẩm của cô.

Niệm Tinh có chút thất vọng, tự lẩm bẩm, “Thiệt là, một chút thể diện cũng không cho, cái này dù sao cũng là tác phẩm đầu tay của người ta.”

Hắn thấp đầu hỏi: “Anh có nhận quyển sách hay không đối với em có ý nghĩa gì đặc biệt sao?”

“Em chỉ đưa sách cho người em quan tâm, nhiều người cũng muốn được như vậy, em đều không cho.” Cô buồn bực đem sách nhét vào túi xách, “Xem ra là em quá tự mình đa tình.”

Một cánh tay đưa qua, đem quyển sách kia từ túi của cô lấy ra, bỏ vào trong túi xách của một người khác.

“Anh nhận.” Hắn đơn giản nói.

Niệm Tinh tươi cười rạng rỡ liếc nhìn quyển sách trong tay hắn, “Là sách gì vậy? Có đề thú vị có thể làm sao?”

Hắn chép một đề ném cho cô, cô vừa làm vừa hỏi: “Bà nội gần đây không có làm khó anh chứ?”

“Không có.”

“Bạn học Thiên Tàng, có thể đến hội học sinh một chút hay không?” Cửa bỗng nhiên xuất hiện một học trưởng cao gầy, khí chất ôn tồn nho nhã, nụ cười như gió xuân lay động, khiến các nữ sinh bên trong phòng học kêu lên, “Học trưởng Mộc Thần!”

“Tôi rất vội.” Minh Thiên Tàng rất không cho đối phương mặt mũi. Hội trưởng hội học sinh thì thế nào? Hắn từ trước đến giờ không tham gia hoạt động ngoại khóa của trường hắn luôn luôn sống ở trong thế giới của bản thân, lại càng không thích cùng người giao tiếp tới lui.

“Sao anh lãnh đạm như vậy?” Niệm Tinh khẽ đẩy hắn, vừa cười vẫy tay với người bên ngoài, “Mộc Thần, có chuyện gì sao?”

Mộc Thần? Gọi đến thân thiết như vậy? Tròng mắt đen trong nháy mắt đông lạnh, đứng lên, hắn đi tới cửa, hất cằm lên, “Có chuyện gì?”

Tô Mộc Thần mỉm cười nói: “Nếu như thuận tiện, mời tới câu lạc bộ hội học sinh, nơi đó nói chuyện tiện hơn.” Thật ra thì cũng không phải là chuyện quan trọng muốn tránh tai mắt của người khác, chẳng qua là hai học viên đẹp trai của Danh Dương đứng chung một chỗ, nữ sinh chung quanh càng tụ tập càng nhiều, dường như muốn đem hành lang nổ tung rồi.

Minh Thiên Tàng quay đầu nhìn lại Niệm Tĩnh, cô đang mỉm cười nhìn phía này, cũng không biết là đang nhìn người nào. Do dự một chút, Minh Thiên Tàng mới đi theo Tô Mộc Thần rời đi.

“Bạn Phương Niệm Tĩnh, bạn có thể ký tên cho mình được không?” Có mấy nữ sinh khoa khác ôm 《 Thiên sứ gãy cánh 》 đứng ở cửa phòng học đợi cô.

Niệm Tĩnh đi tới ký tên cho bọn họ.

Một người trong đó sau khi lấy được chữ ký hưng phấn đến mắt đều tỏa sáng, cô cười đối với Niệm Tĩnh nói: “Vai nam chính dưới ngòi bút của bạn giống như đức Minh Thiên Tàng, có phải lấy hán làm mẫu không?”

Niệm Tĩnh vẫn không trả lời, một nữ sinh khác liền mở miệng, “Có chút giống nhau ..., bắt quá vai nam chính trong sách là siêu cấp thâm tình a, mình nhìn càng giống như Mộc Thần học trưởng. Nhìn Minh Thiên Tàng, lạnh đến nỗi có thể đem xích đạo đông lạnh thành Bắc Cực, người nào gặp xui xẻo mới yêu hán.”

Niệm Tĩnh cười nói: “Phải không? Hán trong mắt các bạn kém như vậy à?”

“Không phải là kém, là cao cao tại thượng, cao ọi là cao, cao không thể chạm.” Nữ sinh thứ ba thở dài, “Từ lúc hán nhập học đến bây giờ, nữ sinh thích hán thì nhiều, nhưng tất cả những người hướng hán thô lộ cũngthảm thương vô cùng, cho nên hiện tại tất cả mọi người đều chết tâm. Bạn học Phương, bạn cùng hán ngồi sát nhau, nhất định rất hiểu rõ hán, hán sẽ không phải là. Gay chứ?”

Niệm Tĩnh cười nháy mắt mấy cái, “Các bạn ăn núi lửa kem * chưa?”

“Ăn rồi.” Mấy nữ sinh trăn miệng một lời nói.

“Các bạn đem cách làm núi lửa kem đảo lại, đó chính là tính cách Minh Thiên Tàng.”

Mấy nữ sinh nghiêm túc suy tư lời của cô. “Núi lửa kem” đảo lại không phải là “Kem núi lửa”? Nói cách khác, bề ngoài lạnh lùng của Thiên Tàng cất giấu một trái tim nóng bỏng phải không? Đây là không phải là đại biểu, nếu như họ cố gắng không ngừng, một ngày nào đó sẽ cảm động tòa băng sơn Minh Thiên Tàng này, đập tan tảng băng trong tim hán?

Hội trưởng hội học sinh Tô Mộc Thần với Minh Thiên Tàng hai người, nếu như nói ở trong trường Minh Thiên Tàng vì “lạnh lùng” mà nổi tiếng, thì Tô Mộc Thần kia chính là lấy “ấm áp” vang dội toàn trường.

“Bạn học Thiên Tàng, tháng sau có một cuộc thi biện luận quốc tế, không biết bạn có thể đại diện trường học tham gia hay không?” Tô Mộc Thần bất cứ lúc nào nói chuyện đều không nhanh không chậm, nụ cười như gió mùa xuân.

“Tôi đối với loại tranh tài này không có hứng thú.” Chịu cùng hội trưởng hội học sinh hội đàm, cũng không đại biểu hán sẽ đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Tô Mộc Thần đối với câu trả lời của hán ngược lại nằm trong dự liệu, “Tôi hiểu biết rõ bạn bề bộn nhiều việc, bắt quá, tôi hỏi rất nhiều giáo viên, bọn họ cũng nhất trí công nhận trình độ Anh văn của bạn lợi hại nhất, cuộc thi lại được tổ chức tại Mỹ, nếu như đoạt giải quán quân, nghe nói sẽ được đề cử đến Havard đào tạo chuyên sâu, bạn không có hứng thú sao?”

“Tôi học ở đây rất khá.” Minh Thiên Tàng lạnh lùng chỉ một câu hoàn toàn đã nói rõ lập trường của hán.

Tô Mộc Thần mỉm cười nhún nhún vai, “Vậy cũng tốt, chờ lần sau rồi.”

Minh Thiên Tàng cũng không khách khí xoay người rời đi.

Mới vừa đi ra cửa, loáng thoáng thấy chỗ rẽ có bóng người chột lóe, chân mày nhíu lên, Minh Thiên Tàng trầm giọng nói: “Ra ngoài, núp ở phía sau làm gì?”

Minh Thiên Hiểu cười xấu hổ đi ra, “Anh.”

“Em tới làm gì?” Mới vừa rồi cũng đã là thời điểm tan học, nếu như không phải là hán chậm một bước, cũng sẽ không bị Tô Mộc Thần tìm được. Mà giờ tan học của Thiên Hiểu không giống với hán, hai người mỗi ngày đều là được xe của mình đưa đón, rất ít khi ở trường học gặp mặt.

“Anh, anh có phải làm khó học trưởng Mộc Thần hay không?” Minh Thiên Hiểu thật lo lắng nói: “Học trưởng Mộc Thần là người rất tốt, anh không cần luôn bày ra sắc mặt mọi người hay nhìn.”

Minh Thiên Tàng liếc cô một cái, “Em đừng nói là em cũng có cảm tình với tên kia chứ?”

Lập tức đỏ mặt, cô ngập ngừng không trả lời, một lát mới lên tiếng: “Thật ra thì thi biện luận rất thú vị, anh không phải là trước nay cũng không thua sao?”

Chẳng lẽ anh không nghĩ thử trải qua cảm giác miệng lưỡi sắc bén? Em cảm thấy.”

“Không có hứng thú.” Hấn đi ngang qua người cô.

Minh Thiên Hiểu ở phía sau đuổi theo, tiếp tục nói, “Ba mẹ vẫn hi vọng anh ra nước ngoài học mà, bọn họ cũng muốn để cho anh vào Havard, nếu như anh dựa vào thực lực của mình thắng được cuộc tranh tài này, như vậy anh có thể thuận lợi ra khỏi nước đào tạo chuyên sâu rồi.”

“Anh không cần dựa vào cuộc thi này giúp một tay cũng có thể đi Havard.” Lời nói này ra giống như đơn giản lại cuồng vọng, nhưng bởi vì là xuất từ miệng Minh Thiên Tàng cực kỳ làm người ta tin phục. Chuyện Minh Thiên Tàng muốn làm chưa từng không làm được.

“Nhưng là, chị Niệm Tình cũng muốn tham gia cuộc thi này, nếu như chị ấy thắng đi Havard học, vậy anh không phải là sẽ đuổi theo sao?” Minh Thiên Hiểu đôi mắt sáng lóe ra, cười đến quỷ dị.

Hấn ngăn ra, “Cô ấy đồng ý?” Sau khi nhẹ nhàng tự nói, hấn không trả lời câu hỏi của em mình, nhanh chóng trở về phòng học. Bởi vì đã tan học, trong phòng học chỉ còn vài ba bạn học, Niệm Tình không biết là đang đợi hấn hay là có chuyện cần ở lại, vừa vặn cũng ở trong đó.

“Chuyện thi biện luận tại sao em không nói với anh?” Câu đầu tiên hấn mở miệng đã khí thế bức người.

Niệm Tình nháy mắt mấy cái, cười, “Em muốn làm chuyện gì cũng phải xin phép anh sao? Bất quá là Mộc Thần tới tìm em, em vừa đúng lúc có hứng thú, cứ như vậy đáp ứng.”

Lại Mộc Thần! Cô quen biết với Tô Mộc Thần khi nào? Tại sao quan hệ thân mật như vậy? Minh Thiên Tàng âm thầm cắn chặt răng, đem tất cả vấn đề đề vào trong lòng.

“Như thế nào, có muốn cùng đi hay không đây?” Cô hỏi: “Có thể đi Havard học cũng không phải chuyện xấu.”

“Em muốn học ở đó?” Hấn nhìn cô, đi Mỹ du học là việc nằm trong kế hoạch của hấn, nhưng cũng không phải là trong một hai năm này.

“Ở trong nước làm cái gì ba mẹ luôn luôn nhúng tay tham dự, coi em như đứa con nít, em nghĩ nếu như có thể ra nước ngoài học, ở bên ngoài tự do tự tại, nên cũng không lại bị quản thúc gắt gao.” Cô hồn nhiên cười nói: “Ba đã nói, cũng không trông cậy vào em thừa kế nghiệp gia đình, bất luận em muốn học cái gì ông ấy cũng sẽ không ngăn trở.”

“Cho nên.” Hấn hiểu được ý trong lời của cô, “Em muốn nhân cơ hội chạy trốn?”

Cô làm mặt quỷ với hấn, “Đúng vậy, đừng nói ra ngoài nha.” Lại đến gần bên cạnh hấn, nàng hỏi ngược lại: “Còn anh, có muốn cùng nhau chạy trốn hay không?”

Lông mày hấn giật giật, lần này không nhíu lại, đuôi lông mày chỉ khẽ hướng lên thành hình vòng cung.

Thiếu niên thiên tài cùng thiếu nữ thiên tài lần đầu hợp tác đại toàn thắng, tổ hợp hoàng kim hai người thiên hạ vô địch!

Không nghĩ tới do Minh Thiên Tàng cùng Phương Niệm Tình đứng đầu dẫn đội thi của học viện Danh Dương, trong cuộc thi biện luận ở Mỹ vượt khó tiến lên, thậm chí đánh bại nhiều đội mạnh cuối cùng đoạt giải nhất, truyền thông đối với chuyện đoạt quán quân Olympic của Minh Thiên Tàng còn chưa kịp hạ sốt, hứng thú mới lại nâng lên, trong lúc nhất thời hấn trở thành người nổi tiếng.

Nghe nói Đại học Harvard coi trọng tài năng của hai người, cố ý muốn nhận bọn họ vào trường học, nhưng hai người đến nay vẫn không mở miệng xác nhận tin đồn này. Vô luận như thế nào, tương lai của bọn họ nhất định là tiền đồ xán lạn.

“Anh! Hôm nay là lễ Giáng Sinh, anh muốn đi đâu vậy?” Minh Thiên Hiểu ở cửa gấp đang Minh Thiên Tàng đang muốn ra ngoài.

“Ra ngoài dạo.” Hấn trả lời đơn giản.

Minh Thiên Hiểu mất tinh, nhìn trong ngực hấn ôm một chai rượu, “Anh đi uống rượu? Cẩn thận em nói cho ba mẹ!”

“Tùy em.” Dù thế nào đi nữa hấn đã trưởng thành, uống rượu cũng không phạm pháp.

Cô làm mặt dày dính chặt, “Đây không phải là vật quý báu năm ngoái anh đi nước Pháp tham gia cuộc thi toán học, đoạt giải quán quân chủ tịch cuộc thi đưa cho anh? Anh muốn đem cho ai uống?”

“Người bình thường lòng hiếu kỳ quá nặng cũng sẽ bị chết rất thảm.” Minh Thiên Tàng ném cho cô một câu nói, sải bước ra xe, lần này hấn không phải là ngồi ở ghế sau, mà là trực tiếp ngồi vào ghế lái.

Hôm nay chẳng những là lễ Giáng Sinh, hơn nữa còn là sinh nhật của em, anh có biết không?

Tiếng cười Niệm Tình giống như chuông bạc vang vọng bên tai, một giờ trước, cô mới ở trong điện thoại nói cho hấn biết chuyện này.

Cô còn nói cho hấn biết, “Hàng năm qua thời điểm lễ Giáng Sinh em đều suy nghĩ, một năm lại đã qua, một năm này giống như cũng không có làm gì ra hồn, sinh nhật em nhất định phải làm một chuyện lớn!”

“Kết quả là?” Hấn hỏi.

“Kết quả, mỗi lần cũng ăn rất no, đi ngủ sớm, cũng không có làm gì.”

“Em muốn làm cái gì?”

“Ừ — muốn làm chút chuyện xấu.” Cô ở bên đầu bên kia cười trộm, “Nói thí dụ như uống trộm một chút rượu, nửa đêm trèo tường đi chơi... , tóm lại là bình thường không dám làm cũng sẽ không làm, một ngày này đều có thể làm được, anh nói, nếu như mà em đem tâm nguyện viết miếng giấy để vào trong tất, ông già Noel có thể giúp em thực hiện được không đây?”

“Ngu ngốc.”

“Cũng biết anh sẽ nói như vậy, cho nên em gọi điện thoại cho anh chỉ là vì muốn phát tiết. Được rồi, không nói nhiều, Giáng sinh vui vẻ!”

Điện thoại cúp nửa giờ sau, Minh Thiên Tàng dừng xe ở cửa Phương gia, hấn nhấn chuông cửa Phương gia, quản gia nhìn thấy hấn có chút giật mình, “Minh thiếu gia, tại sao ngài đơn độc trở lại?”

Hấn nhú lên hai hàng lông mày, “Có ý gì?”

“Tiểu thư mười phút trước mới ra cửa, nói là cùng ngài đi ra ngoài.” Quản gia bối rối hơn cả hấn.

Cô đi ra ngoài? Còn lấy danh nghĩa hấn? Cô đi nơi nào rồi hả ? Cùng ai ở chung một chỗ? Những chuyện này hỏi người của Phương gia nhất định là hỏi không ra.

Vì vậy hấn chấp nhất ở lại bên trong xe đợi cô, cặp mắt thẳng tắp mà nhìn chằm chằm cửa Phương gia. Đêm giáng sinh, cô một mình muốn đi nơi nào? Tại sao muốn lừa gạt người trong nhà nói là đi cùng hấn?

Cô đi quây rượu uống trộm rượu? Hay là tạm thời có việc gấp phải đi xử lý? Nếu như là về sau, tại sao không nói với hấn?

Hấn suy nghĩ miên man, thời gian trôi qua một cách khó khăn, mỗi một phút qua đi, trái tim giống như bị tảng đá đè ép.

Cho đến hai giờ sáng, một chiếc xe taxi dừng ở đầu hẻm, hai người bước xuống xe, bọn họ diu dặt lẫn nhau , xộc xệch hướng bên này đi tới.

Trông nết đen mặt lên, thấy rõ một trong đó, là Phương Niệm Tĩnh, một người đàn ông khác rất thân mật diu cô, hình như là Triệu Hiểu Đông làm ở tiệm mỹ?

Một đợt lửa giận vọt dâng lên, ngón tay cầm lái dường như trắng bệch.

Thì ra trong ngày đặc biệt, cô thà lựa chọn cùng người kia đi ra ngoài uống rượu uống say không còn biết gì, cũng không chịu cùng hấn trải qua?

Hai người sáng ngồi đến trước cửa, trong miệng còn hát không biết là dân ca nơi nào, hát đến ngón ngang lại lạc điệu sai nhịp, nhưng lại giống như hát rất vui vẻ.

“Hiểu Đông, cảm ơn bạn đi theo mình!” Niệm Tĩnh tay vòng tại hông của Triệu Hiểu Đông, bộ dạng say rượu, “Mình chưa từng có một năm sinh nhật như hôm nay như vậy, trôi qua vui vẻ như vậy!”

Triệu Hiểu Đông cơ hồ là kéo ôm Niệm Tĩnh, thân là con trai, tửu lượng luôn tốt hơn so với cô một chút, cho nên còn có thể đứng vững, nhưng là đầu lưỡi đã không nghe lời, “Nơi nào, đứng, đứng mình nên cảm ơn bạn mới đúng.”

Cô ha ha cười, “Mình mới phải cảm ơn bạn.”

“Là mình cảm ơn bạn.”

“Mình cảm ơn bạn.”

“Vẫn là mình cảm ơn bạn.” Hai người vẫn lặp đi lặp lại câu nói này, ở tại cửa ra vào trái đất xoay chuyển, dưới chân Niệm Tĩnh lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống, đột nhiên bị người bên cạnh kéo cánh tay, dùng sức kéo qua một bên.

“Người nào, người nào hả?” Cô quay đầu đi, dưới đèn đường mờ nhạt thấy ánh mắt tức giận của Minh Thiên Tàng.

“Thiên, Thiên Tàng?” Cô vẫn giữ bộ dạng say rượu, “Làm sao anh lại ở chỗ này? Anh cũng đi theo chúng ta uống rượu sao?”

“Hôm nay khuya rồi, nên nói tạm biệt với bạn em, anh đưa em vào.” Thanh âm của hấn so với bình thường còn lạnh hơn ba phần, trông mặt đen ngum tụ tâm tình khiến Niệm Tĩnh nhìn rất xa lạ.

“Sao, làm sao vậy? Anh thật giống như đang tức giận à?” Tay của cô để trên mặt của hấn, cười hi hi, “Đừng nóng giận..., cuộc thi chúng ta cũng thắng, trên đời này còn có cái gì là chúng ta làm không được, đúng, đúng rồi, ” cô xoay người lại chỉ vào Hiểu Đông, “Hiểu Đông, bạn tốt nhất của em, hấn hôm

nay giúp em ăn mừng sinh nhật, anh xem anh, thân là vị hôn phu của em, anh cũng chưa chúc, quá mất chức nha.”

Mất từ đầu đến cuối cũng không có nhìn về phía Hiểu Đông, Minh Thiên Tàng chẳng qua là lẳng lẳng nhìn cô, đột nhiên một buống tay, khiến cô đứng không vững ngã xuống đất.

“Xem ra em không cần anh cũng có thể đi vào.” Hắn lại một lần nữa bấm chuông cửa, khi quản gia mở cửa thấy Niệm Tĩnh đang ngồi ở trên đất cùng mặt Minh Thiên Tàng âm trầm thì giật mình, “Minh thiếu gia, tiểu thư, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Tiểu thư nhà ông mệt mỏi, mang cô ấy vào.” Không nói thêm lời nào, hắn xoay người sai bước đi hướng xe mình.

Sau lưng hắn nghe đến Niệm Tĩnh đang gọi hắn, “Thiên Tàng, anh trở lại! Anh muốn đi đâu?”

Hắn lòng dạ cứng rắn không trả lời, sau đó ngồi vào xe, đi mất.

Một bộ truyện tranh tên là 《 Thiên sứ gãy cánh 》 mới vừa phát hành liền nhận được rất nhiều khen ngợi, các nhà bình phẩm và fan hâm mộ truyện tranh đều cho rằng đây là một bộ tác phẩm hay hiếm có, mà tác giả bộ truyện tranh này nhảy mất trở thành mục tiêu cho truyền thông và báo chí. Truyện tranh tái bản một lần, lại một lần, chỉ trong một tháng lượng tiêu thụ đã đột phá năm vạn cuốn, Niệm Tĩnh cũng trở thành vị vua mới của giới truyện tranh.

Ở bên cạnh cửa học viện Danh Dương thì có một tiệm sách, mấy nữ sinh vui vẻ hào hứng đang cầm cuốn truyện tranh mới vừa mua được cười đi ra cửa tiệm, một chiếc limousine lẳng lẳng dừng ở ven đường.

Chờ mấy nữ sinh kia đi xa, cửa xe mới mở ra, một thiếu niên mặc đồng phục học sinh chậm rãi xuống xe. Đi vào tiệm sách, ánh mắt sâu đen lách lướt nhìn giá sách, giống như tìm kiếm cái gì, sau mấy giây tầm mắt của hắn dừng ở nơi gần cửa, 《 Thiên sứ gãy cánh 》 đang được trưng bày ở vị trí dễ thấy nhất.

Ngón tay thon dài sờ tới bìa sách, lấy xuống một quyển, tiện tay mở ra, tỉ mỉ đọc qua nội dung sách.

Ông chủ bước tới nói với hắn, “Xin chào, muốn mua sách sao? Quyển sách này hiện tại rất bán chạy, nét vẽ vô cùng đẹp, chuyện xưa cũng rất cảm động, tuyệt vời hơn cả giá tiền bỏ ra mua!”

Đôi môi đẹp chuyển động, “Dù tác phẩm có giá cao đến đâu cũng chỉ là hàng hóa, tôi còn thích cả khi nó chưa trở thành một tác phẩm hoàn chỉnh hơn.”

“Hả?” Ông chủ nhất thời nghe không hiểu. Nhưng là ngay sau đó, tiền mặt xuất hiện ở trước mặt hắn, thiếu niên mang theo sách đi ra cửa tiệm.

Trở lại bên trong xe, nâng cửa sổ xe lên, đây là một thế giới phong bế tạm thời.

Ngón tay trắng nõn lại mở quyển sách kia, ở trang đề tựa có một câu nói hấp dẫn tầm mắt của hắn –

Hắn là thiên sứ rơi xuống nhân gian, bởi vì hai cánh bị gãy mà nguyên rửa tất cả, cặp mắt lạnh như băng kia chỉ khi tìm được tình yêu đích thực thì mới có thể lại nhìn thấy ánh sáng thế gian.

Tròng mắt đen càng thêm tỉnh mạch, trầm giọng ra lệnh, “Lái xe.”

Một quyển 《 Thiên sứ gãy cánh 》 bao bì đẹp được đặt xuống trước mặt Minh Thiên Tàng, hắn hơi nâng mặt nhìn Niệm Tĩnh đối diện cười khanh khách, mặt không chút thay đổi, “Gì vậy?”

“Tặng sách cho anh đó. Mặc dù anh không chịu đem gương mặt này cho em mượn, nhưng vẫn cho em không ít linh cảm, bên ngoài đối với vai nam chính này phản ứng siêu tốt.” Niệm Tĩnh có vẻ hưng phấn, nhưng cũng không phải là bởi vì sách của cô được khen, mà bởi vì đây là tác phẩm đầu tay của cô, bộ đầu tiên có thể được mọi người đón nhận, đây là chuyện rất không dễ dàng.

Hắn cúi đầu, tiếp tục vui đùa nghiên cứu một quyển tác phẩm vật lý, lạnh lùng nói: “Anh đối với truyện tranh thiếu nữ không có hứng thú.”

“Anh không phải tò mò em đến tận cùng từ trên người anh tìm được linh cảm gì sao?” Niệm Tĩnh mở sách, trang tên sách bên cạnh có chữ ký của cô, cô chỉ cho hắn xem, “Anh xem, em ngay cả tên cùng lời gửi tặng cũng viết xong, dù gì anh cũng phải nhận. Đây là lần đầu tiên em tặng sách cho người ta đó.”

Đôi mắt hắn liếc về hướng lời gửi tặng trên trang tên sách –

Trân trọng dùng sách này để cảm tạ Minh Thiên Tàng cho tôi linh cảm.

Thu hồi ánh mắt, hắn không có để ý tới cô, giống như lực hút sách vật lý lớn hơn so với tác phẩm của cô.

Niệm Tĩnh có chút thất vọng, tự lẩm bẩm, “Thiệt là, một chút thể diện cũng không cho, cái này dù sao cũng là tác phẩm đầu tay của người ta.”

Hắn thấp đầu hỏi: “Anh có nhận quyển sách hay không đối với em có ý nghĩa gì đặc biệt sao?”

“Em chỉ đưa sách cho người em quan tâm, nhiều người cũng muốn được như vậy, em đều không cho.” Cô buồn bực đem sách nhét vào túi xách, “Xem ra là em quá tự mình đa tình.”

Một cái tay đưa qua, đem quyển sách kia từ túi của cô lấy ra, bỏ vào trong túi xách của một người khác.

“Anh nhận.” Hân đơn giản nói.

Niệm Tinh tươi cười rạng rỡ liếc nhìn quyển sách trong tay hân, “Là sách gì vậy? Có đề thú vị có thể làm sao?”

Hân chép một đề ném cho cô, cô vừa làm vừa hỏi: “Bà nội gần đây không có làm khó anh chứ?”

“Không có.”

“Bạn học Thiên Tàng, có thể đến hội học sinh một chút hay không?” Cửa bỗng nhiên xuất hiện một học trưởng cao gầy, khí chất ôn tồn nho nhã, nụ cười như gió xuân lay động, khiến các nữ sinh bên trong phòng học kêu lên, “Học trưởng Mộc Thần!”

“Tôi rất vội.” Minh Thiên Tàng rất không cho đối phương mặt mũi. Hội trưởng hội học sinh thì thế nào? Hân từ trước đến giờ không tham gia hoạt động ngoại khóa của trường hân luôn luôn sống ở trong thế giới của bản thân, lại càng không thích cùng người giao tiếp tới lui.

“Sao anh lãnh đạm như vậy?” Niệm Tinh khẽ đẩy hân, vừa cười vẩy tay với người bên ngoài, “Mộc Thần, có chuyện gì sao?”

Mộc Thần? Gọi đến thân thiết như vậy? Trông mắt đen trong nháy mắt đông lạnh, đứng lên, hân đi tới cửa, hất cằm lên, “Có chuyện gì?”

Tô Mộc Thần mỉm cười nói: “Nếu như thuận tiện, mời tới câu lạc bộ hội học sinh, nơi đó nói chuyện tiện hơn.” Thật ra thì cũng không phải là chuyện quan trọng muốn tránh tai mắt của người khác, chẳng qua là hai học viên đẹp trai của Danh Dương đứng chung một chỗ, nữ sinh chung quanh càng tụ tập càng nhiều, dường như muốn đem hành lang nổ tung rồi.

Minh Thiên Tàng quay đầu nhìn lại Niệm Tinh, cô đang mỉm cười nhìn phía này, cũng không biết là đang nhìn người nào. Do dự một chút, Minh Thiên Tàng mới đi theo Tô Mộc Thần rời đi.

“Bạn Phương Niệm Tinh, bạn có thể ký tên cho mình được không?” Có mấy nữ sinh khoa khác ôm 《Thiên sứ gãy cánh》 đứng ở cửa phòng học đợi cô.

Niệm Tinh đi tới ký tên cho bọn cô.

Một người trong đó sau khi lấy được chữ ký hưng phấn đến mắt đều tỏa sáng, cô cười đối với Niệm Tinh nói: “Vai nam chính dưới ngòi bút của bạn giống như đức Minh Thiên Tàng, có phải lấy hân làm mẫu không?”

Niệm Tinh vẫn không trả lời, một nữ sinh khác liền mở miệng, “Có chút giống nhau ..., bất quá vai nam chính trong sách là siêu cấp thâm tình a, mình nhìn càng giống như Mộc Thần học trưởng. Nhìn Minh Thiên Tàng, lạnh đến nỗi có thể đem xích đạo đông lạnh thành Bắc Cực, người nào gặp xui xẻo mới yêu hân.”

Niệm Tinh cười nói: “Phải không? Hân trong mắt các bạn kém như vậy à?”

“Không phải là kém, là cao cao tại thượng, cao ỏi là cao, cao không thể chạm.” Nữ sinh thứ ba thở dài, “Từ lúc hân nhập học đến bây giờ, nữ sinh thích hân thì nhiều, nhưng tất cả những người hướng hân thổ lộ cũng thảm thương vô cùng, cho nên hiện tại tất cả mọi người đều chết tâm. Bạn học Phương, bạn cùng hân ngồi sát nhau, nhất định rất hiểu rõ hân, hân sẽ không phải là. Gay chứ?”

Niệm Tinh cười nháy mắt mấy cái, “Các bạn ăn núi lửa kem * chưa?”

“Ăn rồi.” Mấy nữ sinh trầm miệng một lời nói.

“Các bạn đem cách làm núi lửa kem đảo lại, đó chính là tính cách Minh Thiên Tàng.”

Mấy nữ sinh nghiêm túc suy tư lời của cô. “Núi lửa kem” đảo lại không phải là “Kem núi lửa”? Nói cách khác, bề ngoài lạnh lùng của Thiên Tàng cất giấu một trái tim nóng bỏng phải không? Đây là không phải là đại biểu, nếu như họ cố gắng không ngừng, một ngày nào đó sẽ cảm động tòa băng sơn Minh Thiên Tàng này, đập tan tảng băng trong tim hân?

Hội trưởng hội học sinh Tô Mộc Thần với Minh Thiên Tàng hai người, nếu như nói ở trong trường Minh Thiên Tàng vì “lạnh lùng” mà nổi tiếng, thì Tô Mộc Thần kia chính là lấy “Âm áp” vang dội toàn trường.

“Bạn học Thiên Tàng, tháng sau có một cuộc thi biện luận quốc tế, không biết bạn có thể đại diện trường học tham gia hay không?” Tô Mộc Thần bất cứ lúc nào nói chuyện đều không nhanh không chậm, nụ cười như gió mùa xuân.

“Tôi đối với loại tranh tài này không có hứng thú.” Chịu cùng hội trưởng hội học sinh hội đàm, cũng không đại biểu hân sẽ đáp ứng yêu cầu của đối phương.

Tô Mộc Thần đối với câu trả lời của hân ngược lại nằm trong dự liệu, “Tôi hiểu biết rõ bạn bề bộn nhiều việc, bất quá, tôi hỏi rất nhiều giáo viên, bọn họ cũng nhất trí công nhận trình độ Anh văn của bạn lợi hại nhất, cuộc thi lại được tổ chức tại Mỹ, nếu như đoạt giải quán quân, nghe nói sẽ được đề cử đến Havard đào tạo chuyên sâu, bạn không có hứng thú sao?”

“Tôi học ở đây rất khá.” Minh Thiên Tàng lạnh lùng chỉ một câu hoàn toàn đã nói rõ lập trường của hắn.

Tô Mộc Thần mỉm cười nhún nhún vai, “Vây cũng tốt, chờ lần sau rồi.”

Minh Thiên Tàng cũng không khách khí xoay người rời đi.

Mới vừa đi ra cửa, loáng thoáng thấy chỗ rẽ có bóng người chột lóc, chân mày nhíu lên, Minh Thiên Tàng trầm giọng nói: “Ra ngoài, núp ở phía sau làm gì?”

Minh Thiên Hiểu cười xấu hổ đi ra, “Anh.”

“Em tới làm gì?” Mới vừa rồi cũng đã là thời điểm tan học, nếu như không phải là hắn chậm một bước, cũng sẽ không bị Tô Mộc Thần tìm được. Mà giờ tan học của Thiên Hiểu không giống với hắn, hai người mỗi ngày đều là được xe của mình đưa đón, rất ít khi ở trường học gặp mặt.

“Anh, anh có phải làm khó học trường Mộc Thần hay không?” Minh Thiên Hiểu thật lo lắng nói: “Học trường Mộc Thần là người rất tốt, anh không cần luôn bày ra sắc mặt mọi người hay nhìn.”

Minh Thiên Tàng liếc cô một cái, “Em đừng nói là em cũng có cảm tình với tên kia chứ?”

Lập tức đỏ mặt, cô ngập ngừng không trả lời, một lát mới lên tiếng: “Thật ra thì thi biện luận rất thú vị, anh không phải là trước nay cũng không thua sao? Chẳng lẽ anh không nghĩ thử trải qua cảm giác miệng lưỡi sắc bén? Em cảm thấy.”

“Không có hứng thú.” Hắn đi ngang qua người cô.

Minh Thiên Hiểu ở phía sau đuổi theo, tiếp tục nói, “Ba mẹ vẫn hi vọng anh ra nước ngoài học mà, bọn họ cũng muốn để cho anh vào Havard, nếu như anh dựa vào thực lực của mình thắng được cuộc tranh tài này, như vậy anh có thể thuận lợi ra khỏi nước đào tạo chuyên sâu rồi.”

“Anh không cần dựa vào cuộc thi này giúp một tay cũng có thể đi Havard.” Lời nói này ra giống như đơn giản lại cuồng vọng, nhưng bởi vì là xuất từ miệng Minh Thiên Tàng cực kỳ làm người ta tin phục. Chuyện Minh Thiên Tàng muốn làm chưa từng không làm được.

“Nhưng là, chị Niệm Tình cũng muốn tham gia cuộc thi này, nếu như chị ấy thắng đi Havard học, vậy anh không phải là sẽ đuổi theo sao?” Minh Thiên Hiểu đôi mắt sáng lóe ra, cười đến quỷ dị.

Hắn ngăn ra, “Cô ấy đồng ý?” Sau khi nhẹ nhàng tự nói, hắn không trả lời câu hỏi của em mình, nhanh chóng trở về phòng học. Bởi vì đã tan học, trong phòng học chỉ còn vài ba bạn học, Niệm Tình không biết là đang đợi hắn hay là có chuyện cần ở lại, vừa vặn cũng ở trong đó.

“Chuyện thi biện luận tại sao em không nói với anh?” Câu đầu tiên hắn mở miệng đã khiến thế bức người.

Niệm Tình nháy mắt mấy cái, cười, “Em muốn làm chuyện gì cũng phải xin phép anh sao? Bất quá là Mộc Thần tới tìm em, em vừa đúng lúc có hứng thú, cứ như vậy đáp ứng.”

Lại Mộc Thần! Cô quen biết với Tô Mộc Thần khi nào? Tại sao quan hệ thân mật như vậy? Minh Thiên Tàng âm thầm cắn chặt răng, đem tất cả vấn đề để vào trong lòng.

“Như thế nào, có muốn cùng đi hay không đây?” Cô hỏi: “Có thể đi Havard học cũng không phải chuyện xấu.”

“Em muốn học ở đó?” Hắn nhìn cô, đi Mỹ du học là việc nằm trong kế hoạch của hắn, nhưng cũng không phải là trong một hai năm này.

“Ở trong nước làm cái gì ba mẹ luôn luôn nhúng tay tham dự, coi em như đứa con nít, em nghĩ nếu như có thể ra nước ngoài học, ở bên ngoài tự do tự tại, nên cũng không lại bị quản thúc gắt gao.” Cô hồn nhiên cười nói: “Ba đã nói, cũng không trông cậy vào em thừa kế nghiệp gia đình, bất luận em muốn học cái gì ông ấy cũng sẽ không ngăn trở.”

“Cho nên.” Hắn hiểu được ý trong lời của cô, “Em muốn nhân cơ hội chạy trốn?”

Cô làm mặt quỷ với hắn, “Đúng vậy, đừng nói ra ngoài nha.” Lại đến gần bên cạnh hắn, nàng hỏi ngược lại: “Còn anh, có muốn cùng nhau chạy trốn hay không?”

Lông mày hắn giật giật, lần này không nhíu lại, đuôi lông mày chỉ khẽ hướng lên thành hình vòng cung.

Thiếu niên thiên tài cùng thiếu nữ thiên tài lần đầu hợp tác đại toàn thắng, tổ hợp hoàng kim hai người thiên hạ vô địch!

Không nghĩ tới do Minh Thiên Tàng cùng Phương Niệm Tình đứng đầu dẫn đội thi của học viện Danh Dương, trong cuộc thi biện luận ở Mỹ vượt khó tiến lên, thậm chí đánh bại nhiều đội mạnh cuối cùng đoạt giải nhất, truyền thông đối với chuyện đoạt quán quân Olympic của Minh Thiên Tàng còn chưa kịp hạ sốt, hứng thú mới lại nâng lên, trong lúc nhất thời hắn trở thành người nổi tiếng.

Nghe nói Đại học Harvard coi trọng tài năng của hai người, cố ý muốn nhận bọn họ vào trường học, nhưng hai người đến nay vẫn không mở miệng xác nhận tin đồn này. Vô luận như thế nào, tương lai của bọn họ nhất định là tiền đồ xán lạn.

“Anh! Hôm nay là lễ Giáng Sinh, anh muốn đi đâu vậy?” Minh Thiên Hiểu ở cửa gấp đang Minh Thiên Tăng đang muốn ra ngoài.

“Ra ngoài dạo.” Hấn trả lời đơn giản.

Minh Thiên Hiểu mất tỉnh, nhìn trong ngực hấn ôm một chai rượu, “Anh đi uống rượu? Cần thận em nói cho ba mẹ!”

“Tùy em” Dù thế nào đi nữa hấn đã trưởng thành, uống rượu cũng không phạm pháp.

Cô làm mặt dày dính chặt, “Đây không phải là vật quý báu năm ngoái anh đi nước Pháp tham gia cuộc thi toán học, đoạt giải quán quân chủ tịch cuộc thi đưa cho anh? Anh muốn đem cho ai uống?”

“Người bình thường lòng hiếu kỳ quá nặng cũng sẽ bị chết rất thảm” Minh Thiên Tăng ném cho cô một câu nói, sai bước ra xe, lần này hấn không phải là ngồi ở ghế sau, mà là trực tiếp ngồi vào ghế lái.

Hôm nay chẳng những là lễ Giáng Sinh, hơn nữa còn là sinh nhật của em, anh có biết không?

Tiếng cười Niệm Tình giống như chuông bạc vang vọng bên tai, một giờ trước, cô mới ở trong điện thoại nói cho hấn biết chuyện này.

Cô còn nói cho hấn biết, “Hàng năm qua thời điểm lễ Giáng Sinh em đều suy nghĩ, một năm lại đã qua, một năm này giống như cũng không có làm gì ra hồn, sinh nhật em nhất định phải làm một chuyện lớn!”

“Kết quả là?” Hấn hỏi.

“Kết quả, mỗi lần cũng ăn rất no, đi ngủ sớm, cũng không có làm gì.”

“Em muốn làm cái gì?”

“Ừ — muốn làm chút chuyện xấu.” Cô ở bên đầu bên kia cười trộm, “Nói thí dụ như uống trộm một chút rượu, nửa đêm trèo tường đi chơi... tóm lại là bình thường không dám làm cũng sẽ không làm, một ngày này đều có thể làm được, anh nói, nếu như mà em đem tâm nguyện viết miếng giấy để vào trong tất, ông già Noel có thể giúp em thực hiện được không đây?”

“Ngu ngốc.”

“Cũng biết anh sẽ nói như vậy, cho nên em gọi điện thoại cho anh chỉ là vì muốn phát tiết. Được rồi, không nói nhiều, Giáng sinh vui vẻ!”

Điện thoại cúp nửa giờ sau, Minh Thiên Tăng dừng xe ở cửa Phương gia, hấn nhấn chuông cửa Phương gia, quản gia nhìn thấy hấn có chút giật mình, “Minh thiếu gia, tại sao ngài đơn độc trở lại?”

Hấn nhú lên hai hàng lông mày, “Có ý gì?”

“Tiểu thư mười phút trước mới ra cửa, nói là cùng ngài đi ra ngoài.” Quản gia bối rối hơn cả hấn.

Cô đi ra ngoài? Còn lấy danh nghĩa hấn? Cô đi nơi nào rồi hả? Cùng ai ở chung một chỗ? Những chuyện này hỏi người của Phương gia nhất định là hỏi không ra.

Vì vậy hấn chấp nhất ở lại bên trong xe đợi cô, cặp mắt thẳng tắp mà nhìn chăm chăm cửa Phương gia. Đêm giáng sinh, cô một mình muốn đi nơi nào? Tại sao muốn lừa gạt người trong nhà nói là đi cùng hấn?

Cô đi quây rượu uống trộm rượu? Hay là tạm thời có việc gấp phải đi xử lý? Nếu như là về sau, tại sao không nói với hấn?

Hấn suy nghĩ miên man, thời gian trôi qua một cách khó khăn, mỗi một phút qua đi, trái tim giống như bị tảng đá đè ép.

Cho đến hai giờ sáng, một chiếc xe taxi dừng ở đầu hẻm, hai người bước xuống xe, bọn họ đi lướt nhau, xộc xệch hướng bên này đi tới.

Trông rất đen mị lên, thấy rõ một trong đó, là Phương Niệm Tình, một người đàn ông khác rất thân mật dịu cô, hình như là Triệu Hiểu Đông làm ở tiệm mỹ?

Một đợt lửa giận vọt dâng lên, ngón tay cầm lái dường như trắng bệch.

Thì ra trong ngày đặc biệt, cô thà lựa chọn cùng người kia đi ra ngoài uống rượu uống say không còn biết gì, cũng không chịu cùng hấn trải qua?

Hai người sáng ngồi đến trước cửa, trong miệng còn hát không biết là dân ca nơi nào, hát đến ngổn ngang lại lạc điệu sai nhịp, nhưng lại giống như hát rất vui vẻ.

“Hiểu Đông, cảm ơn bạn đi theo mình!” Niệm Tình tay vòng tại hông của Triệu Hiểu Đông, bộ dạng say rượu, “Minh chưa từng có một năm sinh nhật như hôm nay như vậy, trôi qua vui vẻ như vậy!”

Triệu Hiểu Đông cơ hồ là kéo ôm Niệm Tình, thân là con trai, tửu lượng luôn tốt hơn so với cô một chút, cho nên còn có thể đứng vững, nhưng là đầu

lười đã không nghe lời, “Nói nào, đúng, đúng mình nên cảm tạ bạn mới đúng.”

Cô ha ha cười, “Mình mới phải cảm ơn bạn.”

“Là mình cảm ơn bạn.”

“Mình cảm ơn bạn.”

“Vẫn là mình cảm ơn bạn.” Hai người vẫn lặp đi lặp lại câu nói này, ở tại cửa ra vào trái đất xoay chuyển, dưới chân Niệm Tinh lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã xuống, đột nhiên bị người bên cạnh kéo cánh tay, dùng sức kéo qua một bên.

“Người nào, người nào hả?” Cô quay đầu đi, dưới đèn đường mờ nhạt thấy ánh mắt tức giận của Minh Thiên Tàng.

“Thiên, Thiên Tàng?” Cô vẫn giữ bộ dạng say rượu, “Làm sao anh lại ở chỗ này? Anh cũng đi theo chúng ta uống rượu sao?”

“Hôm nay khuya rồi, nên nói tạm biệt với bạn em, anh đưa em vào.” Thanh âm của hắn so với bình thường còn lạnh hơn ba phần, trông mắt đen ngung tịt tâm tình khiến Niệm Tinh nhìn rất xa lạ.

“Sao, làm sao vậy? Anh thật giống như đang tức giận à?” Tay của cô để trên mặt của hắn, cười hi hi, “Đừng nóng giận ..., cuộc thi chúng ta cũng thắng, trên đời này còn có cái gì là chúng ta làm không được, đúng, đúng rồi, ” cô xoay người lại chỉ vào Hiểu Đông, “Hiểu Đông, bạn tốt nhất của em, hắn hôm nay giúp em ăn mừng sinh nhật, anh xem anh, thân là vị hôn phu của em, anh cũng chưa chúc, quá mất chức thôi.”

Mất từ đầu đến cuối cũng không có nhìn về phía Hiểu Đông, Minh Thiên Tàng chẳng qua là lẳng lẳng nhìn cô, đột nhiên một buông tay, khiến cô đứng không vững ngã xuống đất.

“Xem ra em không cần anh cũng có thể đi vào.” Hắn lại một lần nữa bấm chuông cửa, khi quản gia mở cửa thấy Niệm Tinh đang ngồi ở trên đất cùng mặt Minh Thiên Tàng âm trầm thì giật mình, “Mình thiếu gia, tiểu thư, đây là chuyện gì xảy ra?”

“Tiểu thư nhà ông mệt mỏi, mang cô ấy vào.” Không nói thêm lời nào, hắn xoay người sai bước đi hướng xe mình.

Sau lưng hắn nghe đến Niệm Tinh đang gọi hắn, “Thiên Tàng, anh trở lại! Anh muốn đi đâu?”

Hắn cứng rắn nâng lòng dạ không trả lời, sau đó ngồi vào xe, đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 6

Đài Loan năm năm sau

“Em không có cách nào làm hắn buông tay đúng không?” Thanh âm trầm trầm phát ra từ người đàn ông ngồi đối diện Niệm Tinh, ôn tồn mở miệng, “Anh nói rồi, em không giải quyết được hắn. Minh Thiên Tàng kia, một khi đã muốn cái gì, liền tuyệt đối sẽ không buông tay.”

“Anh ấy có rất nhiều khả năng kiếm được công ty lớn khác ..., tại sao phải tranh Khải Nhĩ với em?” Niệm Tinh rất ảo não.

Tô Mộc Thần nghe vậy lắc đầu một cái, “Em thông minh như vậy sẽ không ngốc đến thật cho là hắn muốn chẳng qua là Khải Nhĩ chứ?”

“Anh ấy không phải là muốn thôn tính Phương thị luôn chứ?” Cô hừ nói: “Em không tin anh ấy có thể tuyệt tình lại tuyệt nghĩa đến nông nổi kia.”

Tô Mộc Thần đi tới bên cạnh bàn vỗ vỗ đầu cô, “Niệm Tinh, em đang vòng vo với anh sao? Chuyện tình cảm không ai có thể giúp em giải quyết, nhưng anh ít nhất có thể giúp em nghĩ chút chủ ý, nếu bây giờ em không nói hết sự thật cho anh biết, anh cũng giúp không được gì cho em.”

Niệm Tinh cắn môi, nhẹ nói: “Em hiểu ý của anh, nhưng em không biết làm thế nào để đối mặt vấn đề này. Đứng bên cạnh Thiên Tàng, có lúc em rất sợ hãi.”

“Sợ hãi cái gì? Sợ hắn không thích em?”

“Có lẽ là vậy, có lúc em cảm thấy phương thức yêu một người của chúng tôi không giống nhau, em cần một không gian thoải mái, mỗi giao tiếp rộng rãi, mà tình yêu của anh ấy thật giống như một cái kén, muốn đem người ta bao bọc tầng tầng, gió thổi không lọt, làm cho anh thậm chí thở không ra hơi.”

“Chính là nguyên nhân này, cho nên em mới không cùng hắn xuất ngoại?” Hắn cầm lên khung hình đặt ở trên bàn của cô, “Người của em tuy không ở bên hắn, nhưng lòng của em lại thất ở trên người hắn. Năm năm trước, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, để cho hai người cắt đứt mối liên kết này?”

“Thật ra thì, cũng không có gì.” Cô ngập ngừng, “Có một ngày buổi tối sinh nhật em, Hiểu Đông tới tìm em ăn mừng, lúc đó hắn nhận được tháng lương đầu tiên, vô cùng hưng phấn, em cùng hắn đi uống rượu, kết quả khi về nhà bị Thiên Tàng thấy được.”

“Ý em là, ngày sinh nhật em, em không ở bên vị hôn phu, mà là cùng người đàn ông khác uống đến say không biết gì, còn cùng nhau về nhà, vừa vặn bị bắt gặp tại chỗ?”

Cô liếc hắn, “Nhất định phải vạch trần rõ vậy sao?”

“Chẳng lẽ sự thật không phải như vậy?” Tô Mộc Thần ép hỏi.

“Nhìn ngoài mặt thì thế này, nhưng trên thực tế.”

“Không cần phải nói thực tế rồi,” hắn cười đến thâm trầm, “Một người yêu em, vốn là cần bên cạnh nhau trong thời điểm đặc biệt này, thấy em cùng người đàn ông khác thân mật ở chung một chỗ, bất kỳ một người đàn ông bình thường nào, dù yêu em có thể cũng sẽ không cách nào nhịn được. Minh Thiên Tàng không có giải trừ hôn ước ngay tại đó với em, đã coi là biết tiết chế lắm rồi.”

“Mộc Thần! Anh đang chỉ trích là do em không đúng sao? Anh rốt cuộc là giúp ai? Giúp Minh Thiên Tàng hay là em?” Niệm Tĩnh buồn bực mà dùng bút gõ cái bàn, “Sau chuyện đó em muốn giải thích với hắn, nhưng hắn căn bản không muốn gặp em, tiếp theo lại nói xuất ngoại là xuất ngoại.”

“Sau khi hắn xuất ngoại, em lại cùng Hiểu Đông ở chung một chỗ, để hắn hiểu lầm ngày càng nhiều, phải hay không?” Tô Mộc Thần trở lại chỗ ngồi, “Anh nghĩ em gặp phiền toái lớn rồi. Mặc dù anh không thân thiết lắm với Minh Thiên Tàng, nhưng anh đoán biết hắn là người kiêu ngạo như vậy, lòng dạ tự nhiên sẽ không rộng rãi là bao, những chuyện này gộp lại với nhau, hắn nhất định cho rằng em là một quyền bách khoa toàn thư hồng hạnh xuất tường, cả đời ghi ở trong lòng.”

“Anh đừng làm em sợ có được không?” Niệm Tĩnh dĩ nhiên rất hiểu rõ Minh Thiên Tàng là người như thế nào, trên phương diện tình cảm, Minh Thiên Tàng cho tới bây giờ cũng chưa có kinh nghiệm qua, cũng không thể có tí kinh nghiệm gì. Thật ra thì sau đó đặt mình vào hoàn cảnh người khác đứng ở góc độ suy nghĩ của Minh Thiên Tàng, cô có thể hiểu được hắn tại sao hiểu lầm nhiều với cô như vậy.

Khi hai người bọn họ chuẩn bị cùng xuất ngoại, Triệu Hiểu Đông thường xuyên đến tìm cô, mà Minh Thiên Tàng cũng không chỉ một lần nhìn thấy hai người bọn họ ở chung một chỗ, những ngày sau cùng, hắn càng thêm trở nên trầm mặc, vẻ mặt càng thêm tối tăm. Nếu như hắn là người thẳng thắn vậy còn không sao, nhưng hắn lại là người đem tất cả phiền não đè nén ở trong lòng, cũng không chịu nói ra.

Trước khi hắn sắp lên máy bay, hắn rốt cuộc đồng ý nhận điện thoại của cô, mà cô muốn mở miệng giải thích thì liền bị hắn cướp lời, “Em muốn làm gì thì tùy em, anh sẽ không cưỡng cầu em cùng xuất ngoại với anh. Chẳng qua là từ nay về sau, không cần nhắc tới cái tên ‘Hiểu Đông’ trước mặt anh.” Kể tiếp hắn liền cúp điện thoại, cũng chính là đem liên lạc cắt đứt nhiều năm.

Nếu như trực giác của cô không sai, Minh Thiên Tàng căn bản là nhằm vào mình. Haizz, phải làm sao giải thích rõ cho hắn biết đây? Cô thử liên lạc với hắn vô số lần, từ người của Minh gia cô biết số của hắn mà gọi điện thoại vô số lần, nhưng hắn vừa nghe giọng cô liền cúp điện thoại, sau lại bởi vì ba mẹ cô bị tai nạn máy bay mà qua đời, cô không thể không thừa kế sự nghiệp gia tộc, tập trung tinh thần tiến vào thương trường, không có thời gian dư thừa có thể bay đi tìm hắn. Thật ra thì cho dù gặp mặt thì thế nào? Còn không phải là cũng giống như ngày hôm qua, cụt hứng bỏ về, cái gì cũng không kịp nói rõ ràng.

“Hắn không có nhắc tới hôn ước hai người sao?” Tô Mộc Thần hỏi: “Hay là trong lòng hắn đã muốn kết thúc mối quan hệ riêng tư này.”

“Anh ấy không có nói, chỉ.” Niệm Tĩnh dừng lại. Từ biểu hiện hôm qua của Minh Thiên Tàng, hắn lạnh lùng xa lánh cô, cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng của cô.

“Lẽ tình nhân sắp đến rồi.” Hắn nhắc nhở cô, “Có lẽ em có thể lợi dụng cơ hội này đem hết thầy đều nói rõ ràng với hắn. Hắn mặc dù cố chấp lại kiêu ngạo, nhưng không phải là người không phân rõ phải trái.”

“Lẽ tình nhân sao?” Niệm Tĩnh chợt hưng phấn, “Đúng vậy, em làm sao quên ngày này chứ? Em sẽ gọi thư ký đi đặt bàn trước, tôm hùm của khách sạn Trang Thần là món anh ấy thích nhất. Em cũng không tin có sấm bành, thức ăn ngon cùng mỹ nữ tương bồi, anh ấy còn hung ác quyết tâm không để ý tới em.”

“Đúng vậy nha,” hắn cười nhạo cô, “Pháp bảo lớn nhất của con gái là nước mắt, nếu như thật sự không giải quyết được hắn, em chỉ cần lặng lẽ nhìn hắn, sau đó nước mắt một giọt một giọt chảy xuống là được.”

“Anh cho em là nữ chính khổ vì tình trong phim truyền tám giờ à?” Niệm Tĩnh rốt cuộc bật cười. Nhìn qua lịch bàn, cách lễ tình nhân chỉ còn ba ngày, hoàn hảo kịp lúc trước khi Minh thị cùng Khải Nhi kí kết.

Nếu như ban đầu không có đi tham gia thi biện luận; nếu ban đầu hắn không đồng ý lời chào mời của Havard đi du học, mà là tiếp tục ở lại Đài Loan, bây giờ tất cả có phải sẽ khác hay không?

Nhìn văn kiện nằm trên bàn, ánh mắt Minh Thiên Tàng mơ màng trống rỗng, đứng ở đối diện quản lý thị trường đợi thật lâu cũng không nghe được câu trả lời của hắn, không thể làm gì khác hơn là lấy can đảm hỏi: “Minh thiếu, buổi họp thông báo thiết kế thời trang mùa xuân mới tuần sau.”

Thần trí bị người lôi ra khỏi hồi tưởng, mi mắt hần buông xuống, trầm giọng hỏi: “Buổi công bố thời trang mùa xuân mới cuối tuần này chuẩn bị xong chưa?” Một bên hần ký văn kiện một bên hỏi quản lý thị trường không để ý.

“Đúng vậy, cũng chuẩn bị xong, dự định tại khách sạn Trang Thần tổ chức buổi công bố, hội trường đã bố trí trong rồi.”

“Trang Thần?” Cây bút trong tay Minh Thiên Tàng khẽ ngưng, “Tại sao tổ chức tại chỗ này?”

“Khách sạn Trang Thần có sân khấu chữ T đặc biệt, hàng năm các công ty thời trang lớn cũng sẽ chọn ở nơi này tổ chức buổi công bố.” Hần không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái với việc này. Minh thiếu đối với mấy chuyện này luôn chỉ cần biết sơ qua không cần rõ ràng cận kề, làm sao lại hỏi cái vấn đề này.

Minh Thiên Tàng đưa tay lên cắt đứt lời hần, “Tốt lắm, tôi hiểu rõ rồi.” Dem văn kiện đưa cho hần, “Buổi công bố thời trang mới của Phương thị là khi nào?”

“Căn cứ tin tức đáng tin cậy, chắc cũng là cuối tuần, bọn họ dự định tổ chức ở trung tâm hội nghị Thanh Điền.”

Hần gật đầu một cái, “Anh có thể đi rồi.”

Lúc này điện thoại vang lên, hần bắt máy, “Minh thiếu, tập đoàn Tín Dương đang hạ giá bán tháo cổ phiếu công ty chúng ta, ý đồ đè thấp giá cổ phiếu.”

Hần im lặng cười lạnh, “Người của Tín Dương đều đã chết đến nơi mà còn dám vùng vẫy lung tung, thậm chí đem cổ phiếu mua vào, mặt khác, đem tình hình kinh doanh của Tín Dương gửi fax cho năm ngân hàng lớn.”

“Trên bản fax cần chú thích cái gì?”

“Cái gì cũng không cần.” Một khi năm ngân hàng lớn thấy tình trạng kinh doanh của Tín Dương rối loạn như vậy, đoán chừng bắt đầu từ ngày mai sẽ thúc giục Tín Dương mau trả lại tiền vay, mà Tín Dương bán tháo 4% cổ phiếu Minh thị lấy được khoản tiền cần bản không trả được cũng không vay được gây tổn thất rất lớn.

“Bắt đầu từ ngày mai, đối với Tín Dương tiến hành phản thu mua.”

Ra chi thị xong hần ấn nút gọi nội tuyến, phân phó thư ký, “Một ly cà phê đen.”

“Dạ, Minh thiếu”

Sau hai phút thư ký gõ cửa, bưng cà phê đi tới.

Nhưng Minh Thiên Tàng ngửi thấy không phải là vị cà phê.

“Có người đưa cô hoa hồng sao?” Mũi của hần đối với phấn hoa dị ứng, nhất là nước hoa bách hợp, hoa hồng. Vừa nghe tới liền không nhận được bắt đầu tròn mắt đỏ hoe, nhảy mũi, hần vội vàng rút tờ giấy lau mặt che lỗ mũi.

Thư ký ngọt ngào mỉm cười, “Hôm nay là lễ tình nhân mà. Minh thiếu không có cô gái thầm yêu cần tặng hoa hồng sao? Tôi biết rất nhiều công ty chuyên phát tốt đó.”

“Lễ tình nhân?” Ánh mắt của hần chuyển tới lịch bàn, đúng vậy, hôm nay là mười bốn tháng hai. Lễ tình nhân, người phương Tây vì nam nữ yêu nhau ấn định ngày lễ, có lợi cũng là người bán socola và hoa tươi thôi.

“Cám ơn cà phê của cô.” Nếu nói bưng trà tiễn khách, hần bưng lên cà phê tư thế ám chỉ thư ký có thể rời đi.

Thư ký thắm le lưỡi, vội vã lui ra.

Tiếng nhạc buồn ” Khúc ảo tưởng ngẫu hứng” đột nhiên vang lên trong phòng làm việc im ắng, hần nhìn tên hiển thị quen thuộc trên màn hình điện thoại, do dự một chút rồi bắt máy.

“Thiên Tàng, tối nay có rảnh không?” Tiếng nói dịu dàng của Niệm Tinh truyền đến.

“Có hẹn khách hàng Nhật Bản nói chuyện làm ăn.” Khẩu khí của hần rất lãnh đạm.

“Có thể dành ra một tiếng cho em không?”

“Làm gì?”

Cô đè nén than thở, kéo dài thanh âm, “Hôm nay là lễ tình nhân mà —”

“Ừ, vậy thì thế nào?”

Giọng nói của Niệm Tình hơi cứng nhắc: “Anh bận lắm sao.” Cô hình như hơi thất vọng.

“Chờ một chút.” Hần lên tiếng gọi cô, ngừng mấy giây sau, mới nói: “Năm giờ đến sáu giờ, anh có một khoảng thời gian rảnh.”

“Thật? Thật hay quá, em đã đặt chỗ tốt rồi, ở khách sạn Trang Thần.” Cô vui vẻ ra mặt, “Em lái xe đi đón anh.”

“Không cần, anh tự mình đi, buổi chiều còn có một hội nghị.”

“Được rồi, đến lúc đó gặp vậy!”

Cúp điện thoại, trên gương mặt tuần mỹ lạnh như băng hơi lộ ra một tia ấm áp. Kéo ngăn kéo ra, bên trong để một túi giấy sáng nay vừa mới mua.

Hôm nay là ngày mười bốn tháng hai, lễ tình nhân. Không chỉ có cô nhớ ngày này, hần cũng ghi nhớ trong lòng. Mặc dù biết rõ là bị lọt vào bẫy tình cảm nam nữ ngốc nghếch, hần còn không chùn bước mà nhảy xuống. Một năm 365 ngày, chỉ có một ngày này, tất cả người thông minh cũng cam tâm tình nguyện trở thành kẻ ngu, hần cũng không ngoại lệ.

Ngày hôm qua khoảnh khắc nhìn thấy cô, hần mãnh liệt kèm chế bởi vì mừng như điên mà nhịp tim tăng vọt. Cô đã thay đổi, tóc cắt ngắn, vóc dáng cao hơn, vóc người có vẻ có lỗi có lỗi hơn so với thời kì thiếu nữ. Mơ hồ khí chất ngây thơ hòa lẫn tính cách người trưởng thành có sự khôn khéo và quyết đoán. Nhưng tất cả thay đổi ở trong mắt của hần cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì hần chỉ cảm thấy một chuyện — cô vẫn cuốn hút hần thật sâu, một cái nhãn mày một nụ cười cũng làm động tới tâm của hần. Sức hút này, thậm chí còn nhiều hơn so với lúc trước càng thêm lay chuyển hần.

Dưới sự an bài của bà nội, một trò chơi hôn ước từ lúc nào đã không chỉ là trò chơi rồi hả ? Đem tâm trí bỏ vào, phó thác tình cảm, hần càng ngày càng trở nên ích kỷ, đối với cô cũng càng ngày càng có tham vọng độc chiếm, tham vọng này, thậm chí không có bởi vì thời gian năm năm xa cách mà giảm xuống, ngược lại là càng thêm khắc sâu rõ nét.

Tối nay là lễ tình nhân, trong lòng cô, đối với hần, có lẽ là một ngày đặc biệt? Nhưng khúc mắt trong lòng, thật có thể mượn một ngày lễ tình nhân này mà gỡ bỏ tất cả?

“Phương tổng, cô phải ra ngoài sao?” Niệm Tình ở cửa công ty gặp Triệu Hiểu Đông, bị ngăn lại.

Niệm Tình nhìn thoáng qua đồng hồ, đã bốn giờ rồi, nếu như không nhanh một chút, sợ rằng cuộc hẹn với Minh Thiên Tàng sẽ phải tới trễ. “Đúng vậy, tôi hẹn gặp bạn, phải tranh thủ thời gian, anh có chuyện gì không?” Cô chỉ là thuận miệng hỏi, chân cẳng không ngừng đi về hướng bãi đậu xe.

Hần đuổi theo, “Buổi công bố thời trang mới cuối tuần này hình như xảy ra chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Bây giờ cô nghe thấy hai chữ “vấn đề” liền nhưc đầu.

“Bên phía nhà máy kia nói rằng không làm kịp tất cả sản phẩm, nếu một tuần lễ sau thì có thể.”

“Vậy phải làm sao? Chúng ta là theo như hợp đồng làm việc mà!” Niệm Tình có chút nóng nảy, “Nói cho bọn hần biết, nếu như đến kỳ không giao hàng, công ty chúng ta sẽ kiện lên tòa án, làm bọn họ suy sụp mới thôi!”

“Đối phương hình như là nhận được lợi ích gì, kiên trì nói không cách nào đẩy nhanh tốc độ, cũng không e ngại bị kiện lên tòa án.”

Câu trả lời của hần khiến Niệm Tình bắt đầu nhìn thẳng tính nghiêm trọng của vấn đề. “Sắp tới chúng ta có đụng chạm gì tới người cùng ngành sao?”

“Sẽ không đâu, việc cạnh tranh trong kinh doanh là khó tránh khỏi, nhưng vì một buổi công bố nho nhỏ mà điều động binh lực tìm chúng ta gây phiền phức, em không cảm thấy loại thủ đoạn này có chút quen mắt sao?” Trong lời nói của hần có ý gì.

“Anh muốn nói” Trong lòng cô vừa nghĩ đến, lại lắc đầu, “Thiên Tàng sẽ không làm chuyện như vậy, nhất định là người khác. Từ đây tới ngày công bố còn mấy ngày?”

“Bốn ngày.”

“Có kịp tìm một nhà máy khác không?”

“Chắc là không kịp rồi. Tôi nghĩ, đối phương là đoán chắc thời gian này mới để nhà máy nói cho chúng ta biết.” Triệu Hiểu Đông nhìn cô, “Cô tin chắc không phải là Minh thị làm?”

“Tôi tin chắc!” Niệm Tình liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, bốn giờ mười rồi, thời gian hẹn gặp Minh Thiên Tàng chỉ còn cách 50 phút thôi.

Cô khẽ cắn môi, “Gọi điện thoại cho nhà máy, tôi muốn gặp quản lý của bọn họ.”

“Được, tôi đi thu xếp.” Triệu Hiểu Đông lộ ra nụ cười.

Sau khi khó khăn đàm phán xong, Niệm Tình rút cuộc lại làm cho nhà máy đồng ý gia tăng đẩy nhanh tốc độ, tranh thủ trước khi buổi công bố bắt đầu đem toàn bộ trang phục đẩy nhanh tốc độ xuất xưởng. Cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã là năm giờ rồi.

Trên đường đi đến khách sạn Trang Thần, cô càng không ngừng gọi điện thoại cho Minh Thiên Tàng, nhưng điện thoại di động của hần luôn bị kẹt máy. Đàm phán đã làm trễ hết ba mươi phút, bởi vì khẩn trương bận rộn, trong lúc đó cô không rảnh để gọi cho Minh Thiên Tàng.

“Hiệu Đông, nhanh lái xe đưa tôi đến khách sạn Trang Thần, người tôi hẹn đang ở đó!” Cô lo lắng lôi kéo Triệu Hiệu Đông lao ra khỏi phòng làm việc của nhà máy.

“Cô hẹn Minh Thiên Tàng?” Triệu Hiệu Đông ngồi vào ghế lái, lại hỏi: “Hôm nay hẹn hần, là có ý nghĩa gì sao?”

Niệm Tinh trả lời, “Là có ý nghĩa đặc biệt, còn có rất nhiều chuyện muốn nói với anh ấy, cho nên anh phải lái nhanh một chút.”

“Tôi sẽ không tăng tốc độ.” Triệu Hiệu Đông tay cầm tay lái, trên mặt thấy rõ sự cố chấp. “Tôi cảm thấy hần không đáng giá để cô hy sinh bỏ hết tôn nghiêm. Thứ người như hần, vĩnh viễn chỉ thích mình, sẽ không yêu người khác.”

Cô nhíu mày, “Hiệu Đông, bây giờ không phải là thời điểm thảo luận vấn đề tình cảm, xe này anh có lái hay không? Nếu như anh không thể trong vòng 20 phút chạy tới khách sạn, tôi không thể làm gì hơn là tự mình gọi tắc xi!”

Triệu Hiệu Đông không nói tiếng nào, rút cuộc khởi động xe.

Dưới sự thúc giục của Niệm Tinh, Triệu Hiệu Đông lấy tốc độ như bị cảnh sát đuổi bắt chạy tới khách sạn Trang Thần, lúc này là năm giờ năm mươi.

Chạy xuống xe, Niệm Tinh mới phát hiện ra mình ăn mặc đậm chất công sở, thật sự là không thích hợp để mặc trong lễ tình nhân lãng mạn, nhưng cô đã không còn thời gian đi thay đổi trang phục nữa.

Ở bãi đậu xe dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên, cô chạy vào khách sạn, bởi vì tốc độ xông tới nhanh như chớp, nhân viên dù nam hay nữ cũng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Tầm mắt của cô liêu mạng tuần tra mỗi góc, điều cô sợ nhất lúc này là Minh Thiên Tàng đã đi rồi. May mắn ở bên cạnh dòng sông nhỏ, cô rút cuộc nhìn thấy bóng lưng cô độc của hần.

“Thiên Tàng.” Cô thở hổn hển chạy tới, “Xin lỗi em tới trễ, công ty xảy ra chút việc.”

Ánh mắt của hần lạnh như băng, thanh âm lạnh nhạt, còn mang giọng nói giễu cợt, “Em luôn đến trễ.” Ánh mắt của hần nhìn lướt qua đồng hồ treo tường, “Còn 9 phút, em muốn nói gì?”

“Em” Cô ngẩn người, “Anh thực sự chỉ cho em thời gian 9 phút?”

Ánh mắt Minh Thiên Tàng vẫn luôn nhìn chằm chằm đồng hồ, lúc này kim chỉ giây mới vừa đi qua 12, “Em hiện tại chỉ có tám phút.”

Niệm Tinh kích động nói: “Thiên Tàng, đừng có như vậy được không? Anh biết chúng ta có rất nhiều lời cần nói rõ ràng. Mà chỉ có thời gian tám phút căn bản không đủ, nếu như anh thật không muốn cho em cơ hội này, tại sao hôm nay còn đồng ý gặp mặt em?”

“Tôi vốn cho em đầy đủ thời gian.” Minh Thiên Tàng lạnh lạnh nói: “Là chính em đem cơ hội lãng phí hết.”

“Thiên Tàng!” Cô rất bất đắc dĩ ngã ngồi vào ghế, tức giận mà dùng tay che mặt, “Được rồi, nếu như vậy, anh không cần quan tâm em, còn dư lại tám phút anh cũng không cần lãng phí, anh bây giờ có thể đi, đi gặp khách hàng Nhật Bản gì đó của anh đi! Để cho em tự sinh tự diệt được rồi!”

Minh Thiên Tàng cũng không nhúc nhích nhìn cô, thời gian một khắc lại một khắc trôi qua, khung cảnh âm nhạc thanh nhã, các cặp tình nhân đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào, trên mặt mọi người cũng thể hiện hạnh phúc mỉm cười, chỉ có bọn họ, như người xa lạ.

Qua thật lâu, Niệm Tinh cho là hần đã rời đi rồi, ngẩng đầu lên, lại phát hiện hần vẫn ngồi tại chỗ.

“Sao anh còn không đi?” Cô nhìn đồng hồ đeo tay, “Đã là sáu giờ một phút. Không phải từ trước đến giờ anh coi trọng nhất quan niệm thời gian sao?”

“Hôm nay mục đích em hẹn tôi rút cuộc là cái gì?” Hần chậm rãi mở miệng, “Nói ra một lý do hợp lý, tôi sẽ ở lại.”

“Lý do, em cho là anh biết.” Cô cười khổ nói: “Hôm nay là lễ tình nhân, không phải sao?”

“Hôm nay là lễ tình nhân, nhưng tại sao em lại hẹn tôi. Chúng ta, là tình nhân sao?” Lời hần hỏi có chút khắc nghiệt. “Tôi nhớ rõ năm năm trước em đã nói, chúng ta chẳng qua là quan hệ hợp tác, lần trước gặp mặt em cũng nói, chúng ta là bạn tốt, cái mặc tình nhân này, hình như không thích hợp giải thích cho quan hệ chúng ta.”

“Thiên Tàng –” Cô buồn rầu rên rỉ ra tiếng, “Anh là đàn ông, chẳng lẽ tất cả lời nói đều muốn em nói ra miệng sao?”

Về mặt của hần trầm thấp, sau một lúc lâu, hần đứng lên, ngồi cạnh cô, khoảng cách gần như vậy so sánh với khung cảnh chung quanh không có gì đặc biệt, nhưng lại khiến tim của Niệm Tinh nhảy loạn, gương mặt nóng lên.

“Năm năm này chắc em rất cực khổ phải không?” Hần đột nhiên hỏi cô, những lời này, không giống hần luôn lạnh lùng, mặc dù lạnh nhạt lại hàm chứa một phần ân cần lo lắng ấm áp, khiến Niệm Tinh há hốc mồm cứng lưỡi.

Ngón tay của hắn vuốt ve gương mặt cô, rất ánh mắt trân trọng nhìn gương mặt của cô, “Khi sống ở Mĩ, tôi luôn nghĩ, nếu như tôi buông tay để em đi vào vòng tay của người đàn ông khác, tôi có hối hận không?”

Mặt của cô khi ngón tay hắn vuốt ve đã nóng, cô chưa bao giờ nghe được từ trong miệng hắn nói đến cái nhìn về mối quan hệ tình cảm giữa bọn họ, đừng bảo là lời ngon tiếng ngọt, cho dù là mấy từ đại loại như “Anh rất thích em” này, hắn cũng chưa bao giờ nói ra miệng. Nhưng vào giờ phút này, một câu thổ lộ thật đơn giản của hắn, lại làm cho cô hoàn toàn rung động: Tâm như dây đàn bị tác động, khó có thể bình tĩnh.

“Thiên Tang.” Tôi nay lần thứ ba cô kêu tên của hắn, ba lần tâm cảnh rất bất đồng. Cô thích nhìn ánh mắt của hắn, từ lần gặp mặt đầu tiên thì cô liền thắc mắc tại sao một người thiếu niên sẽ có một đôi mắt đen sâu thẳm lạnh băng trong suốt như nhìn thấy được lòng đối phương như vậy? Cho đến tiếp xúc gần gũi thì cô mới có thể thấy rõ ràng trong đôi mắt lạnh đó ở đáy mắt thì ra là cát dấu ngọn lửa. Giống như lời nói đùa ban đầu của cô với những nữ sinh khác— ngọn lửa chôn vùi trong núi băng.

Nghe được cô run rẩy kêu tên của mình, Minh Thiên Tang nhàn nhạt cười nhẹ, “Xuyt — không nên nói. Nếu em muốn cùng tôi trải qua lễ tình nhân, tôi hi vọng nhận được một phần thuộc về mình, một món quà hợp lý.”

Cô khẽ nhếch mở miệng, muốn hỏi hắn muốn cái gì. Đột nhiên nụ hôn của hắn, mang một chút lạnh lẽo in trên môi của cô, về lãnh nhạt làm thần trí cô đột nhiên hỗn loạn, thậm chí không biết nên phản ứng ra sao.

“Rất tốt, người của Minh Thiên Tang tôi không cho phép người khác đụng vào.” Ngón tay hắn thay thế môi của hắn đặt trên môi của cô, về mặt vui vẻ sung sướng hiếm thấy, hiển nhiên là vì sự ngây ngô của cô, làm cho hắn tin cô về mặt tình cảm rất thuần khiết.

“Tôi sẽ cho em cho chính tôi một cơ hội nữa để xem kỹ quan hệ của chúng ta, nhưng em nhất định phải nhớ, tôi hận nhất người khác phản bội mình.” Hắn giống như uy hiếp, hoặc như là cười giỡn, ở bên tai cô nói nhỏ, “Cho nên, ngàn vạn lần không được làm việc gì sai, hơn nữa không cần làm chuyện gì có lỗi với tôi.”

Từ dưới bàn lấy ra một túi giấy, đặt ở trước mặt cô, hắn mỉm cười nói với cô: “Lễ tình nhân vui vẻ.”

“Gần đây tình hình Phương thị hình như không ổn cho lắm?” Trên đường từ khách sạn về nhà, Minh Thiên Tang bất ngờ hỏi Niệm Tĩnh về chuyện công ty.

Cô nhìn hắn, “Liên tục ba năm làm ăn lỗ vốn, hai năm qua mới bắt đầu chuyển biến khá lên một chút, anh nghĩ nó có ổn không? Giá cổ phiếu thật vất vả mới vững vàng, bên ngoài lại có lời đồn thất thiệt bay đầy trời, cho dù tình hình công ty đã có chuyển biến tốt, bị những thứ tin tức trái thật kia ảnh hưởng, ngoài giá cổ phiếu ra cũng không thu lợi được gì.”

“Ba em khi còn sống luôn duy trì vậy sao?” Minh Thiên Tang hai tay vịn tay lái, mắt thủy chung nhìn thẳng phía trước.

“Ở thời điểm của ba có lẽ còn tệ hơn so với bây giờ.” Niệm Tĩnh dựa vào thành ghế nệm, trên mặt toát ra một tia phiền muộn. “Ông ấy không nói với em chuyện làm ăn, làm cho em tưởng tình hình kinh tế nhà em rất tốt, cho đến khi ba và mẹ em qua đời vì tai nạn giao thông, luật sư và thư ký đem một đồng lớn giấy báo cáo tài vụ, báo cáo tình hình tài chính kinh doanh vứt xuống trước mặt của em thì em mới biết công ty gặp khó khăn.”

“Em đã đền bù không ít sai lầm với chỗ sơ hở, bây giờ Phương thị so với năm năm trước thật ra thì đã khá hơn nhiều.” Giọng nói lãnh đạm của Minh Thiên Tang nhận xét tình hình Phương thị mấy năm qua, không khỏi làm Phương Niệm Tĩnh cả kinh. Thì ra hắn hiểu rất rõ Phương thị còn hơn với tưởng tượng của cô.

Cô ôm cánh tay của hắn, “Anh nếu biết em có nhiều phiền toái như vậy, thì nên biết, em cần vụ mua bán với Khải Nhĩ như thế nào, đừng làm khó em nữa, có được không?”

Hắn trả lời, “Tôi là người làm ăn.”

“Anh chính là vị hôn phu của em!” Cô nhìn hắn không chớp mắt, “Thiên Tang, anh biết em là chưa bao giờ cầu xin ai bất cứ chuyện gì, nếu như mình có thể giải quyết khó khăn, em tuyệt sẽ không làm phiền anh.”

“Đây chính là thái độ em đối với vị hôn phu sao?” Minh Thiên Tang dùng giọng nói chế nhạo, “Lúc cần giúp thì mời tôi uống trà đi ăn, lúc không cần ngay cả mặt đều không cần thấy”

“Nếu như anh không bay đến Mĩ, em hoàn toàn có thể ngày ngày gặp anh. Chuyện của công ty làm cho em bẽ đầu sút trán, em làm sao có thời giờ bay đến Mĩ tìm anh.” Niệm Tĩnh cũng không nhịn được oán trách, “Cái anh này lần này trở lại, rốt cuộc là vì giúp em, hay là có ý nhìn em bị bêu xấu?” Cô vẫn có điều hoài nghi, nhưng không biết làm thế nào nói ra lời. Nếu hôm nay nói được tại đây, cũng không cần giấu giếm nữa.” Thiên Tang, có chuyện em nhất định phải cho anh biết, về Hiểu Đông.”

Xe chợt khựng cấp thẳng gấp, dừng ở giữa lộ.”Lời đã nói ra tôi không muốn lặp lại nữa.” Hắn lạnh lùng nhắc nhở cô.

“Em đã nói, nếu như không chính xác liền nhất định phải sửa đổi nó!” Niệm Tĩnh cũng rất cố chấp, “Lái xe vào lề đường, em muốn nói chuyện này rõ ràng với anh, nếu như hôm nay anh không cho em thời gian nói rõ, em lập tức nhảy từ trên xe xuống!”

Minh Thiên Tang trầm mặc mấy giây, dừng xe đậu vào ven đường.

“Em nói, tôi nghe.” Hấn bày ra tư thế lắng nghe.

Niệm Tinh kéo vai của hấn, “Minh Thiên Tăng, em hỏi anh một vấn đề, bởi vì anh yêu em mới tiếp nhận hôn ước đó, hay là bởi vì cái duyên phận chó má?”

“Có cái gì khác nhau sao?” Đuôi long mày hấn nhú lên, “Dù sao kết cục đều là giống nhau.”

“Em chỉ muốn nói cho anh biết, kể từ lúc sau khi ba em qua đời, em bỗng nhiên ý thức được một vấn đề. Ban đầu ông sáng khoái đáp ứng lời cầu hôn nhà anh, rất có thể là muốn nhờ sức mạnh của Minh thị cứu vớt công ty mình, nói cách khác, ý đồ ba em trong chuyện đính ước với Minh gia không bình thường, vừa bắt đầu là đã không đơn giản như vậy.”

“Vậy thì như thế nào?” Hấn không biến sắc, “Người muốn từ Minh gia lấy được lợi ích, cũng không phải hiếm.”

“Ý của anh là, cho dù em cũng muốn lợi dụng anh mới chấp nhận hôn ước, anh cũng không ý kiến sao?” Cô nhìn hấn.

Hấn cổ quái cười một tiếng, “Người muốn cùng tôi kết hôn quá nhiều, tôi sẽ không vì mỗi một người mà chấp nhận đính hôn.”

“Như vậy, em không phải có thể cân nhắc là, anh quyết định liên thủ với em lấy phương thức đính hôn chặn lại miệng ba mẹ, thật ra anh có hảo cảm với em?” Ánh mắt Niệm Tinh lóe lên.

Tay của hấn vuốt ve tóc cô, hôn xuống sau vành tai cô, có chút khinh bạc, khác xa với hấn lúc bình thường. Mặc dù hấn mới vừa rồi không có uống rượu, nhưng nụ hôn của hấn lại mang theo mấy phần cảm giác gây chệnh choáng khi say, khiến từ đầu đến chân lỗ chân lông của Niệm Tinh tất cả đều mở ra, run rẩy như có dòng điện chạy qua.

“Còn cần đáp án của tôi sao?” Tròng mắt của hấn trấn định, gương mặt phóng đại kẻ sát mặt cô.

Trước mặt tất cả đường khí cũng bị hấn đoạt đi, cô hé miệng, lại nghe không được tiếng của mình.

“Từ cái vấn đề này, em còn có gì cần nói sao?” Hấn hình như muốn lái xe tiếp.

Cố gắng bình phục tâm tình của mình, nghĩ đến vấn đề mấu chốt một người khác, “Về Hiểu Đông, anh có thật nhiều hiểu lầm em phải giải thích.”

“Em xác định là “tôi hiểu lầm” sao?” Hấn cố ý nhấn mạnh mấy chữ kia.

“Em xác định!” Cô kiên quyết nói: “Hiểu Đông từ nhỏ xuất thân lạnh nhạt, Triệu thúc thật ra không phải ba ruột của hấn, mặc dù đối với hấn rất tốt, nhưng hấn rất cứng đầu, lúc nào cũng nhớ kỹ hấn là đứa bé bị ba mẹ vứt bỏ, vô cùng cố gắng, nhưng là bởi vì tự ti mà càng thêm kiêu ngạo.

“Chúng em là bạn học chung 7, 8 năm, em biết rõ hấn là người rất tốt, có tính cầu tiến, nghĩa khí, nhưng mà em chưa từng có tình cảm gì với hấn, em đối với hấn quan tâm hoàn toàn là xuất từ một người bạn nhiệt tình, mà không phải tình yêu nam nữ. Nếu như vì vậy để cho anh có bất kỳ hiểu lầm gì, em cảm thấy anh không cần đem những chuyện nhỏ này để ở trong lòng, anh đã là vị hôn phu của em, nên cần tin tưởng em.

Cô một hơi thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, Minh Thiên Tăng không có chặn lời cô..., lắng lắng nghe cô nói hết.

Đợi cô nói đến miệng đắng lưỡi khô, tứ chi vô lực, hấn mới mở miệng hỏi: “Nói xong rồi sao?”

“Nói xong rồi.” Cô mở to mắt nhìn thẳng hấn.

“Tôi có thể lái xe đi được chưa?” Tay của hấn lại để lên vô lăng.

“Thiên Tăng!” Cô đối với sự hồ hững của hấn thật không biết làm sao. Người này rốt cuộc có nghe hiểu không chứ?

“Chiều mai, đến phòng làm việc của tôi.” Hấn đột nhiên nói.

“Làm gì?” Cô nháy mắt mấy cái.

“Về chuyện Khải Nhĩ, nếu như em còn muốn tranh thủ.” Hấn liếc cô một cái, cười đến rất nhạt cũng rất âm áp, “Lời xin lỗi của em tôi nhận, nhưng về sau nhất định phải giữ khoảng cách với người kia.”

“Đây cũng không phải là xin lỗi, em chỉ muốn giải thích rõ cho anh.” Cô sửa cách dùng từ của hấn.

Hấn vẫn nhàn nhạt cười, trong tươi cười lại bao hàm chút cứng chiu, ngay cả đáy mắt âm lãnh cũng chứa đựng nét cười chói rọi như làn nước mùa xuân.

Cô ngáp một cái, liên tục làm việc trong nhiều ngày, thật sự là quá mệt rồi.”Em ngủ một chút, khi nào về đến nhà hãy đánh thức em.” Cô lẩm bẩm nói xong câu đó liền tiến vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Hấn lấy từ chỗ ghế ngồi sau một cái áo khoác đắp lên trên người của cô, lặng lẽ mở điều hòa, chậm chạp khởi động xe, tiếp tục chạy trên đường lớn.

Đường về nhà vào giờ khắc này trở nên rất ngắn rất ngắn, trái lại đường ở trong lòng lại trở nên rất dài rất dài.

Đài Loan năm năm sau

“Em không có cách nào làm hấn buông tay đúng không?” Thanh âm trầm trầm phát ra từ người đàn ông ngồi đối diện Niệm Tĩnh, ôn tồn mở miệng, “Anh nói rồi, em không giải quyết được hấn. Minh Thiên Tàng kia, một khi đã muốn cái gì, liền tuyệt đối sẽ không buông tay.”

“Hấn có rất nhiều khả năng kiếm được công ty lớn khác..., tại sao phải tranh Khái Nhĩ với em?” Niệm Tĩnh rất ảo não.

Tô Mộc Thần nghe vậy lắc đầu một cái, “Em thông minh như vậy sẽ không ngờ đến thật cho là hấn muốn chẳng qua là Khái Nhĩ chứ?”

“Hấn không phải là muốn thôn tính Phương thị luôn chứ?” Cô hừ nói: “Em không tin hấn có thể tuyệt tình lại tuyệt nghĩa đến nông nổi kia.”

Tô Mộc Thần đi tới bên cạnh bàn vỗ vỗ đầu cô, “Niệm Tĩnh, em đang vòng vo với anh sao? Chuyện tình cảm không ai có thể giúp em giải quyết, nhưng anh ít nhất có thể giúp em nghĩ chút chủ ý, nếu bây giờ em không nói hết sự thật cho anh biết, anh cũng giúp không được gì cho em.”

Niệm Tĩnh cắn môi, nhẹ nói: “Em hiểu ý của anh, nhưng em không biết làm thế nào để đối mặt vấn đề này. Đứng bên cạnh Thiên Tàng, có lúc em rất sợ hãi.”

“Sợ hãi cái gì? Sợ hấn không thích em?”

“Có lẽ là vậy, có lúc em cảm thấy phương thức yêu một người của chúng tôi không giống nhau, em cần một không gian thoải mái, mỗi giao tiếp rộng rãi, mà tình yêu của hấn thật giống như một cái kén, muốn đem người ta bao bọc tầng tầng, gió thổi không lọt, làm cho anh thậm chí thở không ra hơi.”

“Chính là nguyên nhân này, cho nên em mới không cùng hấn xuất ngoại?” Hấn cầm lên khung hình đặt ở trên bàn của cô, “Người của em tuy không ở bên hấn, nhưng lòng của em lại thất ở trên người hấn. Năm năm trước, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, để cho hai người cắt đứt mối liên kết này?”

“Thật ra thì, cũng không có gì.” Cô ngập ngừng, “Có một ngày buổi tối sinh nhật em, Hiểu Đông tới tìm em ăn mừng, lúc đó hấn nhận được tháng lương đầu tiên, vô cùng hưng phấn, em cùng hấn đi uống rượu, kết quả khi về nhà bị Thiên Tàng thấy được.”

“Ý em là, ngày sinh nhật em, em không ở bên vị hôn phu, mà là cùng nam nhân khác uống đến say không biết gì, còn cùng nhau về nhà, vừa vặn bị bắt gặp tại chỗ?”

Cô liếc hấn, “Nhất định phải vạch trần rõ vậy sao?”

“Chẳng lẽ sự thật không phải như vậy?” Tô Mộc Thần ép hỏi.

“Nhìn ngoài mặt thì thế này, nhưng trên thực tế.”

“Không cần phải nói thực tế rồi,” hấn cười đến thâm trầm, “Một người yêu em, vốn là cần bên cạnh nhau trong thời điểm đặc biệt này, thấy em cùng người đàn ông khác thân mật ở chung một chỗ, bất kỳ một người đàn ông bình thường nào, dù yêu em có thể cũng sẽ không cách nào nhịn được. Minh Thiên Tàng không có giải trừ hôn ước ngay tại đó với em, đã coi là biết tiết chế lắm rồi.”

“Mộc Thần! Anh đang chỉ trích là do em không đúng sao? Anh rốt cuộc là giúp ai? Giúp Minh Thiên Tàng hay là em?” Niệm Tĩnh buồn bực mà dùng bút gõ cái bàn, “Sau chuyện đó em muốn giải thích với hấn, nhưng hấn căn bản không muốn gặp em, tiếp theo lại nói xuất ngoại là xuất ngoại.”

“Sau khi hấn xuất ngoại, em lại cùng Hiểu Đông ở chung một chỗ, để hấn hiểu lầm ngày càng nhiều, phải hay không?” Tô Mộc Thần trở lại chỗ ngồi, “Anh nghĩ em gặp phiền toái lớn rồi. Mặc dù anh không thân thiết lắm với Minh Thiên Tàng, nhưng anh đoán biết hấn là người kiêu ngạo như vậy, lòng dạ tự nhiên sẽ không rộng rãi là bao, những chuyện này gộp lại với nhau, hấn nhất định cho rằng em là một quyền bách khoa toàn thư hồng hạnh xuất tường, cả đời ghi ở trong lòng.”

“Anh đừng làm em sợ có được không?” Niệm Tĩnh dĩ nhiên rất hiểu rõ Minh Thiên Tàng là người như thế nào, trên phương diện tình cảm, Minh Thiên Tàng cho tới bây giờ cũng chưa có kinh nghiệm qua, cũng không thể có tí kinh nghiệm gì. Thật ra thì sau đó đặt mình vào hoàn cảnh người khác đứng ở góc độ suy nghĩ của Minh Thiên Tàng, cô có thể hiểu được hấn tại sao hiểu lầm nhiều với cô như vậy.

Khi hai người bọn hấn chuẩn bị cùng xuất ngoại, Triệu Hiểu Đông thường xuyên đến tìm cô, mà Minh Thiên Tàng cũng không chỉ một lần nhìn thấy hai người bọn họ ở chung một chỗ, những ngày sau cùng, hấn càng thêm trở nên trầm mặc, vẻ mặt càng thêm tối tăm. Nếu như hấn là người thẳng thắn vậy còn không sao, nhưng hấn lại là người đem tất cả phiền não đè nén ở trong lòng, cũng không chịu nói ra.

Trước khi hấn sắp lên máy bay, hấn rốt cuộc đồng ý nhận điện thoại của cô, mà cô muốn mở miệng giải thích thì liền bị hấn cướp lời, “Em muốn làm gì thì tùy em, anh sẽ không cưỡng cầu em cùng xuất ngoại với anh. Chẳng qua là từ nay về sau, không cần nhắc tới cái tên ‘Hiểu Đông’ trước mặt anh.” Kể tiếp hấn liền cúp điện thoại, cũng chính là đem liên lạc cắt đứt nhiều năm.

Nếu như trực giác của cô không sai, Minh Thiên Tàng căn bản là nhầm vào nàng. Ai, phải làm sao giải thích rõ cho hấn biết đây? Cô thử liên lạc với hấn vô số lần, từ người của Minh gia cô biết số của hấn mà gọi điện thoại vô số lần, nhưng hấn vừa nghe giọng cô liền cúp điện thoại, sau lại bởi vì ba mẹ cô bị tai nạn máy bay mà qua đời, cô không thể không thừa kế sự nghiệp gia tộc, tập trung tinh thần tiến vào thương trường, không có thời gian dư thừa có thể bay đi tìm hấn. Thật ra thì cho dù gặp mặt thì thế nào? Còn không phải là cũng giống như ngày hôm qua, cụt hứng bỏ về, cái gì cũng không kịp nói rõ ràng.

“Hắn không có nhắc tới hôn ước hai người sao?” Tô Mộc Thần hỏi: “Hay là trong lòng hắn đã muốn kết thúc mối quan hệ riêng tư này.”

“Hắn không có nói, chỉ” Niệm Tinh dừng lại. Từ biểu hiện hôm qua của Minh Thiên Tàng, hắn lạnh lùng xa lánh cô, cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng của cô.

“Lễ tình nhân sắp đến rồi.” Hắn nhắc nhở cô, “Có lẽ em có thể lợi dụng cơ hội này đem hết thầy đều nói rõ ràng với hắn. Hắn mặc dù cố chấp lại kiêu ngạo, nhưng không phải là người không phân rõ phải trái.”

“Lễ tình nhân sao?” Niệm Tinh chợt hưng phấn, “Đúng vậy, em làm sao quên ngày này chứ? Em sẽ gọi thư ký đi đặt bàn trước, tôm hùm của khách sạn Trang Thần là món hắn thích nhất. Em cũng không tin có sấm bành, thức ăn ngon cùng mỹ nữ tương bồi, hắn còn hung ác quyết tâm không để ý tới em.”

“Đúng vậy nha,” hắn cười nhạo cô, “Pháp bảo lớn nhất của con gái là nước mắt, nếu như thật sự không giải quyết được hắn, em chỉ cần lặng lẽ nhìn hắn, sau đó nước mắt một giọt một giọt chảy xuống là được.”

“Anh cho em là nữ chính khổ vì tình trong phim truyện tám giờ à?” Niệm Tinh rút cuộc bật cười. Nhìn qua lịch bàn, cách lễ tình nhân chỉ còn ba ngày, hoàn hảo kịp lúc trước khi Minh thị cùng Khải Nhi kí kết.

Nếu như ban đầu không có đi tham gia thi biện luận; nếu ban đầu hắn không đồng ý lời chào mời của Havard đi du học, mà là tiếp tục ở lại Đài Loan, bây giờ tất cả cô phải sẽ khác hay không?

Nhìn văn kiện nằm trên bàn, ánh mắt Minh Thiên Tàng mơ màng trống rỗng, đứng ở đối diện quản lý thị trường đợi thật lâu cũng không nghe được câu trả lời của hắn, không thể làm gì khác hơn là lấy can đảm hỏi: “Minh thiếu, buổi họp thông báo thiết kế thời trang mùa xuân mới tuần sau.”

Thần trí bị người lôi ra khỏi hồi tưởng, mi mắt hắn buông xuống, trầm giọng hỏi: “Buổi công bố thời trang mùa xuân mới cuối tuần này chuẩn bị xong chưa?” Một bên hắn ký văn kiện một bên hỏi quản lý thị trường không để ý.

“Đúng vậy, cũng chuẩn bị xong, dự định tại khách sạn Trang Thần tổ chức buổi công bố, hội trường đã bố trí trong rồi.”

“Trang Thần?” Cây bút trong tay Minh Thiên Tàng khẽ ngưng, “Tại sao tổ chức tại chỗ này?”

“Khách sạn Trang Thần có sân khấu chữ T đặc biệt, hàng năm các công ty thời trang lớn cũng sẽ chọn ở nơi này tổ chức buổi công bố.” Hắn không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái với việc này. Minh thiếu đối với mấy chuyện này luôn chỉ cần biết sơ qua không cần rõ ràng cặn kẽ, làm sao lại hỏi cái vấn đề này.

Minh Thiên Tàng đưa tay lên cắt đứt lời hắn, “Tốt lắm, tôi hiểu rõ rồi.” Dem văn kiện đưa cho hắn, “Buổi công bố thời trang mới của Phương thị là khi nào?”

“Căn cứ tin tức đáng tin cậy, chắc cũng là cuối tuần, bọn họ dự định tổ chức ở trung tâm hội nghị Thanh Điều.”

Hắn gật đầu một cái, “Anh có thể đi rồi.”

Lúc này điện thoại vang lên, hắn bắt máy, “Minh thiếu, tập đoàn Tín Dương đang hạ giá bán tháo cổ phiếu công ty chúng ta, ý đồ đè thấp giá cổ phiếu.”

Hắn im lặng cười lạnh, “Người của Tín Dương đều đã chết đến nơi mà còn dám vùng vẫy lung tung, thậm chí đem cổ phiếu mua vào, mặt khác, đem tình hình kinh doanh của Tín Dương gửi fax cho năm ngân hàng lớn.”

“Trên bản fax cần chú thích cái gì?”

“Cái gì cũng không cần.” Một khi năm ngân hàng lớn thấy tình trạng kinh doanh của Tín Dương rối loạn như vậy, đoán chừng bắt đầu từ ngày mai sẽ thúc giục Tín Dương mau trả lại tiền vay, mà Tín Dương bán tháo 4% cổ phiếu Minh thị lấy được khoản tiền cần bản không trả được cũng không vay được gây tổn thất rất lớn.

“Bắt đầu từ ngày mai, đối với Tín Dương tiến hành phản thu mua.”

Ra chi thị xong hắn ấn nút gọi nội tuyến, phân phó thư ký, “Một ly cà phê đen.”

“Dạ, Minh thiếu”

Sau hai phút thư ký gõ cửa, bưng cà phê đi tới.

Nhưng Minh Thiên Tàng ngửi thấy không phải là vị cà phê.

“Có người đưa cô hoa hồng sao?” Mũi của hắn đối với phấn hoa dị ứng, nhất là nước hoa bách hợp, hoa hồng. Vừa nghe tới liền không nhịn được bắt đầu trồng mắt đỏ hoe, nháy mũi, hắn vội vàng rút tờ giấy lau mặt che lỗ mũi.

Thư ký ngọt ngào mỉm cười, “Hôm nay là lễ tình nhân mà. Minh thiếu không có cô gái thầm yêu cần tặng hoa hồng sao? Tôi biết rất nhiều công ty chuyên phát tốt đó.”

“Lễ tình nhân?” Ánh mắt của hắn chuyển tới lịch bàn, đúng vậy, hôm nay là mười bốn tháng hai. Lễ tình nhân, người phương Tây vì nam nữ yêu nhau ấn định ngày lễ, có lợi cũng là người bán socola và hoa tươi thôi.

“Cám ơn cà phê của cô.” Nếu nói bùng trà tiễn khách, hắn bùng lên cà phê tư thế ám hiệu thư ký có thể rời đi.

Thư ký thăm le lưỡi, vội vã lui ra.

Tiếng nhạc buồn ” Khúc ảo tưởng ngẫu hứng” đột nhiên vang lên trong phòng làm việc im ắng, hắn nhìn tên hiền thị quen thuộc trên màn hình điện thoại, do dự một chút rồi bắt máy.

“Thiên Tăng, tối nay có rảnh không?” Tiếng nói dịu dàng của Niệm Tinh truyền đến.

“Có hẹn khách hàng Nhật Bản nói chuyện làm ăn.” Khẩu khí của hắn rất lãnh đạm.

“Có thể dành ra một tiếng cho em không?”

“Làm gì?”

Cô đề nén than thở, kéo dài thanh âm, “Hôm nay là lễ tình nhân mà —”

“Ừ, vậy thì thế nào?”

Giọng nói của Niệm Tinh hơi cứng nhắc: “Anh bận lắm sao.” Cô hình như hơi thất vọng.

“Chờ một chút.” Hắn lên tiếng gọi cô, ngừng mấy giây sau, mới nói: “Năm giờ đến sáu giờ, anh có một khoảng thời gian rảnh.”

“Thật? Thật hay quá, em đã đặt chỗ tốt rồi, ở khách sạn Trang Thần.” Cô vui vẻ ra mặt, “Em lái xe đi đón anh.”

“Không cần, anh tự mình đi, buổi chiều còn có một hội nghị.”

“Được rồi, đến lúc đó gặp vậy!”

Cúp điện thoại, trên gương mặt tuấn mỹ lạnh như băng hơi lộ ra một tia ấm áp. Kéo ngăn kéo ra, bên trong để một túi giấy sáng nay vừa mới mua.

Hôm nay là ngày mười bốn tháng hai, lễ tình nhân. Không chỉ có cô nhớ ngày này, hắn cũng ghi nhớ trong lòng. Mặc dù biết rõ là bị lọt vào bẫy tình cảm nam nữ ngốc nghếch, hắn còn không chùn bước mà nhảy xuống. Một năm 365 ngày, chỉ có một ngày này, tất cả người thông minh cũng cam tâm tình nguyện trở thành kẻ ngu, hắn cũng không ngoại lệ.

Ngày hôm qua khoảnh khắc nhìn thấy cô, hắn mãnh liệt kèm chế bởi vì mừng như điên mà nhịp tim tăng vọt. Cô đã thay đổi, tóc cắt ngắn, vóc dáng cao hơn, vóc người có vẻ có lỗi có lỗi hơn so với thời kì thiếu nữ. Mơ hồ khí chất ngây thơ hòa lẫn tính cách người trưởng thành có sự khôn khéo và quyết đoán. Nhưng tất cả thay đổi ở trong mắt của hắn cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì hắn chỉ cảm thấy một chuyện — cô vẫn cuốn hút hắn thật sâu, một cái nhìn mà một nụ cười cũng làm động tới tâm của hắn. Sức hút này, thậm chí còn nhiều hơn so với lúc trước càng thêm lay chuyển hắn.

Dưới sự an bài của bà nội, một trò chơi hôn ước từ lúc nào đã không chỉ là trò chơi rồi hả ? Đem tâm trí bỏ vào, phó thác tình cảm, hắn càng ngày càng trở nên ích kỷ, đối với cô cũng càng ngày càng có tham vọng độc chiếm, tham vọng này, thậm chí không có bởi vì thời gian năm năm xa cách mà giảm xuống, ngược lại là càng thêm khắc sâu rõ nét.

Tối nay là lễ tình nhân, trong lòng cô, đối với hắn, có lẽ là một ngày đặc biệt? Nhưng khúc mắc trong lòng, thật có thể mượn một ngày lễ tình nhân này mà gỡ bỏ tất cả?

“Phương tổng, cô phải ra ngoài sao?” Niệm Tinh ở cửa công ty gặp Triệu Hiểu Đông, bị ngăn lại.

Niệm Tinh nhìn thoáng qua đồng hồ, đã bốn giờ rồi, nếu như không nhanh một chút, sợ rằng cuộc hẹn với Minh Thiên Tăng sẽ phải tới trễ.”Đúng vậy, tôi hẹn gặp bạn, phải tranh thủ thời gian, anh có chuyện gì không?” Cô chỉ là thuận miệng hỏi, chân cẳng không ngừng đi về hướng bãi đậu xe.

Hắn đuổi theo, “Buổi công bố thời trang mới cuối tuần này hình như xảy ra chút vấn đề.”

“Vấn đề gì?” Bây giờ cô nghe thấy hai chữ “vấn đề” liền nhưc đầu.

“Bên phía nhà máy kia nói rằng không làm kịp tất cả sản phẩm, nếu một tuần lễ sau thì có thể.”

“Vậy phải làm sao? Chúng ta là theo như hợp đồng làm việc mà!” Niệm Tinh có chút nóng nảy, “Nói cho bọn hắn biết, nếu như đến kỳ không giao hàng, công ty chúng ta sẽ kiện lên tòa án, làm bọn họ suy sụp mới thôi!”

“Đối phương hình như là nhận được lợi ích gì, kiên trì nói không cách nào đẩy nhanh tốc độ, cũng không e ngại bị kiện lên tòa án.”

Câu trả lời của hắn khiến Niệm Tinh bắt đầu nhìn thẳng tính nghiêm trọng của vấn đề. “Sắp tới chúng ta có đụng chạm gì tới người cùng ngành sao?”

“Sẽ không đâu, việc cạnh tranh trong kinh doanh là khó tránh khỏi, nhưng vì một buổi công bố nho nhỏ mà điều động binh lực tìm chúng ta gây phiền phức, em không cảm thấy loại thù đoạn này có chút quen mắt sao?” Trong lời nói của hắn có ý gì.

“Anh muốn nói” Trong lòng cô vừa nghĩ đến, lại lắc đầu, “Thiên Tàng sẽ không làm chuyện như vậy, nhất định là người khác. Từ đây tới ngày công bố còn mấy ngày?”

“Bốn ngày.”

“Có kịp tìm một nhà máy khác không?”

“Chắc là không kịp rồi. Tôi nghĩ, đối phương là đoán chắc thời gian này mới để nhà máy nói cho chúng ta biết.” Triệu Hiểu Đông nhìn cô, “Cô tin chắc không phải là Minh thị làm?”

“Tôi tin chắc!” Niệm Tĩnh liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, bốn giờ mười rồi, thời gian hẹn gặp Minh Thiên Tàng chỉ còn cách 50 phút thôi.

Cô khẽ cắn môi, “Gọi điện thoại cho nhà máy, tôi muốn gặp quản lý của bọn họ.”

“Được, tôi đi thu xếp.” Triệu Hiểu Đông lộ ra nụ cười.

Sau khi khó khăn đàm phán xong, Niệm Tĩnh rút cuộc lại làm cho nhà máy đồng ý gia tăng đẩy nhanh tốc độ, tranh thủ trước khi buổi công bố bắt đầu đem toàn bộ trang phục đẩy nhanh tốc độ xuất xưởng. Cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã là năm giờ rưỡi.

Trên đường đi đến khách sạn Trang Thần, cô càng không ngừng gọi điện thoại cho Minh Thiên Tàng, nhưng điện thoại di động của hắn luôn bị kẹt máy. Đàm phán đã làm trễ hết ba mươi phút, bởi vì khẩn trương bận rộn, trong lúc đó cô không rảnh để gọi cho Minh Thiên Tàng.

“Hiểu Đông, nhanh lái xe đưa tôi đến khách sạn Trang Thần, người tôi hẹn đang ở đó!” Cô lo lắng lôi kéo Triệu Hiểu Đông lao ra khỏi phòng làm việc của nhà máy.

“Cô hẹn Minh Thiên Tàng?” Triệu Hiểu Đông ngồi vào ghế lái, lại hỏi: “Hôm nay hẹn hắn, là có ý nghĩa gì sao?”

Niệm Tĩnh trả lời, “Là có ý nghĩa đặc biệt, còn có rất nhiều chuyện muốn nói với hắn, cho nên anh phải lái nhanh một chút.”

“Tôi sẽ không tăng tốc độ.” Triệu Hiểu Đông tay cầm tay lái, trên mặt thấy rõ sự cố chấp. “Tôi cảm thấy hắn không đáng giá để cô hy sinh bỏ hết tôn nghiêm. Thứ người như hắn, vĩnh viễn chỉ thích mình, sẽ không yêu người khác.”

Cô nhủ thầm, “Hiểu Đông, bây giờ không phải là thời điểm thảo luận vấn đề tình cảm, xe này anh có lái hay không? Nếu như anh không thể trong vòng 20 phút chạy tới khách sạn, tôi không thể làm gì hơn là tự mình gọi tắc xi!”

Triệu Hiểu Đông không nói tiếng nào, rút cuộc khởi động xe.

Dưới sự thúc giục của Niệm Tĩnh, Triệu Hiểu Đông lấy tốc độ như bị cảnh sát đuổi bắt chạy tới khách sạn Trang Thần, lúc này là năm giờ năm mươi.

Chạy xuống xe, Niệm Tĩnh mới phát hiện ra mình ăn mặc đậm chất công sở, thật sự là không thích hợp để mặc trong lễ tình nhân lãng mạn, nhưng cô đã không còn thời gian đi thay đổi trang phục nữa.

Ở bãi đậu xe dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên, cô chạy vào khách sạn, bởi vì tốc độ xông tới nhanh như chớp, nhân viên dù nam hay nữ cũng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Tầm mắt của cô liêu mạng tuần tra mỗi góc, điều cô sợ nhất lúc này là Minh Thiên Tàng đã đi rồi. May mắn ở bên cạnh dòng sông nhỏ, cô rút cuộc nhìn thấy bóng lưng cô độc của hắn.

“Thiên Tàng,” Cô thở hổn hển chạy tới, “Xin lỗi em tới trễ, công ty xảy ra chút việc.”

Ánh mắt của hắn lạnh như băng, thanh âm lạnh nhạt, còn mang giọng nói giễu cợt, “Em luôn đến trễ.” Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua đồng hồ treo tường, “Còn 9 phút, em muốn nói gì?”

“Em” Cô ngẩn người, “Anh thực sự chỉ cho em thời gian 9 phút?”

Ánh mắt Minh Thiên Tàng vẫn luôn nhìn chằm chằm đồng hồ, lúc này kim chỉ giây mới vừa đi qua 12, “Em hiện tại chỉ có tám phút.”

Niệm Tĩnh kích động nói: “Thiên Tàng, đừng có như vậy được không? Anh biết chúng ta có rất nhiều lời cần nói rõ ràng. Mà chỉ có thời gian tám phút cần bản không đủ, nếu như anh thật không muốn cho em cơ hội này, tại sao hôm nay còn đồng ý gặp mặt em?”

“Tôi vốn cho em đầy đủ thời gian.” Minh Thiên Tàng lạnh lạnh nói: “Là chính em đem cơ hội lãng phí hết.”

“Thiên Tàng!” Cô rất bất đắc dĩ ngã ngồi vào ghế, tức giận mà dùng tay che mặt, “Được rồi, nếu như vậy, anh không cần quan tâm em, còn dư tám phút anh cũng không cần lãng phí, anh bây giờ có thể đi, đi gặp khách hàng Nhật Bản gì đó của anh đi! Để cho em tự sinh tự diệt được rồi!”

Minh Thiên Tăng cũng không nhúc nhích nhìn cô, thời gian một khắc lại một khắc trôi qua, khung cảnh âm nhạc thanh nhã, các cặp tình nhân đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào, trên mặt mọi người cũng thể hiện hạnh phúc mỉm cười, chỉ có bọn họ, như người xa lạ.

Qua thật lâu, Niệm Tình cho là hẳn đã rời đi rồi, ngẩng đầu lên, lại phát hiện hẳn vẫn ngồi tại chỗ.

“Sao anh còn không đi?” Cô nhìn đồng hồ đeo tay, “Đã là sáu giờ một phút. Không phải từ trước đến giờ anh coi trọng nhất quan niệm thời gian sao?”

“Hôm nay mục đích em hẹn tôi rốt cuộc là cái gì?” Hắn chậm rãi mở miệng, “Nói ra một lý do hợp lý, tôi sẽ ở lại.”

“Lý do, em cho là anh biết.” Cô cười khờ nói: “Hôm nay là lễ tình nhân, không phải sao?”

“Hôm nay là lễ tình nhân, nhưng tại sao em lại hẹn tôi. Chúng ta, là tình nhân sao?” Lời hắn hỏi có chút khắc nghiệt. “Tôi nhớ rõ năm năm trước em đã nói, chúng ta chẳng qua là quan hệ hợp tác, lần trước gặp mặt em cũng nói, chúng ta là bạn tốt, cái mác tình nhân này, hình như không thích hợp giải thích cho quan hệ chúng ta.”

“Thiên Tăng—” Cô buồn rầu rên rỉ ra tiếng, “Anh là đàn ông, chẳng lẽ tất cả lời nói đều muốn em nói ra miệng sao?”

Về mặt của hắn trầm thấp, sau một lúc lâu, hắn đứng lên, ngồi cạnh cô, khoảng cách gần như vậy so sánh với khung cảnh chung quanh không có gì đặc biệt, nhưng lại khiến tim của Niệm Tình nhảy loạn, gương mặt nóng lên.

“Năm năm này chắc em rất cực khổ phải không?” Hắn đột nhiên hỏi cô, những lời này, không giống hắn luôn lạnh lùng, mặc dù lạnh nhạt lại hàm chứa một phần ân cần lo lắng âm áp, khiến Niệm Tình há hốc mồm cứng lưỡi.

Ngón tay của hắn vuốt ve gương mặt cô, rất ánh mắt trân trọng nhìn gương mặt của cô, “Khi sống ở Mĩ, tôi luôn nghĩ, nếu như tôi buông tay để em đi vào vòng tay của người đàn ông khác, tôi có hối hận không?”

Mặt của cô khi ngón tay hắn vuốt ve đã nóng, cô chưa bao giờ nghe được từ trong miệng hắn nói đến cái nhìn về mối quan hệ tình cảm giữa bọn họ, đừng bảo là lời ngon tiếng ngọt, cho dù là mấy từ đại loại như “Anh rất thích em” này, hắn cũng chưa bao giờ nói ra miệng. Nhưng vào giờ phút này, một câu thổ lộ thật đơn giản của hắn, lại làm cho cô hoàn toàn rung động: Tâm như dây đàn bị tác động, khó có thể bình tĩnh.

“Thiên Tăng. . . .” Tối nay lần thứ ba cô kêu tên của hắn, ba lần tâm cảnh rất bất đồng. Cô thích nhìn ánh mắt của hắn, từ lần gặp mặt đầu tiên thì cô liền thắc mắc tại sao một người thiếu niên sẽ có một đôi mắt đen sâu thẳm lạnh băng trong suốt như nhìn thấy được lòng đối phương như vậy? Cho đến tiếp xúc gần gũi thì cô mới có thể thấy rõ ràng trong đôi mắt lạnh đó ở đáy mắt thì ra là cát dầu ngọn lửa. Giống như lời nói đùa ban đầu của cô với những nữ sinh khác— ngọn lửa chôn vùi trong núi băng.

Nghe được cô run rẩy kêu tên của mình, Minh Thiên Tăng nhàn nhạt cười nhẹ, “Xuyt — không nên nói. Nếu em muốn cùng tôi trải qua lễ tình nhân, tôi hi vọng nhận được một phần thuộc về mình, một món quà hợp lý.”

Cô khẽ nhếch mở miệng, muốn hỏi hắn muốn cái gì. Đột nhiên nụ hôn của hắn, mang một chút lạnh lẽo in trên môi của cô, về lãnh nhạt làm thần trí cô đột nhiên hỗn loạn, thậm chí không biết nên phản ứng ra sao.

“Rất tốt, người của Minh Thiên Tăng tôi không cho phép người khác đụng vào.” Ngón tay hắn thay thế môi của hắn đặt trên môi của cô, về mặt vui vẻ sung sướng hiếm thấy, hiển nhiên là vì sự ngây ngô của cô, làm cho hắn tin cô về mặt tình cảm rất thuần khiết.

“Tôi sẽ cho em cho chính tôi một cơ hội nữa để xem kỹ quan hệ của chúng ta, nhưng em nhất định phải nhớ, tôi hận nhất người khác phản bội mình.” Hắn giống như uy hiếp, hoặc như là cười giỡn, ở bên tai cô nói nhỏ, “Cho nên, ngàn vạn lần không được làm việc gì sai, hơn nữa không cần làm chuyện gì có lỗi với tôi.”

Từ dưới bàn lấy ra một túi giấy, đặt ở trước mặt cô, hắn mỉm cười nói với cô: “Lễ tình nhân vui vẻ.”

“Gần đây tình hình Phương thị hình như không ổn cho lắm?” Trên đường từ khách sạn về nhà, Minh Thiên Tăng bất ngờ hỏi Niệm Tình về chuyện công ty.

Cô nhìn hắn, “Liên tục ba năm làm ăn lỗ vốn, hai năm qua mới bắt đầu chuyển biến khá lên một chút, anh nghĩ nó có ổn không? Giá cổ phiếu thật vất vả và mới vững vàng, bên ngoài lại có lời đồn thất thiệt bay đầy trời, cho dù tình hình công ty đã có chuyển biến tốt, bị những thứ tin tức trái thật kia ảnh hưởng, ngoài giá cổ phiếu ra cũng không thu lợi được gì.”

“Ba em khi còn sống luôn duy trì vậy sao?” Minh Thiên Tăng hai tay vịn tay lái, mắt thủy chung nhìn thẳng phía trước.

“Ở thời điểm của ba có lẽ còn tệ hơn so với bây giờ.” Niệm Tình dựa vào thành ghế nệm, trên mặt toát ra một tia phiền muộn. “Ông ấy không nói với em chuyện làm ăn, làm cho em tưởng tình hình kinh tế nhà em rất tốt, cho đến khi ba và mẹ em qua đời vì tai nạn giao thông, luật sư và thư ký đem một đồng lớn giấy báo cáo tài vụ, báo cáo tình hình tài chính kinh doanh vứt xuống trước mặt của em thì em mới biết công ty gặp khó khăn.”

“Em đã đền bù không ít sai lầm với chỗ sơ hở, bây giờ Phương thị so với năm năm trước thật ra thì đã khá hơn nhiều.” Giọng nói lãnh đạm của Minh Thiên Tăng nhận xét tình hình Phương thị mấy năm qua, không khỏi làm Phương Niệm Tình cả kinh. Thì ra hắn hiểu rất rõ Phương thị còn hơn với tưởng tượng của cô.

Cô ôm cánh tay của hắn, “Anh nếu biết em có nhiều phiền toái như vậy, thì nên biết, em cần vụ mua bán với Khải Nhĩ như thế nào, đừng làm khó em

nữa, có được không?”

Hắn trả lời, “Tôi là người làm ăn.”

“Anh chính là vị hôn phu của em!” Cô nhìn hắn không chớp mắt, “Thiên Tang, anh biết em là chưa bao giờ cầu xin ai bất cứ chuyện gì, nếu như mình có thể giải quyết khó khăn, em tuyệt sẽ không làm phiền anh.”

“Đây chính là thái độ em đối với vị hôn phu sao?” Minh Thiên Tang dùng giọng nói chế nhạo, “Lúc cần giúp thì mời tôi uống trà đi ăn, lúc không cần ngay cả mặt đều không cần thấy”

“Nếu như anh không bay đến Mi, em hoàn toàn có thể ngày ngày gặp anh. Chuyện của công ty làm cho em bẽ đầu sút trán, em làm sao có thời giờ bay đến Mi tìm anh.” Niệm Tĩnh cũng không nhịn được oán trách, “Cái anh này lần này trở lại, rốt cuộc là vì giúp em, hay là cố ý nhìn em bị bêu xấu?” Cô vẫn có điều hoài nghi, nhưng không biết làm thế nào nói ra lời. Nếu hôm nay nói được tại đây, cũng không cần giấu giếm nữa.” Thiên Tang, có chuyện em nhất định phải cho anh biết, về Hiểu Đông.”

Xe chợt khựng cấp thẳng gấp, dừng ở giữa lộ.”Lời đã nói ra tôi không muốn lặp lại nữa.” Hắn lạnh lùng nhắc nhở cô.

“Em đã nói, nếu như không chính xác liên nhất định phải sửa đổi nó!” Niệm Tĩnh cũng rất cố chấp, “Lái xe vào lề đường, em muốn nói chuyện này rõ ràng với anh, nếu như hôm nay anh không cho em thời gian nói rõ, em lập tức nhảy từ trên xe xuống!”

Minh Thiên Tang trầm mặc mấy giây, dừng xe đậu vào ven đường.

“Em nói, tôi nghe.” Hắn bày ra tư thế lắng nghe.

Niệm Tĩnh kéo vai của hắn, “Minh Thiên Tang, em hỏi anh một vấn đề, bởi vì anh yêu em mới tiếp nhận hôn ước đó, hay là bởi vì cái duyên phận chó má?”

“Có cái gì khác nhau sao?” Đuôi lông mày hắn nhướn lên, “Dù sao kết cục đều là giống nhau.”

“Em chỉ muốn nói cho anh biết, kể từ lúc sau khi ba em qua đời, em bỗng nhiên ý thức được một vấn đề. Ban đầu ông sang khoản đáp ứng lời cầu hôn nhà anh, rất có thể là muốn nhờ sức mạnh của Minh thị cứu vớt công ty mình, nói cách khác, ý đồ ba em trong chuyện đính ước với Minh gia không bình thường, vừa bắt đầu là đã không đơn giản như vậy.”

“Vậy thì như thế nào?” Hắn không biến sắc, “Người muốn từ Minh gia lấy được lợi ích, cũng không phải hiếm.”

“Ý của anh là, cho dù em cũng muốn lợi dụng anh mới chấp nhận hôn ước, anh cũng không ý kiến sao?” Cô nhìn hắn.

Hắn cổ quái cười một tiếng, “Người muốn cùng tôi kết hôn quá nhiều, tôi sẽ không vì mỗi một người mà chấp nhận đính hôn.”

“Như vậy, em không phải có thể cân nhắc là, anh quyết định liên thủ với em lấy phương thức đính hôn chặn lại miệng ba mẹ, thật ra anh có hảo cảm với em?” Ánh mắt Niệm Tĩnh lóe lên.

Tay của hắn vuốt ve tóc cô, hôn xuống sau vành tai cô, có chút khinh bạc, khác xa với hắn lúc bình thường. Mặc dù hắn mới vừa rồi không có uống rượu, nhưng nụ hôn của hắn lại mang theo mấy phần cảm giác gây chệnh choáng khi say, khiến từ đầu đến chân lỗ chân lông của Niệm Tĩnh tất cả đều mở ra, run rẩy như có dòng điện chạy qua.

“Còn cần đáp án của tôi sao?” Tròng mắt của hắn trấn định, gương mặt phóng đại kề sát mặt cô.

Trước mặt tất cả đường khí cũng bị hắn đoạt đi, cô hé miệng, lại nghe không được tiếng của mình.

“Từ cái vấn đề này, em còn có gì cần nói sao?” Hắn hình như muốn lái xe tiếp.

Cố gắng bình phục tâm tình của mình, nghĩ đến vấn đề mấu chốt một người khác, “Về Hiểu Đông, anh có thật nhiều hiểu lầm em phải giải thích.”

“Em xác định là “tôi hiểu lầm” sao?” Hắn cố ý nhấn mạnh mấy cái chữ kia.

“Em xác định!” Cô kiên quyết nói: “Hiểu Đông từ nhỏ xuất thân lạnh nhạt, Triệu thúc thật ra không phải ba ruột của hắn, mặc dù đối với hắn rất tốt, nhưng hắn rất cứng đầu, lúc nào cũng nhớ kỹ hắn là đứa bé bị ba mẹ vứt bỏ, vô cùng cố gắng, nhưng là bởi vì tự ti mà càng thêm kiêu ngạo.”

“Chúng em là bạn học chung 7, 8 năm, em biết rõ hắn là người rất tốt, có tính cầu tiến, nghĩa khí, nhưng mà em chưa từng có tình cảm gì với hắn, em đối với hắn quan tâm hoàn toàn là xuất từ một người bạn nhiệt tình, mà không phải tình yêu nam nữ. Nếu như vì vậy để cho anh có bất kỳ hiểu lầm gì, em cảm thấy anh không cần đem những chuyện nhỏ này để ở trong lòng, anh đã là vị hôn phu của em, nên cần tin tưởng em.”

Cô một hơi thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, Minh Thiên Tang không có chặn lời cô..., lắng lắng nghe cô nói hết.

Đợi cô nói đến miệng đắng lưỡi khô, tứ chi vô lực, hắn mới mở miệng hỏi: “Nói xong rồi sao?”

“Nói xong rồi.” Cô mở to mắt nhìn thẳng hắn.

“Tôi có thể lái xe đi được chưa?” Tay của hắn lại để lên vô lăng.

“Thiên Tàng!” Cô đối với sự hồ hững của hắn thật không biết làm sao. Người này rốt cuộc có nghe hiểu không chứ?

“Chiều mai, đến phòng làm việc của tôi.” Hắn đột nhiên nói.

“Làm gì?” Cô nháy mắt mấy cái.

“Về chuyện Khải Nhĩ, nếu như em còn muốn tranh thủ.” Hắn liếc cô một cái, cười đến rất nhạt cũng rất âm áp, “Lời xin lỗi của em tôi nhận, nhưng về sau nhất định phải giữ khoảng cách với người kia.”

“Đây cũng không phải là xin lỗi, em chỉ muốn giải thích rõ cho anh.” Cô sửa cách dùng từ của hắn.

Hắn vẫn nhàn nhạt cười, trong tươi cười lại bao hàm chút cứng chiu, ngay cả đáy mắt âm lãnh cũng chứa đựng nét cười chói rọi như làn nước mùa xuân.

Cô ngáp một cái, liên tục làm việc trong nhiều ngày, thật sự là quá mệt rồi. “E kêu emm ngủ một chút, khi nào về đến nhà hay.” Cô lẩm bẩm nói xong câu đó liền tiến vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Hắn lấy từ chỗ ghế ngồi sau một cái áo khoác đắp lên trên người của cô, lặng lẽ mở điều hòa, chậm chạp khởi động xe, tiếp tục chạy trên đường lớn.

Đường về nhà vào giờ khắc này trở nên rất ngắn rất ngắn, trái lại đường ở trong lòng lại trở nên rất dài rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thư ký bung hai ly cà phê nóng hổi tới trước cửa phòng làm việc chủ tịch, bên trong im ắng không có tiếng động nào phát ra, cô do dự một chút, gõ cửa.

“Mời vào!” Người nói chuyện không phải ông chủ lạnh như băng của cô, mà là thanh âm thanh thoát của một cô gái.

Mở cửa đi vào, liền nhìn thấy Minh Thiên Tàng và Niệm Tình hai người ngồi đối diện ở hai bên bàn, trên tay cả hai người đều cầm rất nhiều tài liệu, đang tập trung tinh thần nhìn chăm chú. Bất quá vẫn là Niệm Tình ngẩng đầu lên trước, tươi cười nhận lấy cái khay trên tay thư ký, “Từ xa đã nghe hương cà phê rất nồng rồi, thật sự rất thơm!”

“Cám ơn.” Thư ký lần đầu tiên được người ta khen ngợi như vậy, mặt đỏ rần.

Lực chú ý của Minh Thiên Tàng vẫn là tập trung trên những văn kiện kia.

“Về vấn đề của Khải Nhĩ, đều xem hiểu hết chưa?” Hắn mở miệng hỏi.

Niệm Tình đặt cái ly mới vừa để lên khoe miệng xuống, “Thấy cũng không sai biệt lắm. Từ một vài báo cáo này nhìn ra được, công ty Khải Nhĩ hôm nay cũng không phải là ở trạng thái tốt nhất, nó cũng đang trượt dốc?”

“Chịu ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế toàn cầu, cùng với thị trường suy thoái ở châu Âu, Khải Nhĩ xuất hiện tình trạng như bây giờ cũng không kỳ quái.” Minh Thiên Tàng bỏ văn kiện trong tay xuống, bung lên một ly cà phê khác, hớp một ngụm, “Cho nên anh nói, đó cũng không phải thời cơ tốt nhất để Phương thị hợp tác với Khải Nhĩ. Khải Nhĩ hi vọng tìm kiếm trợ thủ cực mạnh, mà không phải một mối hợp tác làm ăn không mang lại lợi ích.”

Niệm Tình nghe hắn nói xong có chút nản lòng. Ngay cả Khải Nhĩ cũng không thể trông cậy vào, trong thời gian ngắn còn có biện pháp gì có thể kiếm được một số tiền lớn lấy thừa bù thiếu trong công ty?

“Trước mắt đề nghị duy nhất của anh hiện thời là,” hắn nhìn cô, “Đem những ngành nhỏ vụn không đáng kể của Phương thị, những thứ bất lợi gây bất lợi cho sự phát triển Phương thị, cũng không phải là sở trường của các người, giống như ngành thời trang, nếu muốn trong vài năm sáng lập nhãn hiệu của mình, có nhà thiết kế chuyên thuộc về công ty mình, thì tất nhiên phải tập trung đầu tư chuyên sâu thật nhiều, nhưng bây giờ em có nhiều tinh lực sao?”

Cô thờ dài một tiếng, “Trừ khi em có tám tay tám chân.” Cô trầm ngâm nói: “Thật ra thì anh nói em cũng có nghĩ tới, những thứ này bất quá chỉ là chi nhánh công ty do những chủ quản phần nhiều là nguyên lão ban đầu cùng ba em cố gắng nỗ lực đề nghị đầu tư, có rất nhiều tình cảm riêng tư ở bên trong, không thể dứt bỏ.”

“Làm ăn kiêng kỵ nhất chính là tình cảm.” Hân quả quyết hủy bỏ ý nghĩ của cô, “Trong lòng em nên suy nghĩ làm sao kiếm lời nhiều hơn, mà không phải mở bao nhiêu viện cứu tế. Nếu không, đến cuối cùng ngay cả em cũng vô lực đi quản lý bọn họ, phải thẳng tay chấm dứt mới đúng.”

Niệm Tinh cau chặt mày. Chuyện của công ty làm cho cô phiền não nhất, dính dấp quá nhiều nhân sự. Mà đối với tình trạng hiện giờ của Phương thị, cô nhất định cố đề tâm tình không muốn của mình, miễn cưỡng đi quản lý.

“Món quà anh tặng em ngày hôm qua mua ở đâu vậy?” Cô chuyển hướng không nói về đề tài nặng nề này nữa, nói đến quà tặng của hân ngày hôm qua. “Bản gốc quý giá của mèo Garfield và lịch sử của nó, những sách này bây giờ ở trên thị trường căn bản không còn thấy.”

“Lần trước đi phòng đấu giá tình cờ thấy liền mua lại thôi.” Hân nói một cách hồ hững, “Thật sự là kỳ quái, lại có người say mê những thứ nói về mèo chó này, nếu như em thật thích con mèo kia, không bằng dứt khoát nuôi một con thật.”

“Động vật máu lạnh như anh làm sao có thể hiểu niềm đam mê thích thú của người mê truyện tranh như em?” Niệm Tinh hướng hân le lưỡi, “Bất quá dù thế nào, em vẫn cảm ơn món quà của anh.”

“Mỗi lần em cảm ơn ai đều không có thành ý như vậy sao?”

Chương thứ bảy

Thư ký bụng hai ly cà phê nóng hồi tới trước cửa phòng làm việc chủ tịch, bên trong im ắng không có tiếng động nào phát ra, cô do dự một chút, gõ cửa.

“Mời vào!” Người nói chuyện không phải ông chủ lạnh như băng của cô, mà là thanh âm thanh thoát của một cô gái.

Mở cửa đi vào, liền nhìn thấy Minh Thiên Tàng và Niệm Tinh hai người ngồi đối diện ở hai bên bàn, trên tay cả hai người đều cầm rất nhiều tài liệu, đang tập trung tinh thần nhìn chăm chú. Bất quá vẫn là Niệm Tinh ngẩng đầu lên trước, tươi cười nhận lấy cái khay trên tay thư ký, “Từ xa đã nghe hương cà phê rất nồng rồi, thật sự rất thơm!”

“Cám ơn.” Thư ký lần đầu tiên được người ta khen ngợi như vậy, mặt đỏ rần.

Lực chú ý của Minh Thiên Tàng vẫn là tập trung trên những văn kiện kia.

“Về vấn đề của Khai Nhĩ, đều xem hiểu hết chưa?” Hân mở miệng hỏi.

Niệm Tinh đặt cái ly mới vừa để lên khố miệng xuống, “Thấy cũng không sai biệt lắm. Từ một vài báo cáo này nhìn ra được, công ty Khai Nhĩ hôm nay cũng không phải là ở trạng thái tốt nhất, nó cũng đang trượt dốc?”

“Chịu ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế toàn cầu, cùng với thị trường suy thoái ở châu Âu, Khai Nhĩ xuất hiện tình trạng như bây giờ cũng không kỳ quái.” Minh Thiên Tàng bỏ văn kiện trong tay xuống, bụng lên một ly cà phê khác, hợp một ngụm, “Cho nên anh nói, đó cũng không phải thời cơ tốt nhất để Phương thị hợp tác với Khai Nhĩ. Khai Nhĩ hi vọng tìm kiếm trợ thủ cực mạnh, mà không phải một mối hợp tác làm ăn không mang lại lợi ích.”

Niệm Tinh nghe hân nói xong có chút nản lòng. Ngay cả Khai Nhĩ cũng không thể trông cậy vào, trong thời gian ngắn còn có biện pháp gì có thể kiếm được một số tiền lớn lấy thừa bù thiếu trong công ty?

“Trước mắt đề nghị duy nhất của anh hiện thời là,” hân nhìn cô, “Đem những ngành nhỏ vụn không đáng kể của Phương thị, những thứ bất lợi gây bất lợi cho sự phát triển Phương thị, cũng không phải là sở trường của các người, giống như ngành thời trang, nếu muốn trong vài năm sáng lập nhãn hiệu của mình, có nhà thiết kế chuyên thuộc về công ty mình, thì tất nhiên phải tập trung đầu tư chuyên sâu thật nhiều, nhưng bây giờ em có nhiều tinh lực sao?”

Cô thở dài một tiếng, “Trừ khi em có tám tay tám chân.” Cô trầm ngâm nói: “Thật ra thì anh nói em cũng có nghĩ tới, những thứ này bất quá chỉ là chi nhánh công ty do những chủ quản phần nhiều là nguyên lão ban đầu cùng ba em cố gắng nỗ lực đề nghị đầu tư, có rất nhiều tình cảm riêng tư ở bên trong, không thể dứt bỏ.”

“Làm ăn kiêng kỵ nhất chính là tình cảm.” Hân quả quyết hủy bỏ ý nghĩ của cô, “Trong lòng em nên suy nghĩ làm sao kiếm lời nhiều hơn, mà không phải mở bao nhiêu viện cứu tế. Nếu không, đến cuối cùng ngay cả em cũng vô lực đi quản lý bọn họ, phải thẳng tay chấm dứt mới đúng.”

Niệm Tinh cau chặt mày. Chuyện của công ty làm cho cô phiền não nhất, dính dấp quá nhiều nhân sự. Mà đối với tình trạng hiện giờ của Phương thị, cô nhất định cố đề tâm tình không muốn của mình, miễn cưỡng đi quản lý.

“Món quà anh tặng em ngày hôm qua mua ở đâu vậy?” Cô chuyển hướng không nói về đề tài nặng nề này nữa, nói đến quà tặng của hân ngày hôm qua. “Bản gốc quý giá của mèo Garfield và lịch sử của nó, những sách này bây giờ ở trên thị trường căn bản không còn thấy.”

“Lần trước đi phòng đấu giá tình cờ thấy liền mua lại thôi.” Hân nói một cách hồ hững, “Thật sự là kỳ quái, lại có người say mê những thứ nói về mèo chó này, nếu như em thật thích con mèo kia, không bằng dứt khoát nuôi một con thật.”

“Động vật máu lạnh như anh làm sao có thể hiểu niềm đam mê thích thú của người mê truyện tranh như em?” Niệm Tinh hướng hân le lưỡi, “Bất quá dù thế nào, em vẫn cảm ơn món quà của anh.”

“Mỗi lần em cảm ơn ai đều không có thành ý như vậy sao?” Hân chuyển động bút trong tay, như có điều suy nghĩ nhìn cô.

Cô cười nói: “Lại muốn được mời cơm? Hôm nay tùy anh chọn, em làm chủ.”

“Trong lòng chỉ có ăn, sớm muộn gì cũng biến thành heo.” Hấn ngoắc ngoắc ngón tay gọi cô, “Tới đây.”

“Làm gì?” Tay của nàng chống ở trên bàn, mặt của hai người lại gần sát thêm.

Hấn nhân cơ hội đứng dậy hôn trộm thành công, đôi môi ấm áp nhẹ chạm vào môi cô, giống như lông vũ mát rượi vô tình lướt ngang, cô sững sốt, khoảnh khắc đón nhận cái hôn khẽ này, cô thậm chí còn chưa kịp cảm thụ, cả quá trình liền kết thúc.

“Nếu như Phuong thị thiếu tiền, nhớ tới đây lấy.” Khẩu khí hấn bình thản giống như đang giao phó nhiệm vụ cho cấp dưới.

Niệm Tĩnh nghe có chút không thoải mái.

“Tự chúng ta có thể chống đỡ được, không cần phải nhờ anh lây lất sống qua ngày.” Câu nói này nghe khá nặng lời, nhưng hối hận cũng không kịp.

Hấn giương mắt nhìn cô, “Anh hi vọng em sẽ không hiểu lầm ý của anh, anh chỉ không muốn nhìn em chống chọi quá cực khổ.”

“Em biết cân nhắc mà.” Trình độ tự kiêu của cô thật ra thì cũng không thua hấn bao nhiêu, chỉ còn thiếu dạng khí phách chuyên quyền độc đoán như hấn mà thôi.

Lúc Minh Thiên Tàng đi ngang qua tiệm bánh Ấm Áp dừng xe đi xuống. Xuyên thấu qua cửa sổ xe có thể thấy bóng người trong tiệm đang bận rộn, hấn do dự một chút, đang muốn rời đi thì cửa tiệm mở ra, Minh Thiên Hiểu đeo tạp dề đứng ở cửa tiệm gọi hấn, “Anh hai, anh tới rồi, đi vào ngồi đi!”

Trong tiệm có hai khách, hai thợ làm bánh và một cô thu ngân. Hai tay Minh Thiên Hiểu cũng dính đầy bột mì, mới vừa đem một khay điểm tâm nhỏ vừa làm xong đưa vào lò nướng.

“Việc buôn bán trong tiệm có tốt không?” Hấn chọn một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống, Minh Thiên Hiểu vừa bận trước bận sau, vừa cười nói: “Rất tốt luôn, bây giờ không phải là giờ cao điểm, coi như được rảnh tay đôi chút, bánh vị quýt của em sáng tạo là sản phẩm bán chạy nhất hiện nay, có muốn nếm thử một chút không?”

Còn không đợi Minh Thiên Tàng trả lời, cô đã đem bánh đưa đến trước mặt hấn.

“Đây là bánh mới vừa ra lò, vẫn còn nóng lắm, lúc ăn cẩn thận nha.” Bộ dáng cô nịnh nọt.

Minh Thiên Tàng nếm thử một miếng, không có phát biểu ý kiến, chẳng qua là hỏi cô, “Ồ chỗ này ngày ngày làm bánh không chán sao?”

“Anh không phải cũng ngày ngày chúi đầu vào làm việc, anh chán sao?” Minh Thiên Hiểu hỏi ngược lại hấn.

Hấn rất nghiêm túc nghĩ ngợi, “Thường xuyên cảm thấy chán nản.”

“Nhưng vẫn phải làm, đúng không?” Mặc dù trên mặt cũng dính bột mì, nhưng trên mặt Minh Thiên Hiểu vẫn lộ ra lúm đồng tiền như hoa, “Em và anh không giống nhau, em là vì thích làm bánh mới mở ra tiệm này, làm sao chán được?”

“Cho dù là yêu thích đi nữa, nếu như ngày nào cũng ăn, rồi có lúc sẽ ngán thôi.” Lời nói của Minh Thiên Tàng hiển nhiên có hàm ý khác, tự nhiên nhìn em mình, “Em đến bây giờ cũng không chịu nói sao?”

“Nói gì?” Minh Thiên Hiểu chột trở nên mất tự nhiên.

“Em biết anh muốn nói gì. Em làm cho hấn nhiều như vậy, nhưng hấn không đem để trong lòng chút gì sao?” Ngón tay Minh Thiên Tàng khẽ gõ mặt bàn, “Thiên Hiểu, không cần quá cố chấp đem tình cảm đặt trên người một người, đó là cái rất dễ dàng làm mình lâm vào chuyện ngu xuẩn.”

Cô cúi đầu không nói hồi lâu, sau đó hỏi: “Anh, anh và chị Niệm Tĩnh có tổn thương lẫn nhau hay chưa?”

Sắc mặt hấn u ám, “Không cần lấy chuyện tình cảm của anh với cô ấy làm ví dụ.”

“Không phải là ví dụ, ta em chỉ hiếu kỳ, tình cảm của các người rốt cuộc tiến triển đến giai đoạn nào rồi?” Cô nói: “Em nghe nói, trong tình yêu mọi người giống như kẻ thù, nhất định phải đem đối phương chinh phục, cho nên khi yêu nhất định sẽ có rất nhiều chiến tranh, cả hai sẽ phải chịu rất nhiều vết thương, cho đến khi vết thương chóng lành, kiệt sức. Anh với chị Niệm Tĩnh cũng là quan hệ như vậy sao?”

Minh Thiên Tàng nhìn những mẻ bánh đang nằm trong khay trả lời, “Chúng ta, vẫn chưa đến nỗi phải tổn thương lẫn nhau.”

“Vậy thì tốt quá.” Cô cười một cách chân thành.

“Em cảm thấy bây giờ rất tốt sao?” Mặt của hấn nâng lên, mang theo vài phần lãnh đạm và bất đắc dĩ, “Không thể tổn thương lẫn nhau, là bởi vì hai chúng ta chưa thật sự hiểu rõ tâm của đối phương, chúng ta căn bản không biết đối phương có yêu mình sâu đậm hay không, cho nên, cũng coi như không khác gì tổn thương nhau.” Không có yêu, không có bỏ ra, cũng như không thể có khả năng gây tổn thương lẫn nhau, hấn và Niệm Tĩnh hiện tại đang ở trong một giai đoạn rất rối loạn, tiến không được lui cũng không xong.

Minh Thiên Hiểu khẽ ngo ngắ, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy lời trong lòng của anh hai, nói ra nhận xét trong chuyện tình cảm của anh, cho nên sau khi giật mình cô cười cười, “Anh, bộ dáng này của anh bây giờ rất có mị lực đó!”

“Cái gì?” Minh Thiên Tàng hơi nhú mi tâm.

“Đàn ông khổ vì tình, ở trong mắt các cô gái là có mị lực nhất.” Cô trêu đùa hần, lúc này thợ làm bánh gọi cô để bàn về công thức làm bánh, cô chạy vào, Minh Thiên Tàng cũng đứng dậy đi về phía cửa.

“Anh, không cần đi vội như vậy.” Minh Thiên Hiểu ngoắc tay với hần, “Có muốn thử làm một chút điểm tâm cho chị Niệm Tình không?”

Bước chân của hần dừng lại, xoay người nhìn về phía bên trong tường thủy tinh đang chế biến bánh ngọt, trái tim khẽ động.

Vẫn còn đang do dự, Minh Thiên Hiểu đã chạy ra ngoài đem tạp dề thắt trên người hần.

“Đừng càn quấy, anh còn phải đi làm.” Hần cau mày nói.

“Dù sao công ty là mình mở, anh là ông chủ lớn lúc nào thì đi cũng được. Hiếm khi anh đến tiệm của em, em nhất định phải xác minh nghi vấn đã tồn tại rất lâu trong lòng mình.”

“Nghi vấn gì?” Hần đã bị cô kéo bắt tay vào làm.

“Người có cái đầu IQ hai trăm như anh rốt cuộc là ngoài việc đi học, làm ăn, còn có cái gì anh không học mà biết, xem một lần mà làm được hay không.” Cô cười đến không có hảo ý, lại tự mình đeo bao tay cho hần, kéo hần đến bên cạnh bàn làm bánh. “Nếu là đưa cho chị Niệm Tình, em thấy bánh vị hương thảo thích hợp với chị ấy nhất, mỹ nhân hương thảo mà.” Cô bắt đầu nhào bột trước mặt anh mình, “Nhào bột nhất định phải dùng sức, như vậy bột mới nở căng, làm vậy bánh mới có độ cứng vừa phải.”

Minh Thiên Tàng cũng chưa vội động thủ, chẳng qua là lẳng lặng nhìn cô làm, biết cô bỏ vào hương liệu vị hương thảo, thêm một chút ô mai dầm, rồi đem bánh đưa vào lò nướng, hần khẽ trầm ngâm một hồi lâu rốt cuộc bắt đầu động thủ.

Minh Thiên Hiểu ở một bên nhìn, mắt không ngừng tròn to lại tròn to. Trên thế giới thật là có thiên tài tồn tại sao? Nhớ lúc trước cô phải học đi học lại phần nhào bột thật lâu, nhưng anh chỉ nhìn một lần liền làm ra hình ra dáng, thật là làm cho cô hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Cho đến khi bánh của Minh Thiên Tàng ra lò, màu sắc vàng óng hòa vào mùi thơm hấp dẫn, để Minh Thiên Hiểu trong tiệm bánh nghe thấy mùi thơm cũng không nhận được thêm nhò dãi, vừa muốn đưa tay liền bị Minh Thiên Tàng giơ tay đánh xuống.

“Cái bánh này không phải cho em ăn.” Về mặt nghiêm túc của anh làm cho cô đột nhiên hiểu ra, cười đến càng thêm nịnh hót, “Hiểu, là muốn tặng cho chị Niệm Tình chứ gì? Dĩ nhiên, người anh vĩ đại của em lần đầu xuống bếp làm ra chiếc bánh đầu tiên, làm sao tùy tiện để cho người khác ăn đây? Em hiểu, dĩ nhiên hiểu. Như vậy, em nghĩ em sẽ tìm một cái hộp thật đẹp cho anh, gói đẹp chút, đưa cho chị Niệm Tình, chị ấy nhất định vô cùng vui mừng, có khi quá cảm động, còn có cho anh ôm ấp yêu thương.” Cô dùng một cái hộp đẹp đem bánh để vào, buộc dây tơ xinh xắn, giao vào tay của hần.

“Em nghĩ anh hôm nay dứt khoát không cần đi làm, mắt thấy sắp đến thời gian ăn trưa, chị Niệm Tình khẳng định loay hoay không có thời gian ăn cơm, chiếc bánh tình yêu này của anh sẽ phát huy công dụng rất tốt.”

“Bản lĩnh om sòm của em bây giờ còn hơn cả ma tước.” Minh Thiên Tàng mang theo túi đựng hộp bánh trở lại trên xe.

Bây giờ là mười giờ rưỡi, từ nơi này lái xe đến công ty Niệm Tình phải nửa giờ, ngón tay của hần sờ tới chìa khóa xe, cúi đầu nhìn về phía cái hộp trên chỗ cạnh tài xế, con sóng trong lòng bắt đầu trào dâng. Có muốn đi tìm cô hay không? Muốn đi hay không?

Hần theo bản năng lấy điện thoại di động ra, sau đó hần nghe giọng nói của mình: “Buổi trưa có hẹn không?”

Tiếng Niệm Tình ở đầu bên kia vang lên, “Thiên Tàng? Buổi trưa em không có hẹn, sao vậy?”

“Ở văn phòng chờ anh, anh qua gặp em.”

“Được.” Trong thanh âm của cô có một chút dịu dàng, làm cho lòng của hần cũng ấm áp.

Minh Thiên Tàng đi vào cao ốc Phương thị chịu đựng sự chú ý của bốn phương tám hướng, ánh mắt truy đuổi theo từ cửa vào vẫn kéo dài đến quầy.

“Minh tiên sinh, ngài khỏe chứ, tôi có thể giúp gì cho ngài không?” Nhân viên quầy tiếp tân đối với vị nhân tài trong thương giới này đã ngưỡng mộ từ lâu, lần này chính mắt thấy không khỏi mặt hồng tim đập.

Minh Thiên Tàng từ trước đến giờ nổi tiếng lầy lnh đạm, cự người ngoài ngàn dặm, hôm nay trên mặt của hần lại bao hàm nụ cười hiếm thấy, mặc dù rất nhạt cũng đã khiến nữ tiếp tân bị điện giật ngất xỉu.

“Tôi có hẹn Phương tiểu thư.” Thật ra nếu như biết thang máy chuyên dụng nằm ở đâu, Minh Thiên Tàng sẽ trực tiếp đến phòng làm việc của Niệm Tình tìm cô.

“Phương tổng sao? Tôi sẽ gọi cô ấy xuống.” Nhân viên tiếp tân vội vàng gọi điện thoại thông báo Phương Niệm Tĩnh, trong chớp mắt, cô để điện thoại xuống, “Phương tổng mời ngài dùng thang máy đi thẳng lên.” Cô dẫn hắn đến thang máy chuyên dụng phía sau.

Minh Thiên Tàng định vào thang máy, khẽ mỉm cười, “Cám ơn.”

Nữ tiếp tân mắt thiếu chút nữa lờ ra. Trời ạ, ai nói Minh Thiên Tàng là một tòa băng sơn? Đáng vẻ hắn khi cười như gió xuân tràn lan, mặt trời mọc hướng đông, quả thật có thể đem lòng của người ta vẽ ra khỏi lồng ngực.

Nghe nói cuộc sống riêng tư của Minh Thiên Tàng rất đơn giản, Phương tổng kia có quan hệ gì với hắn vậy?

Minh Thiên Tàng đi thang máy dừng ở lầu mười hai, tầng lầu này là bộ phận quan trọng nhất của công ty, những bộ phận lớn như phòng thị trường, phòng tiêu thụ cũng ở đây. Hắn mới vừa đi ra thang máy, thư ký nhận được tin tức dẫn hắn tới cửa phòng làm việc của Niệm Tĩnh.

Vừa đẩy cửa ra, sắc mặt của Minh Thiên Tàng lại chợt âm trầm.

Hắn nhìn thấy không chỉ có Niệm Tĩnh, còn có Triệu Hiểu Đông.

“Như vậy, cái kế hoạch này ngay lập tức bắt đầu thi hành đi, bước kế tiếp chúng ta phải làm là. . . .” Niệm Tĩnh đang cùng Triệu Hiểu Đông tham thảo chuyện công ty, nhìn thấy hắn đi vào giờ tay chào, “Thiên Tàng, chờ em một chút, em sẽ xong ngay đây.”

Triệu Hiểu Đông thấy Minh Thiên Tàng, sắc mặt cũng hơi đổi, dọn dẹp đồ trên bàn, hắn nói với Niệm Tĩnh: “Nếu Phương tổng có khách tôi đi trước, một lát nữa lại bàn tiếp chuyện này.”

“Những việc này có việc nào không gấp rút? Tuyệt không thể kéo dài!” Thái độ cô kiên quyết.

Triệu Hiểu Đông liếc mắt nhìn Minh Thiên Tàng, thanh âm không lớn không nhỏ nói, “Phương tổng, ở trước mặt người ngoài nói chuyện của công ty, không được tốt mà?”

Niệm Tĩnh hiểu ý tứ của hắn, nhưng cô không để ý chuyện này, kể từ nói rõ mọi chuyện, cô đã không còn ngăn cách gì với hắn, mà cô tin tưởng hắn cũng giống vậy.

Bất quá đồng thời cô cũng cảm thấy không khí trong phòng có chút không đúng, để tránh khỏi tiếp tục lúng túng, cô bày ra nụ cười thật tươi nói: “Vậy anh đi đến phòng kế toán trước, thống kê khoản tiền cần dùng cho kế hoạch này, hôm qua tôi đã chào hỏi quản lý bộ phận đó rồi.”

“Tôi biết rồi.” Triệu Hiểu Đông mang tất cả rồi đi, thời điểm đi ngang qua cửa, cô ý cúi đầu nói, “Minh thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Minh Thiên Tàng ngồi ở sofa thấp bằng da, không nói gì, chỉ hơi gật đầu một cái.

Mà tiếng đóng cửa của Triệu Hiểu Đông hơi lớn, không biết là cố ý hay không cẩn thận.

Niệm Tĩnh mỉm cười phía sau bàn đi tới, ngồi vào bên cạnh hắn, “Hôm nay làm sao lại đến tìm em vậy? Còn mang theo quà tặng?” Cô liếc mắt liền thấy cái hộp trong tay hắn, trên cái hộp có in logo, “Tiệm bánh Ấm Áp? Không phải là tiệm của Thiên Hiểu mở sao? Như vậy chứa bên trong này nhất định là bánh tự tay Thiên Hiểu làm sao?”

Cô cao hứng muốn mở hộp ra, lại bị Minh Thiên Tàng đưa tay dè lại.

“Người kia tại sao phải ở chỗ này?” Hắn trầm giọng hỏi. Trước kia mặc dù đã điều tra Phương thị, nhưng không có điều tra ra Triệu Hiểu Đông cũng đang làm trong công ty, xem ra ngành tình báo của Minh thị nên chỉnh đốn lại.

“Hiểu Đông sao? Hắn vừa tốt nghiệp đại học liền vào Phương thị rồi, những năm này vẫn rất cố gắng làm việc.” Nhìn ra hắn không thích Hiểu Đông, nhưng cũng cảm thấy hắn thật sự không có lý chán ghét Hiểu Đông như vậy, cho nên không khỏi vì bạn tốt nói đôi lời.

Mi tâm của hắn nhăn ra mấy tầng nếp nhăn, “Sa thái hắn.”

Mệnh lệnh này khiến Niệm Tĩnh vô cùng không vui.”Tại sao? Hiểu Đông vô cùng chăm chỉ làm việc, hắn có thể ngồi vào ghế quản lý phòng thị trường, không phải dựa vào giao tình với em, mà là thực lực của mình, em không có bất kỳ lý do nào sa thải hắn. Hơn nữa, đây là Phương thị, snh không có quyền nhúng tay vào vấn đề điều động nhân viên của em”

Minh Thiên Tàng cười lạnh một tiếng, “Đường hồ vi hoạn, người như hắn ở lại bên cạnh em, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày làm hại em.”

Niệm Tĩnh càng nghe càng không thoải mái, “Phải không? Người vì em cực khổ làm việc sẽ hại em? Như vậy anh thì sao? Vị hôn phu yêu dấu của em, chúng ta đính hôn lâu như vậy, anh đã vì em làm được cái gì?”

Giống như là bị đâm trúng nỗi đau, hắn nhìn thẳng ánh mắt của cô, đôi mắt đen thâm thúy như sao quang sáng chói, “Xác thực, việc anh làm cho em rất ít, bởi vì anh lãng phí thời gian mấy năm vào một chuyện.”

“Chuyện gì?” Cô thốt ra câu hỏi.

Lãng phí chờ tới khi cô bước đến trước mặt hắn.

Bờ môi của hắn ngập ngừng mấy cái, không trả lời.”Xem ra hôm nay anh tới không đúng lúc, em đã có nhiều việc đang gấp như vậy, anh cũng không muốn quấy rầy.” Thái độ lạnh lùng của hắn khiến Niệm Tình chợt tỉnh ngộ ra cái gì, trực giác nói cho cô biết, Minh Thiên Tàng đột nhiên tới thăm nhất định là có nguyên nhân gì, nếu cứ như vậy để cho hắn rời đi, tình cảm của hai người có thể lại phải rơi vào giai đoạn khó khăn.

Vì vậy cô xoay chân một bước ngăn ở trước mặt của hắn, vươn tay, “Không cho đi!”

Đại khái là bộ dạng cô cản đường thật sự có chút buồn cười, khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên giãn ra, giống như là muốn bật cười.

“Không thể đi? Chẳng lẽ còn muốn anh để lại tiền mãi lộ sao?” Hắn hỏi.

Mắt cô đảo tròn, “Đồ em còn chưa ăn, cái người tặng quà này, chẳng lẽ không muốn tận mắt xem em ăn hết món quà này sao?”

Hắn không trả lời, nhưng cũng không rời đi, điều này chứng tỏ hắn đồng ý ở lại.

Niệm Tình kéo hắn đến bên cạnh bàn làm việc, cời ra sợi tơ, lấy ra cái bánh, “Oa, bánh thật đẹp! Là hương thảo sao? Em thích ăn vị này nhất. Buổi sáng hôm nay em chưa kịp ăn điểm tâm, bụng kêu từ sáng sớm rồi.”

Thấy cô từng chút từng chút ăn bánh, Minh Thiên Tàng lộ ra nụ cười cung chiêu mà thỏa mãn, duỗi ra ngón tay lau mảnh vụn bánh trên khóe miệng cô, “Thiên Hiểu nói mùi vị này thích hợp với em, không nghĩ tới em ấy hiểu em hơn cả anh.”

“Cảm giác của con gái tương đối chính xác.” Niệm Tình hai ba lần liền đem bánh ăn vào trong bụng, sau đó rất không có khí chất ngồi phịch ở trong ghế, lấy tay vuốt cái bụng, thờ dãi nói: “Chuyện hạnh phúc nhất trên đời, là khi đói bụng ăn được ăn ngon bánh ngon như vậy, thay em cảm ơn Thiên Hiểu, nói cho em ấy biết, thủ nghệ của em ấy lại tiến bộ.”

Minh Thiên Tàng từ đầu đến cuối chẳng qua là thần bí nhàn nhạt mỉm cười, giống như thấy cô ăn vui vẻ như vậy hắn đủ hài lòng.

“Anh nhìn cái gì? Em buồn cười lắm sao?” Niệm Tình không thể hiểu nụ cười của hắn, cho là mới vừa rồi tướng ăn của mình quá buồn cười, lấy gương từ trong ngăn ra coi trái coi phải, lúc này mới phát hiện ra ở khóe miệng có một miếng sốt mơ dầm nhỏ.

Cô mới vừa rút ra khăn giấy muốn lau, lại bị Minh Thiên Tàng bắt được cổ tay, “Bộ dáng như vậy cũng rất đẹp mắt.” Lời của hắn vừa nghe cũng biết không phải là thật tâm, mùi vị trên ghẹo quá nặng.

Cô lườm hắn một cái, “Rất bẩn, chỗ nào đẹp mắt chứ?”

Hắn nắm cổ tay của cô, đi vòng qua sau bàn, cúi người xuống nhìn đôi môi đỏ mọng, khẽ hé môi, “Màu môi rất đẹp.”

Gò má Niệm Tình đột nhiên chuyển hồng, nhìn vào đôi mắt trước giờ chỉ lạnh băng thâm trầm, cô hình như thấy một cảm xúc xa lạ — dục vọng. Mà tay của hắn lúc này đang vòng qua hông của cô, hơi dùng sức liền đem cô kéo vào trong ngực của hắn, môi đỏ tươi bị hắn cướp đoạt.

Nụ hôn khi trước của hắn luôn là rất nhẹ nhàng chạm khẽ, chỉ giống như lễ nghi cần làm. Nhưng nụ hôn này xuất phát từ khát khao tình dục chân chính. Đầu lưỡi của hắn treu chọc cô, vốn cho là hắn từ ngoài vào trong đều lạnh lùng như vậy, nhưng giờ phút này biểu hiện của hắn hoàn toàn đầy ngả nhận xét trước kia của Niệm Tình. Nếu như nói lần trước lòng của cô bởi vì hắn hôn như gió nhẹ nước chảy mà không đốt lên ngọn lửa, lần này toàn thân của cô đều giống như bị hắn đốt sạch, chỉ có ôm chặt lấy hông của hắn, tận tình hưởng thụ cảm giác được hắn cung chiêu, mới có thể an tâm. Bất tri bất giác cô từ bị động tiếp nhận chuyển thành chủ động nghiêng đón, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng từ sâu trong cổ họng phát ra.

“Cho em mượn vài người mẫu có được hay không?” Ngón tay Niệm Tình ở lòng bàn tay Thiên Tàng vô thức vẽ vòng tròn.

“Vi buổi công bố thời trang kia?” Minh Thiên Tàng hỏi.

“Đúng vậy! Công ty người mẫu theo kì hạn Đường Hồng thật kieu căng, mấy ngày nay buổi công bố lại đặc biệt nhiều, người đại diện hình như có ý không muốn em thành công, dù em ra điều kiện như thế nào, cũng không mời được người mẫu hạng nhất đến.” Gần đây cô vì buổi công bố này mà làm đến bể đầu sút trán.”Dưới tay Minh thị không phải là có một công ty người mẫu sao? Nghe nói có rất nhiều người mẫu ký hợp đồng, không cần quá nhiều, chỉ cần mượn 4, 5 người, làm cho em nửa ngày, là đủ rồi.”

“Điều kiện là gì?” Hắn chau chau mày, “Tại sao muốn mượn người của anh?”

“Điều kiện, anh cứ thích nói điều kiện quá nhỉ?” Niệm Tình dùng đầu ngón tay hung hăng bấm sâu vào lòng bàn tay của hắn, “Ồ trước mặt em có thể dùng bày ra bộ dáng người làm ăn hay không?”

Hắn cười, tay phải vịn gáy của cô, “Thật xin lỗi, đây là thói quen nghề nghiệp.”

“Đối với bất kỳ người nào, anh đều luôn giữ thói quen nghề nghiệp như vậy sao?” Cô không vui bĩu môi.

“Nếu là thói quen, sẽ không có khả năng dễ dàng thay đổi, huống chi đây là việc công.” Hắn dùng giọng nói bàn chuyện làm ăn, “Ngày mốt là ngày công bố đúng không? Phái người của anh qua cũng được, nhưng muốn em thay Minh thị thiết kế một bộ sưu tập thời trang mùa hè.”

Niệm Tĩnh kinh động nói, “Anh muốn hại chết em à! Một bộ sưu tập? Em cũng sẽ không thiết kế trang phục.”

Hắn cười như không cười nói: “Em sẽ không? Vậy xin hỏi bộ sưu tập thời trang mùa thu chủ đạo của Phương thị do ai thiết kế?”

“Tất nhiên, là nhà thiết kế nổi tiếng mà em mời từ nước ngoài về.”

“Là nước nào? Nhà thiết kế danh tiếng nào?”

“Tại sao em phải nói ra? Em sợ anh biết được sẽ tranh giành người với em thì sao.” Niệm Tĩnh chết không thừa nhận.

Hắn thu tay lại, đuôi lông mày giương nhẹ, “Phong cách của em anh sẽ không nhận ra sao? Một loạt trang phục so với trang phục những nhân vật trong truyện tranh của em lúc trước có liên quan nhìn tương tự nhau, nhà thiết kế nổi tiếng của nước nào sẽ thiết kế được y như vậy?”

“Bộ truyện kia anh đã xem rồi hả?” Niệm Tĩnh lập tức bắt được trọng điểm trong lời hắn.

“Em thừa nhận?” Minh Thiên Tăng còn chấp nhứt vấn đề lúc này, “Nhớ trước ba tháng đem phương án thiết kế cho anh xem.” Nói xong hắn gọi điện thoại cho công ty người mẫu dưới trướng Minh thị, “Mân Côi, trong tay cô có bao nhiêu người mẫu có thể biểu diễn vào sáng ngày mốt? Ừ, nhớ giữ lại cho tới mười người. Hứa Ảnh rất tốt, ra lệnh họ ở lại công ty đợi lệnh.” Hắn cầm điện thoại di động hỏi cô, “Thế nào, chuyện vừa rồi phải suy tính làm sao?”

Niệm Tĩnh thờ dài, vì cái gì mà lại bị hắn ăn đến gât gao như vậy? Hứa Ảnh thật sự rất tuyệt, các người mẫu của họ, bất luận mời được người nào trong nhóm, buổi trình diễn cũng được coi là thành công một nửa. Nếu Minh Thiên Tăng giúp một tay như vậy, cô dĩ nhiên cũng không có lựa chọn khác.

“Trước ba tháng, em sẽ đem bản thảo thiết kế giao cho anh.” Cô rất bất đắc dĩ nói.

Minh Thiên Tăng khước môi giờ lên, đối với bên đầu bên kia điện thoại vẫn giữ giọng nói lạnh lùng mà ra lệnh, “Ngày mai dẫn theo mọi người đến trung tâm hội nghị Thanh Điều luyện tập.”

Niệm Tĩnh khẽ khiếp sợ, “Ngay cả nơi chúng ta tổ chức anh cũng biết?”

“Phạm vi trong nghề chỉ có như vậy, nơi có thể tổ chức trình diễn có hạn, muốn lừa người là không thể nào.” Hắn nhẹ nhàng giải thích nhưng không làm Niệm Tĩnh hết nghi ngờ. Nếu không phải hắn cố ý chú ý, chắc là sẽ không ngay cả thời gian Phương thị tổ chức buổi công bố cũng biết rõ ràng. Như vậy, ngay cả vấn đề khó khăn hiện giờ của cô, hắn không phải cũng đã sớm biết rồi sao? Biết, cũng không chủ động trợ giúp, chỉ chờ cô mò miệng đi nhờ?

Nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn, Niệm Tĩnh trong nháy mắt có chút hoảng loạn. Người đàn ông đính hôn với cô đã năm năm, cùng cô thân mật hôn sâu, rốt cuộc có yêu cô không? Tim của hắn, đã chìm sâu ngàn mét dưới đáy biển từ lúc hai người quen nhau, cho dù cô cố gắng đến gần như thế nào, hắn luôn có biểu tình lạnh như băng nhưng lại như rất hiểu rõ mọi việc, đứng ở nơi không xa không gần nhìn cô, giống như đợi cô đến gần, hoặc là không muốn đến gần cô.

Nếu như hắn yêu cô, nên vì cô mà chuẩn bị tốt mọi thứ, dọn sạch tất cả chướng ngại, không phải sao? Tại sao lại muốn cô cực khổ cố gắng công việc, mặt khác còn phải lên tinh thần cò kè mặc cả với vị hôn phu của mình?

Yêu một người, không phải mang lại lợi ích và hiệu quả như vậy. Tất cả truyện tranh, tất cả phim trên ti vi đều không phải diễn như vậy. Biểu hiện và hành động của Minh Thiên Tăng, phá vỡ hình thức tất cả vở kịch tình yêu, hắn không theo như lẽ thường xuất bài, bá đạo tùy hứng lại lãnh khốc khôn khéo. Hắn cũng không phải một bạn trai tốt, càng không phải là một người chồng lý tưởng.

Ngơ ngẩn nhìn hắn đến mất hồn, Niệm Tĩnh tự hỏi mình: yêu một người như vậy, là may mắn hay không may mắn đây?

”Hắn chuyển động bút trong tay, như có điều suy nghĩ nhìn cô.

Cô cười nói: “Lại muốn được mời com? Hôm nay tùy anh chọn, em làm chủ.”

“Trong lòng chỉ có ăn, sớm muộn gì cũng biến thành heo.” Hắn ngoắc ngoắc ngón tay gọi cô, “Tới đây.”

“Làm gì?” Tay của nàng chống ở trên bàn, mặt của hai người lại gần sát thêm.

Hắn nhân cơ hội đứng dậy hôn trộm thành công, đôi môi ấm áp nhẹ chạm vào môi cô, giống như lông vũ mát rượi vô tình lướt ngang, cô sững sốt, khoảnh khắc đón nhận cái hôn khê này, cô thậm chí còn chưa kịp cảm thụ, cả quá trình liền kết thúc.

“Nếu như Phương thị thiếu tiền, nhớ tới đây lấy.” Khẩu khí hắn bình thản giống như đang giao phó nhiệm vụ cho cấp dưới.

Niệm Tĩnh nghe có chút không thoải mái.

“Tự chúng ta có thể chống đỡ được, không cần phải nhờ anh lây lất sống qua ngày.” Câu nói này nghe khá nặng lời, nhưng hối hận cũng không kịp.

Hắn giương mắt nhìn cô, “Anh hi vọng em sẽ không hiểu lầm ý của anh, anh chỉ không muốn nhìn em chống chọi quá cực khổ.”

“Em biết cân nhắc mà.” Trình độ tự kiêu của cô thật ra thì cũng không thua hần bao nhiêu, chỉ còn thiếu dạng khí phách chuyên quyền độc đoán như hần mà thôi.

Lúc Minh Thiên Tàng đi ngang qua tiệm bánh Ấm Ấp dừng xe đi xuống. Xuyên thấu qua cửa sổ xe có thể thấy bóng người trong tiệm đang bận rộn, hần do dự một chút, đang muốn rời đi thì cửa tiệm mở ra, Minh Thiên Hiểu đeo tạp dề đứng ở cửa tiệm gọi hần, “Anh hai, anh tới rồi, đi vào ngồi đi!”

Trong tiệm có hai khách, hai thợ làm bánh và một cô thu ngân. Hai tay Minh Thiên Hiểu cũng dính đầy bột mì, mới vừa đem một khay điểm tâm nhỏ vừa làm xong đưa vào lò nướng.

” Việc buôn bán trong tiệm có tốt không?” Hần chọn một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống, Minh Thiên Hiểu vừa bận trước bận sau, vừa cười nói: “Rất tốt luôn, bây giờ không phải là giờ cao điểm, coi như được rảnh tay đôi chút, bánh vị quýt của em sáng tạo là sản phẩm bán chạy nhất hiện nay, có muốn nếm thử một chút không?”

Còn không đợi Minh Thiên Tàng trả lời, cô đã đem bánh đưa đến trước mặt hần.

“Đây là bánh mới vừa ra lò, vẫn còn nóng lắm, lúc ăn cẩn thận nha.” Bộ dáng cô nịnh nọt.

Minh Thiên Tàng nếm thử một miếng, không có phát biểu ý kiến, chẳng qua là hỏi cô, “Ở chỗ này ngày ngày làm bánh không chán sao?”

“Anh không phải cũng ngày ngày chúi đầu vào làm việc, anh chán sao?” Minh Thiên Hiểu hỏi ngược lại hần.

Hần rất nghiêm túc nghĩ ngợi, “Thường xuyên cảm thấy chán nản.”

“Nhưng vẫn phải làm, đúng không?” Mặc dù trên mặt cũng dính bột mì, nhưng trên mặt Minh Thiên Hiểu vẫn lộ ra lúm đồng tiền như hoa, “Em và anh không giống nhau, em là vì thích làm bánh mới mở ra tiệm này, làm sao chán được?”

“Cho dù là yêu thích đi nữa, nếu như ngày nào cũng ăn, rồi có lúc sẽ ngán thôi.” Lời nói của Minh Thiên Tàng hiển nhiên có hàm ý khác, tự nhiên nhìn em mình, “Em đến bây giờ cũng không chịu nói sao?”

“Nói gì?” Minh Thiên Hiểu chợt trở nên mất tự nhiên.

“Em biết anh muốn nói gì. Em làm cho hần nhiều như vậy, nhưng hần không đem để trong lòng chút gì sao?” Ngón tay Minh Thiên Tàng khẽ gõ mặt bàn, “Thiên Hiểu, không cần quá cố chấp đem tình cảm đặt trên người một người, đó là cái rất dễ dàng làm mình lâm vào chuyện ngu xuẩn.”

Cô cúi đầu không nói hồi lâu, sau đó hỏi: “Anh, anh và chị Niệm Tĩnh có tổn thương lẫn nhau hay chưa?”

Sắc mặt hần u ám, “Không cần lấy chuyện tình cảm của anh với cô ấy làm ví dụ.”

“Không phải là ví dụ, ta em chỉ hiếu kỳ, tình cảm của các người rốt cuộc tiến triển đến giai đoạn nào rồi?” Cô nói: “Em nghe nói, trong tình yêu mọi người giống như kẻ thù, nhất định phải đem đối phương chinh phục, cho nên khi yêu nhất định sẽ có rất nhiều chiến tranh, cả hai sẽ phải chịu rất nhiều vết thương, cho đến khi vết thương chồng chất, kiệt sức. Anh với chị Niệm Tĩnh cũng là quan hệ như vậy sao?”

Minh Thiên Tàng nhìn những mẻ bánh đang nằm trong khay trả lời, “Chúng ta, vẫn chưa đến nông nỗi phải tổn thương lẫn nhau.”

“Vậy thì tốt quá.” Cô cười một cách chân thành.

“Em cảm thấy bây giờ rất tốt sao?” Mặt của hần nâng lên, mang theo vài phần lãnh đạm và bất đắc dĩ, “Không thể tổn thương lẫn nhau, là bởi vì hai chúng ta chưa thật sự hiểu rõ tâm của đối phương, chúng ta căn bản không biết đối phương có yêu mình sâu đậm hay không, cho nên, cũng coi như không khác gì tổn thương nhau.” Không có yêu, không có bỏ ra, cũng như không thể có khả năng gây tổn thương lẫn nhau, hần và Niệm Tĩnh hiện tại đang ở trong một giai đoạn rất rối loạn, tiến không được lui cũng không xong.

Minh Thiên Hiểu khẽ ngơ ngẩn, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy lời trong lòng của anh hai, nói ra nhận xét trong chuyện tình cảm của anh, cho nên sau khi giật mình cô cười cười, “Anh, bộ dáng này của anh bây giờ rất có mị lực đó!”

“Cái gì?” Minh Thiên Tàng hơi nhúm mi tâm.

“Đàn ông khổ vì tình, ở trong mắt các cô gái là có mị lực nhất.” Cô trêu đùa hần, lúc này thợ làm bánh gọi cô về bàn về công thức làm bánh, cô chạy vào, Minh Thiên Tàng cũng đứng dậy đi về phía cửa.

“Anh, không cần đi vội như vậy.” Minh Thiên Hiểu ngoắc tay với hần, “Có muốn thử làm một chút điểm tâm cho chị Niệm Tĩnh không?”

Bước chân của hần dừng lại, xoay người nhìn về phía bên trong tường thủy tinh đang chế biến bánh ngọt, trái tim khẽ động.

Vẫn còn đang do dự, Minh Thiên Hiểu đã chạy ra ngoài đem tạp dề thắt trên người hần.

“Đừng cần quấy, anh còn phải đi làm” Hần cau mày nói.

“Dù sao công ty là mình mở, anh là ông chủ lớn lúc nào thì đi cũng được. Hiếm khi anh đến tiệm của em, em nhất định phải xác minh anh vẫn đã tồn tại

rất lâu trong lòng mình.”

“Nghĩ vậy ư?” Hấn đã bị cô kéo bắt tay vào làm.

“Người có cái đầu IQ hai trăm như anh rồi cuộc là ngoài việc đi học, làm ăn, còn có cái gì anh không học mà biết, xem một lần mà làm được hay không.” Cô cười đến không có hảo ý, lại tự mình đeo bao tay cho hấn, kéo hấn đến bên cạnh bàn làm bánh. “Nếu là đưa cho chị Niệm Tĩnh, em thấy bánh vị hương thảo thích hợp với chị ấy nhất, mỹ nhân hương thảo mà.” Cô bắt đầu nhào bột trước mặt anh mình, “Nhào bột nhất định phải dùng sức, như vậy bột mới nở căng, làm vậy bánh mới có độ cứng vừa phải.”

Minh Thiên Tàng cũng chưa vội động thủ, chẳng qua là lẳng lặng nhìn cô làm, biết cô bỏ vào hương liệu vị hương thảo, thêm một chút ô mai dầm, rồi đem bánh đưa vào lò nướng, hấn khẽ trầm ngâm một hồi lâu rồi cuộc bắt đầu động thủ.

Minh Thiên Hiểu ở một bên nhìn, mắt không ngừng tròn to lại tròn to. Trên thế giới thật là có thiên tài tồn tại sao? Nhớ lúc trước cô phải học đi học lại phần nhào bột thật lâu, nhưng anh chỉ nhìn một lần liền làm ra hình ra dáng, thật là làm cho cô hận nghiêng rằng nghiêng lợi.

Cho đến khi bánh của Minh Thiên Tàng ra lò, màu sắc vàng óng hòa vào mùi thơm hấp dẫn, để Minh Thiên Hiểu trong tiệm bánh nghe thấy mùi thơm cũng không nhận được thêm nhỏ dài, vừa muốn đưa tay liền bị Minh Thiên Tàng giơ tay đánh xuống.

“Cái bánh này không phải cho em ăn.” Vẻ mặt nghiêm túc của anh làm cho cô đột nhiên hiểu ra, cười đến càng thêm nịnh hót, “Hiểu, là muốn tặng cho chị Niệm Tĩnh chứ gì? Dĩ nhiên, người anh vĩ đại của em lần đầu xuống bếp làm ra chiếc bánh đầu tiên, làm sao tùy tiện để cho người khác ăn đây? Em hiểu, dĩ nhiên hiểu. Như vậy, em nghĩ em sẽ tìm một cái hộp thật đẹp cho anh, gói đẹp chút, đưa cho chị Niệm Tĩnh, chị ấy nhất định vô cùng vui mừng có khi quá cảm động, còn có cho anh ôm ấp yêu thương.” Cô dùng một cái hộp đẹp đem bánh để vào, buộc dây tơ xinh xắn, giao vào tay của hấn.

“Em nghĩ anh hôm nay dứt khoát không cần đi làm, mắt thấy sắp đến thời gian ăn trưa, chị Niệm Tĩnh khẳng định loay hoay không có thời gian ăn cơm, chiếc bánh tình yêu này của anh sẽ phát huy công dụng rất tốt.”

“Bản lĩnh om sòm của em bây giờ còn hơn cả ma tước.” Minh Thiên Tàng mang theo túi đựng hộp bánh trở lại trên xe.

Bây giờ là mười giờ rưỡi, từ nơi này lái xe đến công ty Niệm Tĩnh phải nửa giờ, ngón tay của hấn sờ tới chìa khóa xe, cúi đầu nhìn về phía cái hộp trên chỗ cạnh tài xế, con sóng trong lòng bắt đầu trào dâng. Có muốn đi tìm cô hay không? Muốn đi hay không?

Hấn theo bản năng lấy điện thoại di động ra, sau đó hấn nghe giọng nói của mình: “Buổi trưa có hẹn không?”

Tiếng Niệm Tĩnh ở đầu bên kia vang lên, “Thiên Tàng? Buổi trưa em không có hẹn, sao vậy?”

“Ồ văn phòng chờ anh, anh qua gặp em.”

“Được.” Trong thanh âm của cô có một chút dịu dàng, làm cho lòng của hấn cũng ấm áp.

Minh Thiên Tàng đi vào cao ốc Phương thị chịu đựng sự chú ý của bốn phương tám hướng, ánh mắt truy đuổi theo từ cửa vào vẫn kéo dài đến quầy.

“Minh tiên sinh, ngài khỏe chứ, tôi có thể giúp gì cho ngài không?” Nhân viên quầy tiếp tân đối với vị nhân tài trong thương giới này đã ngưỡng mộ từ lâu, lần này chính mắt thấy không khỏi mặt hồng tim đập.

Minh Thiên Tàng từ trước đến giờ nổi tiếng lầy lẫm chẫm, cự người ngoài ngàn dặm, hôm nay trên mặt của hấn lại bao hàm nụ cười hiếm thấy, mặc dù rất nhạt cũng đã khiến nữ tiếp tân bị điện giật ngất xỉu.

“Tôi có hẹn Phương tiểu thư.” Thật ra nếu như biết thang máy chuyên dụng nằm ở đâu, Minh Thiên Tàng sẽ trực tiếp đến phòng làm việc của Niệm Tĩnh tìm cô.

“Phương tổng sao? Tôi sẽ gọi cô ấy xuống.” Nhân viên tiếp tân vội vàng gọi điện thoại thông báo Phương Niệm Tĩnh, trong chớp mắt, cô để điện thoại xuống, “Phương tổng mời ngài dùng thang máy đi thẳng lên.” Cô dẫn hấn đến thang máy chuyên dụng phía sau.

Minh Thiên Tàng định vào thang máy, khẽ mỉm cười, “Cám ơn.”

Nữ tiếp tân mắt thiếu chút nữa lòi ra. Trời ạ, ai nói Minh Thiên Tàng là một tòa băng sơn? Đáng vẻ hấn khi cười như gió xuân tràn lan, mặt trời mọc hướng đông, quả thật có thể đem lòng của người ta vẽ ra khỏi lồng ngực.

Nghe nói cuộc sống riêng tư của Minh Thiên Tàng rất đơn giản, Phương tổng kia có quan hệ gì với hấn vậy?

Minh Thiên Tàng đi thang máy dừng ở lầu mười hai, tầng lầu này là bộ phận quan trọng nhất của công ty, những bộ phận lớn như phòng thị trường, phòng tiêu thụ cũng ở đây. Hấn mới vừa đi ra thang máy, thư ký nhận được tin tức dẫn hấn tới cửa phòng làm việc của Niệm Tĩnh.

Vừa đẩy cửa ra, sắc mặt của Minh Thiên Tàng lại chợt âm trầm.

Hấn nhìn thấy không chỉ có Niệm Tĩnh, còn có Triệu Hiểu Đông.

“Như vậy, cái kế hoạch này ngay lập tức bắt đầu thi hành đi, bước kế tiếp chúng ta phải làm là.” Niệm Tĩnh đang cùng Triệu Hiểu Đông tham thảo

chuyện công ty, nhìn thấy hắn đi vào giờ tay chào, “Thiên Tàng, chờ em một chút, em sẽ xong ngay đây.”

Triệu Hiểu Đông thấy Minh Thiên Tàng, sắc mặt cũng hơi đổi, dọn dẹp đồ trên bàn, hắn nói với Niệm Tinh: “Nếu Phương tổng có khách tôi đi trước, một lát nữa lại bàn tiếp chuyện này.”

“Những việc này có việc nào không gấp rút? Tuyệt không thể kéo dài!” Thái độ cô kiên quyết.

Triệu Hiểu Đông liếc mắt nhìn Minh Thiên Tàng, thanh âm không lớn không nhỏ nói, “Phương tổng, ở trước mặt người ngoài nói chuyện của công ty, không được tốt mà?”

Niệm Tinh hiểu ý tứ của hắn, nhưng cô không để ý chuyện này, kể từ nói rõ mọi chuyện, cô đã không còn ngăn cách gì với hắn, mà cô tin tưởng hắn cũng giống vậy.

Bất quá đồng thời cô cũng cảm thấy không khí trong phòng có chút không đúng, để tránh khỏi tiếp tục lúng túng, cô bày ra nụ cười thật tươi nói: “Vậy anh đi đến phòng kế toán trước, thống kê khoản tiền cần dùng cho kế hoạch này, hôm qua tôi đã chào hỏi quản lý bộ phận đó rồi.”

“Tôi biết rồi.” Triệu Hiểu Đông mang tất cả rời đi, thời điểm đi ngang qua cửa, cô ý cúi đầu nói, “Minh thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Minh Thiên Tàng ngồi ở sofa thấp bằng da, không nói gì, chỉ hơi gật đầu một cái.

Mà tiếng đóng cửa của Triệu Hiểu Đông hơi lớn, không biết là cố ý hay không cẩn thận.

Niệm Tinh mỉm cười phía sau bàn đi tới, ngồi vào bên cạnh hắn, “Hôm nay làm sao lại đến tìm em vậy? Còn mang theo quà tặng?” Cô liếc mắt liến thấy cái hộp trong tay hắn, trên cái hộp có in logo, “Tiệm bánh Âm Áp? Không phải là tiệm của Thiên Hiểu mở sao? Như vậy chứa bên trong này nhất định là bánh tự tay Thiên Hiểu làm sao?”

Cô cao hứng muốn mở hộp ra, lại bị Minh Thiên Tàng đưa tay dè lại.

“Người kia tại sao phải ở chỗ này?” Hắn trầm giọng hỏi. Trước kia mặc dù đã điều tra Phương thị, nhưng không có điều tra ra Triệu Hiểu Đông cũng đang làm trong công ty, xem ra ngành tình báo của Minh thị nên chỉnh đốn lại.

“Hiểu Đông sao? Hắn vừa tốt nghiệp đại học liền vào Phương thị rồi, những năm này vẫn rất cố gắng làm việc.” Nhìn ra hắn không thích Hiểu Đông, nhưng cũng cảm thấy hắn thật sự không có lý chán ghét Hiểu Đông như vậy, cho nên không khỏi vì bạn tốt nói đôi lời.

Mi tâm của hắn nhăn ra mấy tầng nếp nhăn, “Sa thái hắn.”

Mệnh lệnh này khiến Niệm Tinh vô cùng không vui.”Tại sao? Hiểu Đông vô cùng chăm chỉ làm việc, hắn có thể ngồi vào ghế quản lý phòng thị trường, không phải dựa vào giao tình với em, mà là thực lực của mình, em không có bất kỳ lý do nào sa thải hắn. Hơn nữa, đây là Phương thị, sinh không có quyền nhúng tay vào vấn đề điều động nhân viên của em.”

Minh Thiên Tàng cười lạnh một tiếng, “Đường hồ vi hoạn, người như hắn ở lại bên cạnh em, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày làm hại em.”

Niệm Tinh càng nghe càng không thoải mái, “Phải không? Người vì em cực khổ làm việc sẽ hại em? Như vậy anh thì sao? Vị hôn phu yêu dấu của em, chúng ta đính hôn lâu như vậy, anh đã vì em làm được cái gì?”

Giống như là bị đâm trúng nỗi đau, hắn nhìn thẳng ánh mắt của cô, đôi mắt đen thâm thúy như sao quang sáng chói, “Xác thực, việc anh làm cho em rất ít, bởi vì anh lãng phí thời gian mấy năm vào một chuyện.”

“Chuyện gì?” Cô thốt ra câu hỏi.

Lãng phí chờ tới khi cô bước đến trước mặt hắn.

Bờ môi của hắn ngập ngừng mấy cái, không trả lời.”Xem ra hôm nay anh tới không đúng lúc, em đã có nhiều việc đang gấp như vậy, anh cũng không muốn quấy rầy.” Thái độ lạnh lùng của hắn khiến Niệm Tinh chợt tỉnh ngộ ra cái gì, trực giác nói cho cô biết, Minh Thiên Tàng đột nhiên tới thăm nhất định là có nguyên nhân gì, nếu cứ như vậy để cho hắn rời đi, tình cảm của hai người có thể lại phải rơi vào giai đoạn khó khăn.

Vì vậy cô xoay chân một bước ngăn ở trước mặt của hắn, vươn tay, “Không cho đi!”

Đại khái là bộ dạng cô cản đường thật sự có chút buồn cười, khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên giãn ra, giống như là muốn bật cười.

“Không thể đi? Chẳng lẽ còn muốn anh để lại tiền mãi lộ sao?” Hắn hỏi.

Mắt cô đảo tròn, “Đồ em còn chưa ăn, cái người tặng quà này, chẳng lẽ không muốn tận mắt xem em ăn hết món quà này sao?”

Hắn không trả lời, nhưng cũng không rời đi, điều này chứng tỏ hắn đồng ý ở lại.

Niệm Tinh kéo hắn đến bên cạnh bàn làm việc, cõ ra sợi tơ, lấy ra cái bánh, “Oa, bánh thật đẹp! Là hương thảo sao? Em thích ăn vị này nhất. Buổi sáng hôm nay em chưa kịp ăn điểm tâm, bụng kêu từ sáng sớm rồi.”

Thấy cô từng chút từng chút ăn bánh, Minh Thiên Tàng lộ ra nụ cười cưng chiều mà thỏa mãn, đưa ra ngón tay lau mảnh vụn bánh trên khóe miệng cô, “Thiên Hiểu nói mùi vị này thích hợp với em, không nghĩ tới em ấy hiểu em hơn cả anh.”

“Cảm giác của con gái tương đối chính xác.” Niệm Tĩnh hai ba lần liền đem bánh ăn vào trong bụng, sau đó rất không có khí chất ngồi phịch ở trong ghế, lấy tay vuốt cái bụng, thờ dãi nói: “Chuyện hạnh phúc nhất trên đời, là khi đói bụng ăn được ăn ngon bánh ngon như vậy, thay em cảm ơn Thiên Hiểu, nói cho em ấy biết, thủ nghệ của em ấy lại tiến bộ.”

Minh Thiên Tàng từ đầu đến cuối chẳng qua là thần bí nhàn nhạt mỉm cười, giống như thấy cô ăn vui vẻ như vậy hẳn đủ hài lòng.

“Anh nhìn cái gì? Em buồn cười lắm sao?” Niệm Tĩnh không thể hiểu nụ cười của hắn, cho là mới vừa rồi tướng ăn của mình quá buồn cười, lấy gương từ trong ngăn ra coi trái coi phải, lúc này mới phát hiện ra ở khóe miệng có một miếng sốt mơ đậm nhỏ.

Cô mới vừa rút ra khăn giấy muốn lau, lại bị Minh Thiên Tàng bắt được cổ tay, “Bộ đáng như vậy cũng rất đẹp mắt.” Lời của hắn vừa nghe cũng biết không phải là thật tâm, mùi vị trên vệt ghẹo quá nặng.

Cô lườm hắn một cái, “Rất bẩn, chỗ nào đẹp mắt chứ?”

Hắn nắm cổ tay của cô, đi vòng qua sau bàn, cúi người xuống nhìn đôi môi đỏ mọng, khẽ hé môi, “Màu môi rất đẹp.”

Gò má Niệm Tĩnh đột nhiên chuyển hồng, nhìn vào đôi mắt trước giờ chỉ lạnh băng thâm trầm, cô hình như thấy một cảm xúc xa lạ — dục vọng. Mà tay của hắn lúc này đang vòng qua hông của cô, hơi dùng sức liền đem cô kéo vào trong ngực của hắn, môi đỏ tươi bị hắn cướp đoạt.

Nụ hôn khi trước của hắn luôn là rất nhẹ nhàng chạm khẽ, chỉ giống như lễ nghi cần làm. Nhưng nụ hôn này xuất phát từ khát khao tình dục chân chính. Đầu lưỡi của hắn trêu chọc cô, vốn cho là hắn từ ngoài vào trong đều lạnh lùng như vậy, nhưng giờ phút này biểu hiện của hắn hoàn toàn đầy ngả nhận xét trước kia của Niệm Tĩnh. Nếu như nói lần trước lòng của cô bối vì hắn hôn như gió nhẹ nước chảy mà không đốt lên ngọn lửa, lần này toàn thân của cô đều giống như bị hắn đốt sạch, chỉ có ôm chặt lấy hông của hắn, tận tình hưởng thụ cảm giác được hắn cưng chiều, mới có thể an tâm. Bất tri bất giác cô từ bị động tiếp nhận chuyển thành chủ động nghênh đón, tiếng rên rỉ nhẹ nhàng từ sâu trong cổ họng phát ra.

“Cho em mượn vài người mẫu có được hay không?” Ngón tay Niệm Tĩnh ở lòng bàn tay Thiên Tàng vô thức vẽ vòng tròn.

“Vị buổi công bố thời trang kia?” Minh Thiên Tàng hỏi.

“Đúng vậy! Công ty người mẫu theo kì hạn Đường Hồng thật kieu căng, mấy ngày nay buổi công bố lại đặc biệt nhiều, người đại diện hình như cố ý không muốn em thành công, dù em ra điều kiện như thế nào, cũng không mời được người mẫu hạng nhất đến.” Gần đây cô vì cái buổi công bố này mà làm đến bẽ đầu sứt trán.”Dưới tay Minh thị không phải là có một công ty người mẫu sao? Nghe nói có rất nhiều người mẫu ký hợp đồng, không cần quá nhiều, chỉ cần mượn 4, 5 người, làm cho em nửa ngày, là đủ rồi.”

“Điều kiện là gì?” Hắn chau chau mày, “Tại sao muốn mượn người của anh?”

“Điều kiện, anh cứ thích nói điều kiện quá nhỉ?” Niệm Tĩnh dùng đầu ngón tay hung hăng bấm sâu vào lòng bàn tay của hắn, “Ở trước mặt em có thể đừng bày ra bộ đáng người làm ăn hay không?”

Hắn cười, tay phải vịn gáy của cô, “Thật xin lỗi, đây là thói quen nghề nghiệp.”

“Đối với bất kỳ người nào, anh đều luôn giữ thói quen nghề nghiệp như vậy sao?” Cô không vui bĩu môi.

“Nếu là thói quen, sẽ không có khả năng dễ dàng thay đổi, huống chi đây là việc công.” Hắn dùng giọng nói bàn chuyện làm ăn, “Ngày mốt là ngày công bố đúng không? Phải người của anh qua cũng được, nhưng muốn em thay Minh thị thiết kế một bộ sưu tập thời trang mùa hè.”

Niệm Tĩnh kinh động nói, “Anh muốn hại chết em à! Một bộ sưu tập? Em cũng sẽ không thiết kế trang phục.”

Hắn cười như không cười nói: “Em sẽ không? Vậy xin hỏi bộ sưu tập thời trang mùa thu chủ đạo của Phương thị do ai thiết kế?”

“Tất nhiên, là nhà thiết kế nổi tiếng mà em mời từ nước ngoài về.”

“Là nước nào? Nhà thiết kế danh tiếng nào?”

“Tại sao em phải nói ra? Em sợ anh biết được sẽ tranh giành người với em thì sao.” Niệm Tĩnh chết không thừa nhận.

Hắn thu tay lại, đuôi lông mày giương nhẹ, “Phong cách của em anh sẽ không nhận ra sao? Một loạt trang phục so với trang phục những nhân vật trong truyện tranh của em lúc trước có liên quan nhìn tương tự nhau, nhà thiết kế nổi tiếng của nước nào sẽ thiết kế được y như vậy?”

“Bộ truyện kia anh đã xem rồi hả?” Niệm Tĩnh lập tức bắt được trọng điểm trong lời hắn.

“Em thừa nhận?” Minh Thiên Tàng còn chấp nhất vấn đề lúc này, “Nhớ trước ba tháng đem phương án thiết kế cho anh xem.” Nói xong hắn gọi điện thoại cho công ty người mẫu dưới trướng Minh thị, “Mân Côi, trong tay cô có bao nhiêu người mẫu có thể biểu diễn vào sáng ngày mốt? Ừ, nhớ giữ lại cho tôi mười người. Hứa Ảnh rất tốt, ra lệnh họ ở lại công ty đợi lệnh.” Hắn cầm điện thoại di động hỏi cô, “Thế nào, chuyện vừa rồi phải suy tính làm

sao?”

Niệm Tình thở dài, vì cái gì mà lại bị hấn ăn đến gât gao như vậy? Hứa Ảnh thật sự rất tuyệt, các người mẫu của họ, bất luận mời được người nào trong nhóm, buổi trình diễn cũng được coi là thành công một nửa. Nếu Minh Thiên Tàng giúp một tay như vậy, cô dĩ nhiên cũng không có lựa chọn khác.

“Trước ba tháng, em sẽ đem bản thảo thiết kế giao cho anh.” Cô rất bất đắc dĩ nói.

Minh Thiên Tàng khoe môi giờ lên, đối với bên đầu bên kia điện thoại vẫn giữ giọng nói lạnh lùng mà ra lệnh, “Ngày mai dẫn theo mọi người đến trung tâm hội nghị Thanh Điều luyện tập.”

Niệm Tình khẽ khiếp sợ, “Ngay cả nơi chúng ta công bố anh cũng biết?”

“Phạm vi trong nghề chỉ có như vậy, nơi có thể tổ chức trình diễn có hạn, muốn lừa người là không thể nào.” Hấn nhẹ nhàng giải thích nhưng không làm Niệm Tình hết nghi ngờ. Nếu không phải hấn cố ý chú ý, chắc là sẽ không ngay cả thời gian Phương thị tổ chức buổi công bố cũng biết rõ ràng. Như vậy, ngay cả vấn đề khó khăn hiện giờ của cô, hấn không phải cũng đã sớm biết rồi sao? Biết, cũng không chủ động trợ giúp, chỉ chờ cô mở miệng đi nhờ?

Nhìn khuôn mặt tuần tú của hấn, Niệm Tình trong nháy mắt có chút hoảng loạn. Người đàn ông đính hôn với cô đã năm năm, cùng cô thân mật hôn sâu, rốt cuộc có yêu cô không? Tim của hấn, đã chìm sâu ngàn mét dưới đáy biển từ lúc hai người quen nhau, cho dù cô cố gắng đến gần như thế nào, hấn luôn có biểu tình lạnh như băng nhưng lại như rất hiểu rõ mọi việc, đứng ở nơi không xa không gần nhìn cô, giống như đợi cô đến gần, hoặc là không muốn đến gần cô.

Nếu như hấn yêu cô, nên vì cô mà chuẩn bị tốt mọi thứ, dọn sạch tất cả chướng ngại, không phải sao? Tại sao lại muốn cô cực khổ cố gắng công việc, mặt khác còn phải lên tinh thần cô kè mặc cả với vị hôn phu của mình?

Yêu một người, không phải mang lại lợi ích và hiệu quả như vậy. Tất cả truyện tranh, tất cả phim trên ti vi đều không phải diễn như vậy. Biểu hiện và hành động của Minh Thiên Tàng, phá vỡ hình thức tất cả vở kịch tình yêu, hấn không theo như lẽ thường xuất bài, bá đạo tùy hứng lại lãnh khốc khôn khéo. Hấn cũng không phải một bạn trai tốt, càng không phải là một người chồng lý tưởng.

Ngơ ngẩn nhìn hấn đến mất hồn, Niệm Tình tự hỏi mình: yêu một người như vậy, là may mắn hay không may mắn đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 8

“Chúc mừng em, Niệm Tình, buổi trình diễn rất thành công.” Giọng nói Tô Mộc Thần đột nhiên xuất hiện ở bên tai, Niệm Tình còn chưa quay đầu lại liền bị người từ phía sau ôm chặt bả vai.

“Mộc Thần, sao anh lại tới đây? Không phải nói gần đây công việc bận rộn, không tới được sao?” Cô vỗ vai của hấn, Tô Mộc Thần tốt nghiệp khoa luật loại xuất sắc, bây giờ là luật sư chạm đến có thể phóng tay trong giới tư pháp. “Gần đây chạy đi đâu? Lâu như vậy cũng không gọi điện thoại cho em?”

“Hai ngày trước đi Nhật Bản một chuyến, mới vừa về.” Hấn nhìn những người mẫu mới vừa bước xuống sàn diễn phía xa, “Họ hình như là người mẫu của công ty Minh Thiên Tàng?”

“Ánh mắt rất sắc bén,” Niệm Tình cười cười, “Có phải để ý cô người mẫu nào rồi hả? Có muốn em giới thiệu cho hai người quen?”

“Em bớt sốt sáng đi.” Tô Mộc Thần hỏi: “Sao rồi, nhìn em gió xuân phơi phới, hình như thời gian gần đây không tẻ lắm? Minh Thiên Tàng chịu đem nhiều người mẫu dưới trướng hấn cho em mượn, xem ra quan hệ của hai người ấm lại không ít.”

“Tạm thời là tốt hơn nhiều, bất quá loại hòa bình ngoài mặt này em cũng không biết có thể duy trì bao lâu.” Đuôi lông mày của cô bao phủ nỗi buồn nhàn nhạt.

“Làm sao vậy?” Hấn nghiêm nghị hỏi.

“Em cũng không hiểu được, chỉ khi một mình đối mặt với hấn, chắc chắn sẽ chút bất an.” Cô ti mi suy ngẫm cái mùi vị không nói thành lời đó.

“Sợ hấn không thương em, hay là sợ em quá yêu hấn?” Vấn đề của hấn đưa ra cũng giống như vấn đề bên trên, nhưng chia ra làm hai cách nhìn lại có tư vị khác.

“Có lẽ, là hai người đều sợ.” Cô sóng vai cùng hấn ra khỏi hội trường, “Mộc Thần, nếu là anh, gặp phải một người như vậy, làm cho anh không hiểu

được, đoán không ra, anh sẽ làm gì?”

“Trên cái thế giới này có người không hiểu được, đoán không ra sao?” Hấn cười lên một tiếng, “Anh không tin. Không hiểu rõ thì phải nghiên cứu sâu vào, chỉ là bởi vì em chưa từng có dụng tâm đi nghiên cứu người này mà thôi. Cho dù là tảng đá, đặt dưới kính hiển vi cũng có thể thấy kết cấu tổ chức của nó, huống chi là một người có máu có thịt?”

Niệm Tinh làm mặt quỷ với hấn, “Anh cũng chưa thật sự yêu lần nào, làm sao lại nghĩ chắc chắn rằng những người khác sẽ giống như suy nghĩ đơn giản của anh? Minh Thiên Tàng là người phức tạp nhất trong tất cả những người em biết, có lúc em thật sự muốn dùng dao mổ đem hấn giải phẫu ra, để hoàn toàn có thể nhìn thấy hết.”

“Người có thể nhìn một cái mà hiểu rõ nhiều như vậy em cũng không chọn, lại chọn hấn làm vị hôn phu của mình, đây không phải chứng minh, em cam tâm tình nguyện bị cuốn vào cuộc đua tình yêu này?” Hấn có chút cao thâm khó lường cười cười, “Còn nữa, làm sao em biết anh không có kinh nghiệm yêu đương?”

“Anh có? Thật sao?” Niệm Tinh tò mò mở to hai mắt, “Là ai? Làm nghề gì? Em có biết không?”

“Hôm nào lại nói chuyện xưa của anh cũng được, bây giờ còn hơi sớm.”

“Phương tiểu thư, có thể chụp vài tấm hình hay không?” Có vị ký giả của tạp chí thời trang ngăn bước bọn họ lại, thấy Tô Mộc Thần đứng ở bên cạnh, ký giả vô cùng hưng phấn, “Thì ra là Tô tiên sinh và Phương tiểu thư là bạn tốt? Không bằng đứng chung chụp một tấm chứ?”

“Được chứ.” Có thể thuận tiện quảng cáo sản phẩm công ty mình, Niệm Tinh dĩ nhiên không dị nghị, vì vậy kéo Tô Mộc Thần qua chụp mấy tấm hình.

Lúc ký giả đi, Tô Mộc Thần lặng lẽ ở bên tai cô nói: “Em không phải là muốn nhìn rõ lòng Minh Thiên Tàng sao? Mấy ngày nữa tạp chí vừa ra tới, nói không chừng em có thể được biết đáp án.”

“Có ý gì?” Niệm Tinh không hiểu lời của hấn. Nhưng Tô Mộc Thần chẳng qua là thần bí cười lắc đầu, lộ dáng vẻ thiên cơ bất khả lộ.

“Sẽ phải mở cuộc họp hội đồng quản trị rồi, ” Triệu Hiểu Đông nói với Niệm Tinh: “Nghe nói mấy nguyên lão trong hội đồng quản trị gần đây họp lại muốn gây phiền phức cho em.”

“Lúc tình hình công ty đang gay go ai cũng không duỗi tay chi viện, công ty hơi có chuyển biến tốt bọn họ lại muốn tranh đoạt quyền kinh doanh, thật là vô sỉ tới cực điểm.” Cô cười lạnh một tiếng, “Để cho bọn họ tới cũng tốt, bằng 30% cổ phần của bọn họ vẫn không thể dao động đến địa vị của tôi.”

“Nhưng mà có 10% cổ phiếu lẻ đang lưu thông trên thị trường, vì đề phòng vạn nhất, chúng ta có nên đem những cổ phiếu lẻ thu mua vào trước không?” Hấn bày mưu tính kế cho cô.

Niệm Tinh suy nghĩ một chút, lại lắc đầu, “Công ty trước mắt không còn đủ tiền bạc có thể lấy ra thu mua những cổ phiếu lẻ kia, nên tập trung tinh lực tập hợp lực lượng nội bộ công ty mới đúng. Hội triển lãm mua bán máy tính diễn ra hai tuần sau ở Á Thái chuẩn bị ra sao rồi?”

“Đã tại bất tay vào tiến hành, nhất định có thể đúng hạn tham gia.” Tay Triệu Hiểu Đông chột chạm vào má phải bên tóc của cô, “Gần đây em hình như đặc biệt mệt mỏi. Những công việc này đối với em mà nói, có phải là gánh nặng quá nặng nề hay không? Có muốn cho mình thời gian nghỉ ngơi hay không?”

“Hiện tại công ty bận rộn như vậy làm sao có thể đi được?” Cô dường như lơ đãng đẩy tay của hấn ra, nhìn hồ sơ chất đống trên bàn thì không khỏi thở dài một hơi, tựa vào ghế sa lon bằng da thật, “Em cảm thấy em thật sự là người không giỏi kinh doanh, không biết Thiên Tàng làm sao lại có thể làm thành thạo được như vậy?”

Trong mắt có tia sáng thoáng qua, Triệu Hiểu Đông trầm giọng nói: “Hấn sinh ra trong gia đình giàu có, mưa dầm thấm đất học được một chút tiểu xảo kinh doanh cũng không lạ gì.”

Cô cười khò lắc đầu một cái. Cái từ “tiểu xảo” này, không đủ để hình dung hết thiên phú về phương diện kinh doanh của Minh Thiên Tàng, cái này với chuyện sinh ra trong gia đình như thế nào có lẽ liên quan một chút, nhưng không phải toàn bộ.

Điện thoại vang lên, Niệm Tinh bắt máy, alo hai tiếng lại chậm chạp không nghe đối phương đáp lại, cô cho là trò đùa dai muốn ngắt máy chột lóc lên suy nghĩ, hỏi, “Thiên Tàng? Là anh phải không?”

“Buổi trình diễn thành công không?” Hấn vẫn lạnh lùng bình thản như vậy.

“Rất tốt, cảm ơn anh đã giúp một tay.” Cô cười nói: “Sẽ không bắt em mời cơm anh bây giờ chứ?”

“Từ lúc bắt đầu điều kiện của anh không phải là một bữa cơm.” Tiếng Minh Thiên Tàng bỗng dưng ngưng bật.

“Alo? Thiên Tàng, anh vẫn còn nghe không?” Niệm Tinh có chút cảm thấy khẩn trương. Sự trầm mặc của hấn tượng trưng cho cái gì?

“Có nhớ chúng ta đính hôn lúc nào không?” Hấn đột nhiên hỏi.

“Năm năm trước.” Cô cảm thấy kỳ lạ, hấn làm sao sẽ hỏi đến cái vấn đề này.

“Năm năm” Hân hình như thở dài nói, “Em không cảm thấy thời gian chờ đợi quá lâu sao?”

“Cái gì?” Cô ngần ra, nói lắp bắp, “Anh, làm sao anh lại nói về chuyện này? Ý của anh là. . . .”

Trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi khiến nhịp tim của Niệm Tình thiếu chút nữa dừng lại.

“Tôi hôm nay anh đi gặp bà nội, đến lúc đó rồi hãy nói.” Hân vẫn không nói ra.

“Được.” Niệm Tình loáng thoáng nghe được giọng của mình, dịu dàng đến nỗi cảm thấy không giống bộ dáng thoải mái tùy tiện thường ngày của mình.

Nhịp tim giống như đánh trống, giống như tùy thời sẽ vỡ lồng ngực nhảy ra, đại não chuyển động rất trì trệ, giống như là bánh răng rỉ sét, muốn chuyển động nhưng không thành công.

Tôi nay gặp mặt sau, có thể thay đổi cái gì hay không? Cô vừa mong đợi, vừa lo lắng, tâm thần không ổn định bất an.

Tin tức Minh Thiên Tàng đến công ty bách hóa Minh thị thị sát, mới vừa truyền tới phòng quản lý công ty bách hóa không tới một phút, quản lý liền đầu đầy mồ hôi chạy xuống, gấp hân đang đứng trước quầy trang sức.

“Minh thiếu gia, ngài muốn tới tại sao không điện thoại báo trước một tiếng vậy?” Quản lý cười nịnh nọt.

Ánh mắt Minh Thiên Tàng nhìn những chiếc nhẫn kim cương trong quầy, “Tôi chỉ muốn mua chút đồ cá nhân, không phải đến vì công việc.”

Quản lý lúc này mới an tâm một nửa, nhưng vẫn không dám lười biếng, “Ngài muốn mua gì? Không bằng giao phó cho tôi.”

Minh Thiên Tàng lại nhìn một hồi, hỏi: “Nhẫn kim cương công ty chúng ta cũng chỉ có những kiểu dáng này sao?”

“Còn có một ít nhẫn chất lượng cũng rất tốt, cũng cất giữ cho khách VIP, bình thường không trưng bày ra ngoài, Minh thiếu gia nếu như muốn nhìn mời vào phòng làm việc.”

Minh Thiên Tàng gật đầu một cái, đi theo hân vào trong phòng làm việc.

Từ trong két sắt quản lý lấy ra mấy hộp nhỏ, trong hộp là bộ trang sức kim cương cao cấp nhất.

Tầm mắt Minh Thiên Tàng lướt qua một vòng, dừng lại trước một chiếc nhẫn kim cương. Nhẫn kim cương này được chế tạo theo hình dạng một đóa hoa, lấy một viên kim cương hai carat làm tâm giữa mười hai viên nhỏ đính xung quanh bằng bạch kim, trang nhã mà không làm mất giá trị. Đem lấy ra, kích cỡ lớn nhỏ của chiếc nhẫn cũng rất phù hợp, vì vậy hân không do dự nữa, đem nó giữ trong lòng bàn tay, kiên định nói: “Chính là nó.”

Quản lý ở một bên nhìn biểu tình biến hóa trên mặt hân, rất muốn hỏi hân chiếc nhẫn này rốt cuộc là muốn tặng cho vị giai nhân nào, thấy được nhu tình nhàn nhạt trong đáy mắt dưới hàng lông mày rậm của hân, quản lý nhất thời nhìn đến mắt choáng váng. Dĩ nhiên, hân là người thông minh, không nên hỏi tuyệt sẽ không hỏi bậy. Nếu thiếu gia đã chọn được, hân lập tức tự mình đem chiếc nhẫn gói lại.

Công tư rõ ràng, Minh Thiên Tàng quét thẻ trả tiền.

Quản lý tự mình đưa hân tới cửa, cúi người chào tiễn khách, “Chúc ngài vui vẻ.”

Minh Thiên Tàng dừng bước lại, quay đầu lại cười một tiếng, “Cám ơn.”

Quản lý sững sốt. Hân không có hoa mắt sao? Thiếu gia băng son lại cười với hân?

Trở lại trên xe, Minh Thiên Tàng chợt cảm thấy điện thoại di động ở ngực khẽ rung, lúc này mới nhớ tới buổi sáng vì đi họp, có ý đổi chế độ rung cho di động.

Nhưng mà rung không phải vì có cuộc gọi tới, mà là nhận được tin nhắn của Thiên Hiểu.

Anh, sinh nhật vui vẻ! Em có làm bánh sinh nhật cho anh, mang chị Niệm Tình cùng đi ăn đi.

Sinh nhật vui vẻ. Đúng vậy, hôm nay là sinh nhật của hân. Sinh nhật hằng năm. Cho tới bây giờ đều cho rằng sinh nhật chẳng qua là sở thích của con gái, nhưng hôm nay hân lại muốn mượn dịp này, lần đầu tiên, toàn tâm toàn ý biểu đạt tình cảm với cô gái đã quen từ rất lâu. Ngày hôm nay, hân đã chờ đợi thật lâu, lâu đến nỗi nhịp tim và tiết tấu hô hấp đều đọc thăm tên người con gái kia:

Phương Niệm Tình, Niệm Tình, Niệm Tình.

Hít thật sâu tức, lại thật sâu, không dám dùng sức thở ra, giống như chỉ sợ cô sẽ từ trong không khí mà tan biến mất. Ngực căng đầy, là cảm giác hạnh phúc sao?

Ở ghế phụ có một quyển tạp chí, bởi vì gió thổi, một bài viết trong tạp chí bị mở ra đập vào mắt, phía trên có một tấm ảnh chụp, là Phương Niệm Tình và Tô Mộc Thần chụp ảnh chung. Vào lần trình diễn đó, hai người tươi cười rạng rỡ, cử chỉ thân mật. Đôi mắt đen của Minh Thiên Tàng đột nhiên ngưng tụ.

Sau lưng ánh mặt trời hạnh phúc luôn bị lo lắng bao phủ sao? Tại sao hân không thể phát ra vui vẻ từ nội tâm, giống như có rất nhiều sầu lo ép tới hân không cách nào nở nụ cười, đối mặt tất cả.

Niệm Tĩnh, thật muốn biết, đối với anh, trong lòng em chiếm giữ vị trí nào? Có thể nói là yêu không?

Hôm nay bận rộn cả một ngày. Lúc tan việc là sáu giờ, nhưng Niệm Tĩnh bận đến sáu giờ rưỡi vẫn không thể tan làm. Bởi vì có một số tài liệu sản xuất trung phục bị lỗi, dẫn đến một số lớn sản phẩm cũng bị trả lại. Hãng bên kia vì dồn đẩy trách nhiệm nên tìm mọi cách từ chối, Niệm Tĩnh giận đến trong điện thoại cùng quản lý hãng tranh cãi âm ỉ một trận, về sau không bao giờ kí hợp đồng với hãng này nữa.

Mà vấn đề gấp nhất bây giờ là nhất định phải sớm tìm được một nhà có thể tin cậy sản xuất trang phục. Bởi vì buổi công bố lần trước rất thành công, Phương thị nhận rất nhiều đơn đặt hàng lớn, mỗi đơn đặt hàng thời gian giao nhận cũng đều rất sát sao, nếu như không nắm chắc thời gian sẽ phải bồi thường tiền. Vì vậy cô hạ lệnh công ty chi nhánh mau sớm tìm kiếm hãng hợp tác mới, đồng thời lại đi hỏi ý kiến luật sư làm sao kiện hãng vi phạm quy ước trước lên tòa án. Đợi đến hết thấy đều xử lý thỏa đáng, đã bảy giờ rưỡi.

“Cùng đi ăn cơm tối không?” Triệu Hiểu Đông đi tới hỏi cô.

“Không được, tôi có hẹn với Thiên Tang.” Cô vội vã thu dọn đồ đạc, mỗi lần hẹn hân cô đều trễ, hi vọng lần này sẽ không. Bất quá ban ngày quên trong điện thoại xác định cụ thể thời gian và địa điểm gặp mặt, cũng không biết hân hiện tại đang ở nơi nào.

Cô đứng lên, không biết là bởi vì dùng sức quá mạnh hay là chất chứa mầm bệnh quá lâu rồi cuộc bộc phát, dạ dày của cô chợt đau đớn kịch liệt.

Cô đè lại dạ dày muốn trấn đau đớn, nhưng sắc mặt lại càng ngày càng tái nhợt, trong nháy mắt trên trán liền tiết ra mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu.

Triệu Hiểu Đông vội vàng vịn tay cô, lo lắng hỏi: “Niệm Tĩnh, em sao vậy? Nơi nào không thoải mái?”

“Dạ dày. Đau. Em không sao, anh đi trước đi, em nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Trên mặt của cô đã không còn huyết sắc, Triệu Hiểu Đông nói gì cũng không chịu rời đi.

“Đi bệnh viện đi, nhất định là em bình thường ăn cơm không có quy luật làm hỏng dạ dày.” Triệu Hiểu Đông gọi thư ký chuẩn bị thuốc, không nói lời nào công Niệm Tĩnh đi ngoài đi.

Lúc này bên trong phòng điện thoại của cô vang lên, cô vỗ lưng Triệu Hiểu Đông, “Hiểu Đông, chờ một chút, có thể là điện thoại của Thiên Tang, tôi muốn nói cho hân biết một tiếng.”

“Bây giờ là khám bệnh quan trọng hơn, điện thoại có thể trở về gọi lại.” Bước chân của hân lại nhanh hơn một chút.

Niệm Tĩnh đã đau đến không thể động rồi, chỉ có thể cắn răng kiên trì chịu đựng. Thanh âm cô mong manh nhờ làm hộ, “Hiểu Đông, giúp tôi gọi điện thoại nói cho Thiên Tang, tối hôm nay tôi không thể đi gặp hân.”

Hân không trả lời.

“Hiểu Đông, anh không chịu giúp tôi sao?” Cô hung hăng vỗ lưng của hân, “Vậy anh thả tôi xuống.”

“Được rồi, em ít nói lời vô ích đi!” Hân chợt có chút hung tợn phát tính khí, “Người đàn ông kia đáng giá để em đối với hân tốt như vậy sao?”

“Tôi đối với hân một chút cũng không tốt.” Cô chỉ còn dư lại khí lực thở dài, “Nếu như tôi thật sự có suy nghĩ cho tâm tình của hân, ban đầu tôi nên cùng hân đi Mi du học.”

“Du học hay không không phải là vì người nào, mà là xem mình có cần hay không. Em lúc nào thì trở thành con gái không thể sống thiếu đàn ông, thành người yếu đuối như vậy?” Nghe ra được hân rất ghét sự mềm yếu của cô.

Cô lại suy yếu cười một tiếng, “Anh không phải biết rõ, không thể cùng hân trải qua cuộc sống du học nơi đất khách, chia ra lâu như vậy, chưa từng gặp mặt, không có cơ hội giải thích hiểu lầm của hân với tôi, đối với tôi mà nói có bao nhiêu tiếc nuối.”

Triệu Hiểu Đông trầm mặc chốc lát, khô khốc hỏi: “Em thật sự yêu hân?”

Cô cười đến thỏa mãn, “Không, phải nói, tôi chưa bao giờ ngừng yêu anh ấy.”

Mình Thiên Tang dừng xe ở trước cửa nhà trọ Niệm Tĩnh. Lúc này là chín giờ tối. Trước đó hân vẫn cố gắng gọi điện thoại cho cô, nhưng điện thoại di động của cô luôn không gọi được, điện thoại công ty cũng không có người nhận. Đúng rồi, đã qua giờ tan làm, trong công ty đương nhiên là không có một bóng người rồi.

Vậy tạo sao cô lại trễ hẹn? Lần này thậm chí còn chơi trò mất tích, chẳng lẽ nhanh như vậy cô đã quên lời hẹn ban sáng sao? Hay là cô gặp chuyện ngoài ý muốn, làm cho cô không có biện pháp phân thân?

Hân suy nghĩ miên man, bởi vì tâm tình phiền muộn mà đốt một điếu thuốc. Khói mù trong xe lượn lờ, không khí không trong lành và tâm tình vô cùng lo lắng làm cho hân càng ngày càng phiền não.

Rốt cuộc, khoảng chín giờ rưỡi, một chiếc xe taxi dừng chỗ không xa đối diện, vậy mà người từ trên xe đi xuống cũng là Triệu Hiểu Đông.

Trông mặt đen mị lên. Triệu Hiểu Đông tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Đã trễ thế này, hẳn cũng là đến tìm Niệm Tĩnh hay sao?

Nhưng kế tiếp Triệu Hiểu Đông lại xoay người từ trong xe ôm ra một người, đi về phía cửa nhà trọ.

Tay run lên, tàn thuốc lá rớt xuống dưới chỗ ngồi. Minh Thiên Tàng khiếp sợ nhìn tất cả những gì mình đang thấy.

Không thể nào, tại sao Niệm Tĩnh bị Triệu Hiểu Đông ôm vào trong ngực, hơn nữa mềm mại nhu thuận, hoàn toàn không có ý tứ phản kháng?

Khuôn mặt Triệu Hiểu Đông dường như dính trên mặt Niệm Tĩnh, hai người nhìn nhau, trên mặt treo nụ cười, giống như một đôi đang tình nhân đang yêu cuồng nhiệt.

Ngực trong nháy mắt như bị người niu đến đau. Tàng cảm xúc lo lắng không thấy được ki đột nhiên giăng đầy mí mắt, tràn ngập trong lòng.

Đây chính là khuôn mặt thật của cô? Đây chính là nguyên nhân cô không đi Mỹ du học với hắn?

Trái tim giấu trong vẻ ngoài dịu dàng đó, thì ra là không phải là vì hắn mà cất giữ, khi hắn ôm hôn cô, trong lòng của cô lại có một người đàn ông khác?

Nhận ra điều này làm cho hắn cơ hồ hít thở không thông, tro mắt nhìn Triệu Hiểu Đông ôm cô vào nhà trọ, thấy đèn trong căn hộ bị mở ra, hồi lâu cũng thấy chuyện gì xảy ra.

Không có chuyện là chuyện lớn nhất. Bọn họ tại sao ở cùng nhau? Tại sao đã trễ thế này Niệm Tĩnh bị Triệu Hiểu Đông ôm vào nhà? Tại sao hai người bọn họ sẽ ở lại gian phòng lâu như vậy?

Hắn với Niệm Tĩnh, Triệu Hiểu Đông với Niệm Tĩnh, có gì khác nhau?

Nhiệt tình tràn lan giống như bị băng tuyết ngăn năm đông cứng, qua thật lâu hắn mới bởi vì bị khói nóng tới ngón tay, khôi phục thần trí.

Cắn chặt hàm răng, hắn không dừng lại nữa, nhanh chóng quay đầu xe, dùng tốc độ chết chóc lao ra hẻm nhỏ.

Sau lưng, ngọn đèn kia vẫn còn sáng, giống như là có ánh mắt trong đêm tối, mang theo vài phần quỷ dị, nhìn bóng lưng hắn rời đi.

Tâm lòng giấu trong thân thể, tình yêu cất giấu trong lòng, ở trong một đêm, vỡ vụn khó mà sửa lại được.

Minh Thiên Hiểu vừa mới mở cửa tiệm cửa liền xuất hiện một bóng người đi vào.

“Hoan nghênh ghé vào, quý khách muốn mua.” Cô mỉm cười nghênh đón, lập tức bị dọa, cả kinh kêu lên: “Anh? Đã xảy ra chuyện gì?”

Minh Thiên Tàng ngồi ở một cái bàn bên cạnh cửa, hắn từ trước đến giờ chính tề, không chút cầu thả, nhưng bây giờ quần áo xốc xếch, vẻ mặt uể oải, trên người còn có mùi rượu và thuốc lá nồng nặc.

“Anh, cả buổi tối ở bên ngoài uống rượu hút thuốc chưa về nhà sao?” Minh Thiên Hiểu nhanh cho hắn rót một chén nước mát.

Minh Thiên Tàng tay cầm cái ly, trông mặt đen đọng lại nhìn dọc ly, không nói gì.

“Anh, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” Cô thử dò hỏi: “Là chuyện công ty hay là. chuyện chị Niệm Tĩnh?”

Trông mặt đen nâng lên, đối lại với cô thì Minh Thiên Hiểu cảm thấy cả người như bị kim châm. Ánh mắt ấy của Minh Thiên Tàng là chính là lạnh lẽo, cho dù chỉ nhìn gương mặt Minh Thiên Hiểu cũng cảm thấy không rét mà run. Cảm giác này hình như cuất phát từ loại tức giận và tuyệt vọng từ sâu trong lòng, nhưng vừa vô cùng đè nén, giống như một khối hàn băng chìm sâu dưới đáy biển 3000 mét, u lạnh mà thâm thúy.

“Thiên Hiểu, em thật sự tin trên đời này sẽ có tình yêu sao?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Hả? Đúng vậy.” Minh Thiên Hiểu nhất thời không phản ứng kịp.

Hắn nhàn nhạt hừ một tiếng, vẻ mặt tràn đầy lạnh lùng cùng khinh thường: “Người tin tưởng vào tình yêu đều là đứa ngốc, ngu xuẩn!” Hắn nhìn chăm chăm em gái, “Nhớ, không được để mình lún sâu vào, nếu như em lún sâu, ” hắn cắn chặt môi dưới, “Sẽ chết không có chỗ chôn.”

Minh Thiên Hiểu ngờ ngác nhìn hắn, xuyên thấu qua cặp mắt hàn băng kia, cô nhìn thấy, cũng chỉ là bi thương. Minh Thiên Tàng, người anh ở trong cảm nhận của cô không gì làm không được, chưa từng có bất cứ chuyện gì có thể đánh ngã hắn, lần này là vì đâu mà thương tâm đến mức này?

Phương Niệm Tĩnh? Đúng rồi, nhất định là bởi vì cô! Nhưng nguyên nhân gây ra chuyện rốt cuộc là cái gì? Tại sao lại đến mức độ này?

Cô có chút xúc động, muốn gọi điện thoại tìm Niệm Tĩnh, nhưng Minh Thiên Tàng giống như nhìn thấu tâm tư cô, lạnh lùng ra lệnh, “Không cần nhúng tay chuyện chúng ta, nếu để anh biết em đi tìm cô ấy, nói bất kỳ chuyện không nên nói, thì chờ anh không nhận em làm em gái.”

Mình Thiên Hiểu ở trong lòng thờ dài thật sâu. Sự kiêu ngạo của anh hai là tài phú, cũng là gánh nặng lớn nhất. Nếu như hấn không kiêu ngạo thế này, có lẽ cũng không bị tổn thương sâu như vậy?

Tình yêu của anh và chị Niệm Tĩnh, với tình cảm đơn phương của cô, kết cục cuối cùng cũng sẽ thê thảm giống nhau? Thật không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9

Uống thuốc bác sĩ kê đơn, Niệm Tĩnh ngủ say một đêm. Khi cô từ trong giấc ngủ tỉnh lại trước giường loáng thoáng hình dáng một người đàn ông, người kia cao gầy, nhưng đưa lưng về phía ánh mặt trời, mà ánh mắt của cô bởi vì chói mắt lại không thấy rõ, vì vậy lấy tay ngăn ánh mặt trời, hỏi: “Thiên Tàng?”

“Em đã tỉnh rồi hả ?” Giọng nói kia là của Triệu Hiểu Đông .

Cô lập tức tỉnh táo lại, ngồi dậy phát hiện mình còn đang mặc bộ đồ ngày hôm qua, quần áo vẫn rất chỉnh tề, nhưng đáng chết chính là – “Hiểu Đông, làm sao anh ở nhà của tôi?”

“Tôi ngày hôm qua tôi đưa em về, em quên rồi sao?” Hấn đứng ở bên giường từ trên nhìn xuống.

“Tôi biết rõ là anh đưa tôi về, ý của tôi là, anh tại sao không về nhà?” Cô cau mày hỏi.

“Em một buổi tối đều ở trên giường lăn qua lộn lại, tôi sợ em nửa đêm đau tỉnh, cho nên không có có rời đi.” Ánh mắt của hấn rất dịu dàng, Niệm Tĩnh hơi có chút cảm động.

“Cám ơn anh, nhưng mà không phải tôi đã uống thuốc rồi sao? Hơn nữa anh một buổi tối không trở về nhà, chú Triệu sẽ không lo lắng anh sao?”

“Tôi có gọi điện thoại cho ba, lại nói tôi đã là một người đàn ông thực thụ, không giống các cô gái yếu đuối dễ dàng gặp chuyện không may, ông ấy làm sao quan tâm chuyện này.” Hấn cười nói: “Tôi đã giúp em chuẩn bị điểm tâm, em có thể đứng lên ăn không?”

“Không thành vấn đề.” Cô trực tiếp xuống giường, dạ dày đã không còn đau, loại bệnh này là cấp tính phát tác, tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

Thấy phòng ăn một bàn thức ăn ngon, cô kinh ngạc mở to hai mắt.

“Hiểu Đông, tài nấu nướng của anh thật lợi hại!”

“Tôi biết làm rất nhiều món ăn, nhưng vẫn không có cơ hội làm.” Ánh mắt của hấn nhìn cô rất kì lạ, ở trong lòng Niệm Tĩnh khẽ động, cố ý coi thường ánh mắt nóng rực của hấn, đem tâm mắt lên bàn thức ăn, “Anh làm nhiều món ngon như vậy, tôi không biết nên bắt đầu ăn từ đâu nữa, nếu ăn không hết thì rất đáng tiếc.”

“Nếu như em cho tôi cơ hội, về sau tôi có thể ngày ngày làm cho em ăn.” Hiên nhiên Triệu Hiểu Đông đã không còn tính nhẩn nại nói chuyện vòng vo với cô, dứt khoát đem ý tứ làm rõ, “Niệm Tĩnh, tôi biết em hiểu rõ lòng tôi, cho nên tôi muốn nghe được lời thật trong trái tim em, đối với tôi, một chút tình cảm em cũng không có sao?”

Mi mắt cô buông xuống, khẽ thở dài: “Hiểu Đông, tại sao anh lại muốn nói những lời này ra? Nếu như anh không nói ra, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ bạn thân rất tốt.”

“Bây giờ tôi nói ra rồi, thì thế nào?” Hấn kích động nói: “Chẳng lẽ chúng ta cả đời cũng chỉ có thể làm bạn thôi sao?”

“Tôi nghĩ, đúng vậy.” Cô gật đầu một cái, ngẩng mặt lên nhìn hấn.

“Tại sao?” Hấn nắm chặt quả đấm, “Bởi vì tôi so ra kém hơn Minh Thiên Tàng?”

“Anh không nên lấy anh ấy ra so sánh, anh có rất nhiều ưu điểm mà Thiên Tàng không có. Anh ấy có thể vĩnh viễn cũng sẽ không vì tôi xuống bếp nấu ăn, có thể vĩnh viễn cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe theo đứng sau lưng tôi, có thể vĩnh viễn cũng sẽ không giống như anh hiểu rõ nội tâm của tôi, nhưng”

Hấn không nhìn được cắt lời cô, “Nhưng, em vẫn muốn chọn hấn?”

Cô gật đầu một cái, “Đúng vậy. Cho dù để tôi chọn thêm một trăm lần, tôi vẫn sẽ chọn anh ấy.”

“Tại sao? Rốt cuộc tại sao?” Quả đấm của hắn làm mặt bàn phát ra tiếng ầm.

Nhưng khoe môi Niệm Tĩnh vẫn mỉm cười thản nhiên, “Bởi vì tôi yêu anh ấy.”

“Cho tôi lý do, cho tôi lý do nhất định phải rút lui.” Hắn kiên trì không chịu buông vứt bỏ.

Cô thờ dãi nói: “Hiếu Đông, trong thế giới tình yêu lại không có đạo lý lý giải thích hợp, tình cảm anh dành cho tôi, tôi vĩnh viễn không cách nào đáp lại, nếu quả thật muốn một lý do, đây chính là lý do tốt nhất.”

“Tôi không cần em đáp lại cái gì!” Hắn lạnh lùng nói: “Được rồi, nếu như nói không có đạo lý, như vậy trước khi em tìm được lý do tốt hơn thuyết phục được tôi, tôi vẫn sử dụng phương pháp của mình mà thực hiện.”

Có lẽ là bởi vì không đạt được kết quả như mong đợi, hồi lâu hai người cũng chỉ nhìn nhau chẳng nói gì.

Ấm nước nóng trong phòng bếp trùng hợp phát ra tiếng reo ỳnh ỏi, vì hòa hoãn không khí, Niệm Tĩnh vội vàng đứng lên, “Tôi đi xem một chút.” Sau đó cô chạy vào phòng bếp.

Trong phòng ngủ điện thoại cũng vang lên, cô lại không nghe thấy. Triệu Hiếu Đông do dự một chút, đi tới nhận điện thoại.

“Alo, ai vậy?” Hắn mở miệng hỏi.

Đầu bên kia một mảnh trầm mặc.

Trong đầu Triệu Hiếu Đông thoáng qua tên của một người, khoe miệng cười quý dị.

“Là Minh thiếu gia à?” Hắn cố làm ra vẻ thoải mái hỏi: “Niệm Tĩnh bây giờ đang ở phòng bếp, muốn tôi đi gọi cô ấy sao?”

Bên đầu điện thoại kia vẫn là trầm mặc, nhưng mơ hồ có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề.

“Hiếu Đông, nhớ hôm nay xác minh một lần nữa hợp đồng bên nhà xưởng kia, không thể để cho bọn họ lại chơi chúng ta lần nữa.” Niệm Tĩnh muốn mượn việc công nói sang chuyện khác để hòa khí, nhưng tiếng của cô cũng bị người bên đầu điện thoại kia nghe rất rõ ràng.

Triệu Hiếu Đông mỉm cười nói: “Thật ngại, Niệm Tĩnh chính là người cuồng công việc, hay là tôi sẽ kêu cô ấy gọi lại cho anh.”

Lời của hắn vẫn chưa nói hết, trong loa truyền đến thanh âm to lớn và nặng nề, một loạt tiếng động như sấm xông thẳng vào làm hắn muốn rách màng nhĩ, tiếp theo đó là tiếng điện thoại bị cúp máy.

Dù là người đàn ông thông minh cũng không chịu nổi lửa ghen t्रेu chọc. Triệu Hiếu Đông đắc ý cười, hắn tin tưởng mấy câu nói mới vừa rồi kia đã khiến Minh Thiên Tàng giận đến đập nát điện thoại.

“Hiếu Đông, anh nói chuyện điện thoại với ai vậy?” Không biết từ lúc nào Niệm Tĩnh đi tới bên cạnh hắn, nhìn hắn cười quý dị, trái tim phát lên một cỗ bất an nhàn nhạt.

“À, cho phòng quản lý kế toán, xác nhận tiền đã gửi ngày hôm qua.” Hắn làm ra vẻ tự nhiên đặt ống nói xuống, mỉm cười hỏi: “Chúng ta không phải nên xuất phát bây giờ chứ? Sắp đến giờ đi làm rồi.”

“À, được, chờ một chút, tôi muốn gọi điện thoại một lát.” Niệm Tĩnh cảm ông nói lên gọi Minh Thiên Tàng, nhưng dù thế nào cũng không gọi được.

Tối hôm qua cô lại thất hẹn có phải khiến Thiên Tàng rất tức giận hay không? Cô thật sự có chút bất an, vì vậy lại gọi tới trong phòng làm việc của hắn, là thư ký nhận, nói hắn không có đi làm. Suy nghĩ một chút cũng đúng, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, hay là cô nên đến công ty đi tìm hắn?

“Niệm Tĩnh, còn không đi sao?” Triệu Hiếu Đông ở ngoài cửa thúc giục cô.

“Đã tới rồi.” Hay là cứ đem công việc bận rộn xử lý hết ngày hôm nay trước. Thiên Tàng mặc dù bề ngoài lãnh khốc lại bá đạo, thật ra thì cũng không phải không hiểu dịu dàng, nếu như cô giải thích tất cả cho hắn, chắc hắn sẽ chịu tin.

Cũng không rảnh suy nghĩ nhiều, cô vội vàng đổi y phục cầm túi xách liền lao ra nhà trọ.

Niệm Tĩnh tìm Minh Thiên Tàng ba ngày, nhưng khắp nơi đều không tìm được hắn. Điện thoại đến công ty, nói là hắn vẫn không đi làm, gọi điện thoại đi động cho hắn, vẫn duy trì trạng thái khóa máy, gọi điện thoại đến gia đình hắn, nghe người giúp việc nói hắn gần đây không về nhà, về chuyện đang ở nơi nào cũng không rõ.

Ban đầu Niệm Tĩnh chỉ cho là là hắn công việc quá bận rộn không rảnh căn dặn lại với người xung quanh, dần dần lại phát giác có cái gì không đúng. Cho đến ngày thứ tư vẫn tìm không ra Minh Thiên Tàng, cô cảm thấy một loại hoang mang trước nay chưa có. Cho dù lúc trước, lúc Minh Thiên Tàng một mình đi Mĩ, cô cũng chưa từng hoang mang như vậy.

Hắn mất tích hiển nhiên với việc đêm hôm đó cô thất hẹn có liên quan, nhưng tại sao hắn không chịu cho cô cơ hội giải thích? Chẳng lẽ mỗi lần đều muốn

như vậy? Khi hấn tức giận, sẽ đặt mình đến nơi cô vĩnh viễn không tìm được, mặc kệ cô sốt ruột đau lòng.

Giờ tan ca, cô lái xe tới tiệm bánh Ấm Ấp, đây là nơi cuối cùng cô có thể nhờ giúp đỡ.

Ở trong tiệm Minh Thiên Hiểu đang bận rộn lấy bánh cho khách thấy cô đi vào, vờn cánh tay vẫy cô, “Chị Niệm Tinh.”

Cô dùng tay ra dấu với Minh Thiên Hiểu, ý bảo muốn cô ấy cứ xử lý việc đang làm, mình sẽ ngồi trên ghế nghỉ ngơi lẳng lặng chờ.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm giác hôm nay Thiên Hiểu không nhiệt tình như những lần trước, lúc bắt gặp ánh mắt của cô cũng có chút trốn tránh?

Ước chừng gần mười phút trôi qua, khi người khách cuối cùng đi khỏi tiệm thì Minh Thiên Hiểu mới bước về phía cô.

“Chị Niệm Tinh, hôm nay tại sao rảnh rỗi mà đến đây vậy? Muốn ăn bánh ngọt vị gì? Em lấy cho chị.” Minh Thiên Hiểu hỏi thăm cô, “Công ty không bận sao? Em thấy chị điều hành công ty ngày một phát triển, thật bội phục chị, tại sao chị có thể quản lý một công ty lớn như vậy? Em quản lý một căn tiệm nhỏ như vậy cũng đã là lực bất tòng tâm rồi. Đúng rồi, nhớ lần trước chị nói thích ăn mứt ô mai ở chỗ này, em đi lấy cho chị một lọ.”

“Thiên Hiểu.” Niệm Tinh ngắt lời cô, ánh mắt sâu kín nhìn cô, “Em có phải là có chuyện giấu chị hay không?”

“Không có.” Cô vội vàng khoát tay, nhưng tiếng nói lên giọng của cô càng làm cho người ta cảm thấy khả nghi.

“Thật không có?” Cô càng thêm hoài nghi. Thiên Hiểu mặc dù trời sinh tính hoạt bát, nhưng cũng không phải là người nhiều lời như thế, hôm nay thao thao bất tuyệt nói nhiều như vậy, hình như là cố ý muốn ngăn cô nói chuyện?

“Hai ngày nay em có gặp Thiên Tăng không?” Cô hỏi ngay trọng điểm.

“Hả? Anh của em? Không có! Anh em công việc rất bận rộn, trong mắt căn bản không nhìn người khác, em cũng thường cả một tuần lễ không thấy bóng dáng anh ấy. Chị muốn tìm anh ấy? Chờ lúc anh ấy tới em nói cho anh ấy biết.”

Niệm Tinh nhìn cô, “Thiên Hiểu, em không phải là người hay nói láo, có thể nói cho chị biết, tại sao bây giờ mặt em đỏ, tay cũng không ngừng run?”

“Hai ngày nay thời tiết thất thường nhiệt độ có chênh lệch lớn, em hơi bị cảm.” Minh Thiên Hiểu che giấu cười khan, lấy tay sờ sờ mặt của mình, che giấu ánh mắt của cô có thể sẽ tiết lộ bí mật. Cùng người thông minh nói chuyện thật là mệt mỏi, muốn gạt chị Niệm Tinh càng là chuyện cực kì khó khăn, biết rõ bộ dạng mình khi nói láo nhất định rất ngu ngốc, nhưng vì lời nói của anh, cô vẫn phải nhắm mắt nói tiếp, dù sao cô cũng không muốn thật bị anh đoạn tuyệt quan hệ.

Niệm Tinh đặt tay mình lên tay của cô, thành khẩn nói: “Thiên Hiểu, nếu như em biết Thiên Tăng đi đâu, cũng không cần gạt chị, mấy ngày nay chị tìm anh ấy tìm đến độ phát điên rồi. Tâm địa em tốt như vậy, sẽ không hi vọng nhìn thấy chị thống khổ, đúng không?”

“Hai người các người, thật đúng là.”

Minh Thiên Hiểu không cẩn thận từ trong miệng phát ra tiếng cảm khái khiến Niệm Tinh nhảy cảm nắm được vấn đề. “Em nhất định đã gặp anh ấy? Anh ấy cũng nhất định đang giận chị?”

“Không có, không có mà!” Minh Thiên Hiểu còn muốn lơ mơ cho qua chuyện đã không còn sử dụng được nữa.

Niệm Tinh hung hăng hỏi: “Anh ấy rốt cuộc tại sao không để ý tới chị? Tại sao giận chị? Cũng bởi vì đêm hôm đó chị không đến chỗ hẹn sao?”

“Em thật sự không biết, anh ấy cũng không có nói cho em biết.” Minh Thiên Hiểu lại lấy tay che miệng lại. Nói thêm gì nữa cô sẽ nói ra nhiều chuyện không nên nói hơn, haizz, tại sao dễ dàng bị moi ra hết những lời cần giấu như vậy? Nếu như cô có bản lĩnh bằng phần nửa của anh là tốt rồi, chuyện cho tới bây giờ chỉ có thể giả bộ đáng thương.

“Cầu xin chị, chị Niệm Tinh, đừng hỏi em nữa. Em thật sự không biết anh ấy đi đâu, em chỉ biết anh ấy nhìn qua giống như rất thương tâm, nhưng vì sao mà thương tâm em cũng không rõ.”

Thương tâm? Niệm Tinh ngờ ngẩn. Thiên Tăng rất thương tâm? Tại sao? Chỉ là bởi vì đêm hôm đó cô thất hẹn sao? Không, không đúng, phía sau nhất định còn có chuyện khác. Trời ạ, cô đã bỏ lỡ cái gì trong một đêm kia?

“Chị Niệm Tinh” Minh Thiên Hiểu nghĩ tới nghĩ lui, quyết định vẫn là muốn giúp anh mình nói chuyện, vì vậy cô dứt khoát bất cứ giá nào, kéo tay của Niệm Tinh nói: “Em không hiểu chuyện hai người ra sao, từ ban đầu các người đính hôn, anh ra khỏi nước, rồi đến khi anh trở về, hai người gặp lại, em vẫn không biết trong lòng hai người, đối phương rốt cuộc là người ra sao trong tim mình? Em đã từng hỏi anh hai người có yêu nhau không? Thế nhưng anh ấy lại nói, các người cũng không yêu nhau, không phải người yêu cũng sẽ không tổn thương lẫn nhau. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, em lại thấy bất đồng với những gì anh ấy nói. Là em bỏ sót tình tiết nào, hay là hai người bỏ sót cái gì?”

“Thiên Tăng nói, chúng ta không phải người yêu?” Niệm Tinh kinh ngạc tự lẩm bầm, hỏi tới: “Anh ấy thật sự nói như vậy?”

“Ừ.” Minh Thiên Hiểu len lén liếc nhìn cô: trong lòng cũng khẩn trương bồn chồn, chỉ sợ giả vờ thêm vào này đã sai, kết quả hoàn toàn ngược lại. “Thật ra thì, em cảm nhận được anh yêu chị, nhưng em nghĩ theo cái tính khí kia nhất định là không có nói ba chữ “Anh yêu em” với chị, có đúng hay không?”

Niệm Tinh có chút lúng túng gạt đầu một cái.

“Người như anh ấy, yêu cũng không phải là đặt ở khóe miệng một ngày ba lần nói ra được, mà là phải dựa vào hành động để diễn tả. Lần trước anh ấy làm cho chị cái bánh kia chính là biểu hiện tâm ý tốt nhất.”

“Bánh gì?” Niệm Tinh sùng sốt, lập tức lóe lên suy nghĩ, khiếp sợ hỏi: “Em, em nói cái bánh vị hương thảo lần trước là Thiên Tàng làm?”

“Đúng vậy, anh ấy làm hết một buổi sáng, sao vậy, chị không biết à?” Minh Thiên Hiểu cũng có chút giật mình.

Trầm mặc mấy giây, Niệm Tinh đột nhiên đứng lên lao ra khỏi tiệm.

Thiên Tàng, anh đang ở đâu? Khắp nơi đều là người, nhưng lại nhìn không thấy bóng dáng của hắn. Cô chưa bao giờ giống như bây giờ thực sự muốn tìm được hắn như vậy, thực sự sợ mất đi hắn như thế.

Cô xuyên qua đám người chật chội, mệt mỏi kiệt sức, đang lúc này điện thoại di động vang lên, là dãy số quen thuộc cô quanh quẩn trong lòng cô mấy ngày nay, cô vui mừng bắt máy.

“Alo? Thiên Tàng sao? Anh đang ở đâu?” Cô hướng về phía điện thoại rống to. Trên đường cái rất huyền ảo, cô sợ mình bỏ sót không nghe bất kỳ một chữ nào.

Giọng của hắn không giống bình thường, có chút khô khan mà chậm chạp, “Niệm Tinh, ở trong lòng em, anh rốt cuộc được coi là cái gì?”

Trong nháy mắt, cô ngỡ ngàng, cho dù chung quanh huyền ảo như thế nào, bên tai cô đều chỉ quanh quẩn một mình giọng của hắn.

“Thiên Tàng, anh, tại sao anh muốn hỏi vậy?” Cô dè dặt nói: “Anh nên biết địa vị của anh ở trong lòng em.”

“Anh không biết, anh vẫn luôn không biết.” Tiếng của hắn nghe sao mệt mỏi, “Trong lòng em chứa quá nhiều người, Tô Mộc Thần, Triệu Hiểu Đông, anh không biết mình rốt cuộc được coi là cái gì!”

Cô vội vàng giải thích, “Hiểu Đông chẳng qua là bạn tốt, em giải thích qua rất nhiều lần với anh rồi, em đối với hắn trừ tình bạn cũng chỉ có quan hệ cấp trên và thuộc hạ, mà Mộc Thần, giữa em và anh ấy có cùng chỉ có thân tình, duy chỉ có anh, duy chỉ có anh là không giống tất cả mọi người!”

“Phải không? Chỗ nào không giống nhau?” Hắn đang cười khỏ, “Hữu tình, thân tình, kế tiếp em sẽ không nói, giữa chúng ta chính là tình yêu chứ?”

“Như vậy, anh cho rằng không phải là tình yêu vậy là cái gì đây?” Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi ngược lại.

“Tình yêu của em, quá rộng rãi rồi.” Hắn nhớ câu nói kia của bà nội — yêu một người chính là muốn ích kỷ phải có được.”Nhưng anh có lẽ chịu không nổi.”

Hắn nói câu nói này là có ý gì? Niệm Tinh ngừng thở, giống như sợi dây sinh mệnh quan trọng nhất đang nằm bên đầu điện thoại kia, trong tay của hắn.

“Niệm Tinh, chúng ta giải trừ hôn ước đi, anh, và em nữa được tự do.”

“Cái gì?” Cô hô to một tiếng, vậy mà đáp lại cô chỉ là tiếng ngắt máy từ trong điện thoại truyền đến. Lần này, hắn không cho cô bất kỳ cơ hội giải thích nào nữa, dứt khoát đóng lại cánh cửa lòng, ngăn cách thế giới hai người.

“Thật xin lỗi, Phương tiểu thư, Minh thiếu chúng tôi chiều hôm qua ngồi máy bay đi Mi tham gia một hội nghị quốc tế tài chính, trong vòng mấy ngày sẽ không trở về nước.” Thư kí Minh Thiên Tàng ở trong điện thoại nói cho Niệm Tinh tin tức này.

Nhưng Niệm Tinh chấp nhất hỏi: “Anh ấy đang tham gia hội nghị nơi nào? Thành phố nào? Hội nghị tên gì?”

“Xin lỗi, cái này tôi không rõ lắm.”

“Cô là thư ký của anh ấy, cô làm sao có thể không biết ông chủ ngồi máy bay gì đi nơi nào?” Niệm Tinh dùng khẩu khí bức người nói. Lần này cô tuyệt đối sẽ không ở tại chỗ chờ Minh Thiên Tàng. Cô cảm thấy giữa bọn họ chất chứa quá nhiều hiểu lầm, nếu như cứ như vậy buông tay để cho hắn đi, có thể cả đời đều không thể lấp đầy vết thương này.

Nhưng thư ký ập ứng, không biết là không chịu nói hay là trả lời không được.

Niệm Tinh cúp điện thoại lại gọi cho Minh Thiên Hiểu, “Thiên Hiểu, nói thật đi! Anh của em đang ở đâu?”

“Chị Niệm Tinh, em thật sự là không biết. Em đã mấy ngày nay không thấy anh ấy.” Khẩu khí của cô không giống như đang nói dối.

Cuộc gọi thứ ba không phải là Niệm Tinh gọi đi, mà là có người gọi đến, “Niệm Tinh, cuộc họp hội đồng quản trị là ba giờ chiều phải không?”

“Mộc Thần?” Niệm Tinh hiện tại bây giờ làm gì còn tâm trí mở cuộc họp hội đồng quản trị.”Đúng vậy, là ba giờ trưa, nhưng mà em lại”

“Thế nào, có chuyện gì sao?”

“Thiên Tàng mất tích, em muốn đi tìm anh ấy.”

“Biết phải đi đâu tìm hấn sao?” Câu hỏi của Tô Mộc Thần làm cô không cách nào trả lời. “Nếu tạm thời không tìm được, trước hết không cần tìm, hấn không phải đứa con nít, có suy nghĩ riêng của mình. Nếu như hấn hiện tại mất tích, đại khái chứng tỏ hấn hiện tại cần yên tĩnh suy nghĩ một chút, không bằng cho hấn một chút thời gian.”

Niệm Tĩnh vẫn không cách nào bình tĩnh lại, “Không chỉ là đơn giản như vậy, Thiên Tàng lại gọi điện thoại cho em, nói muốn giải trừ hôn ước với em, sau đó không có tin tức gì nữa.”

“Đến trình độ nghiêm trọng này sao?” Tô Mộc Thần cũng có chút giật mình, tự lẩm bầm, “Nếu như chỉ là vì một quyền tạp chí, cũng sẽ không làm cho hấn phát khí lớn như vậy chứ?”

“Tạp chí gì?” Cô sững sốt.

“Tạp chí Nghệ thường số kì này em không coi sao? Trên đó đăng bài buổi trình diễn lần trước, ký giả chụp tấm hình chúng ta đứng chung, bắt quá phớt hợp tựa đề hơi làm chấn động.” Hấn mới vừa nói xong, Niệm Tĩnh liền lớn tiếng hạ lệnh thư ký bên ngoài, “Nhanh tìm quyền tạp chí Nghệ thường số này cho tôi!”

“Niệm Tĩnh, em không cần quá hốt hoảng.” Tô Mộc Thần an ủi nói: “Minh Thiên Tàng là người thông minh, một bài báo viết và một quyền tạp chí không dao động được tình cảm của các người, hay là còn có những chuyện khác làm hấn bùng phát lửa giận?”

“Mấy ngày trước anh ấy gọi điện thoại, nói buổi tối có chuyện muốn gặp em, nhưng mà ngày đó lại đúng lúc em đau bao tử, Hiểu Đông dẫn em đi bệnh viện khám bệnh, cứ như vậy bỏ lỡ.”

“Em có gọi điện thoại giải thích hay không?”

“Em lúc ấy đau đến không kịp gọi điện thoại, về đến nhà liền đi ngủ.”

“Hấn biết sao?”

“Chắc là. Không biết đâu?”

Tô Mộc Thần trầm ngâm một lúc, lại hỏi: “Nói như vậy, chuyện Hiểu Đông dẫn em đi bệnh viện hấn cũng không biết sao?”

Niệm Tĩnh suy nghĩ một chút, “Chắc cũng không biết?”

Hấn cười nói: “Thật ra thì điều này cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là cảm thấy Thiên Tàng đối với Hiểu Đông vẫn có địch ý rất sâu, không biết vì sao, cho nên có thể chuyện liên quan tới hấn Thiên Tàng cũng sẽ đặc biệt để ý.”

“Ừm, bất luận em giải thích thế nào, Thiên Tàng vẫn không thích Hiểu Đông, thật ra thì chúng ta là bạn lâu năm.”

“Nhưng Hiểu Đông thích em là sự thật mọi người ai cũng nhìn ra được, Thiên Tàng cũng không phải là đứa ngốc, làm sao yên tâm để người đó bên cạnh nhìn vị hôn thê mình chằm chằm, sớm chiều chung đụng, đôi lại là anh, anh cũng không yên tâm.” Tô Mộc Thần còn nói: “Được rồi, hội nghị buổi chiều anh khuyên em vẫn cứ theo lẽ thường tiến hành, về phần Thiên Tàng đang ở đâu, anh sẽ sai người đi thăm dò.”

“Làm phiền anh rồi.”

“Em trong lúc này còn khách khí như vậy sao?” Hấn ngữ điệu trầm xuống, “Bất quá, Niệm Tĩnh, có một câu anh vẫn rất muốn hỏi em, năm năm trước em buông tay để cho hấn rời đi, tại sao bây giờ đối với việc hấn mất tích để ý như vậy?”

“Nếu như không có trải qua năm năm dài đau khổ chờ đợi, có lẽ giờ phút này em sẽ không đại loạn trong lòng.” Cô than nhẹ, “Năm năm này em đã từng thử tìm anh ấy, giải thích hiểu lầm, nhưng anh ấy không chịu nhận điện thoại của em, mà em lại bận việc.. công vụ ứng phó không rảnh. Có lúc, thật rất muốn tìm anh ấy, trong ngực hấn khóc lớn một trận, nhưng.” Cô chỉ có thể cười khổ, “Nhưng không biết anh ấy cuối cùng là đang ở đâu. Lần này rốt cuộc đợi được đến lúc hấn trở lại, em hiểu rõ mình không thể mất đi hấn lần nữa.”

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc thật lâu, Tô Mộc Thần tựa hồ cũng bị lời của cô làm chấn động. Thẳng đến một lúc, hấn mới cười nói sang chuyện khác, “Thật ra thì em thay vì lo lắng Thiên Tàng, không bằng lo lắng cuộc họp hội đồng quản trị hôm nay. Anh nghe được một chút tin tình báo, mấy vị nguyên lão đã quyết định một ngày gần đây gây khó dễ cho em, hội nghị hôm nay có thể là một khởi đầu.”

“Thật phiền, không thể để cho em thanh tĩnh mấy ngày sao?” Niệm Tĩnh muốn hét to một tiếng, “Mộc Thần, em nghĩ anh nên trở lại giúp em đi. Em thật sự không muốn ngồi vào cái ghế tử thần này đâu.”

“Xin lỗi, anh không có tài trong việc kinh doanh, Phương thị nếu như giao cho anh, không tới ba tháng sẽ sụp đổ mất.”

“Tại sao em không phải là Minh Thiên Tàng?” Vòng tới vòng lui đề tài vẫn trở lại nói về Minh Thiên Tàng.

“Bởi vì em là Phương Niệm Tình, Phương Niệm Tình độc nhất vô nhị.” Tô Mộc Thần đang cười, nhưng Niệm Tình chính là cười không nổi. Thiên Tang mất tích, hội đồng quản trị nguy cơ tử phía, vốn cho là sau khi tình hình tài chính của Phương thị chuyển biến tốt, cô có thể nhẹ nhõm một chút, không nghĩ tới lại trở nên ngày càng hồng bết. Không biết cô còn có thể kiên trì bao lâu, thật sự là mệt quá, mệt quá đi.

Uống thuốc bác sĩ kê đơn, Niệm Tình ngủ say một đêm. Khi cô từ trong giấc ngủ tỉnh lại trước giường loáng thoáng một hình bóng người đàn ông, người kia cao gầy, nhưng đưa lưng về phía ánh mặt trời, mà ánh mắt của cô bởi vì chói mắt lại không thấy rõ, vì vậy lấy tay ngăn ánh mặt trời, hỏi: “Thiên Tang?”

“Em đã tỉnh rồi hả ?” Giọng nói kia là của Triệu Hiểu Đông .

Cô lập tức tỉnh táo lại, ngồi dậy phát hiện mình còn đang mặc bộ đồ ngày hôm qua, quần áo vẫn rất chỉnh tề, nhưng là đáng chết chính là – “Hiểu Đông, làm sao anh ở nhà của tôi?”

“Tôi ngày hôm qua tôi đưa em về, em quên rồi sao?” Hấn đứng ở bên giường từ trên xuống nhìn xuống.

“Tôi biết rõ là anh đưa tôi về, ý của tôi là, anh tại sao không về nhà?” Cô cau mày hỏi.

“Em một buổi tối đều ở trên giường lăn qua lộn lại, tôi sợ em nửa đêm đau tỉnh, cho nên không có có rời đi.” Ánh mắt của hấn rất dịu dàng, Niệm Tình hơi có chút cảm động.

“Cám ơn anh, nhưng mà không phải tôi đã uống thuốc rồi sao? Hơn nữa anh một buổi tối không trở về nhà, chú Triệu sẽ không lo lắng anh sao?”

“Tôi có gọi điện thoại cho ba, lại nói tôi đã là một người đàn ông thực thụ, lại không giống các cô gái yếu đuối dễ dàng gặp chuyện không may, ông ấy làm sao quan tâm chuyện này.” Hấn cười nói: “Tôi đã giúp em chuẩn bị điểm tâm, em có thể đứng lên ăn không?”

“Không thành vấn đề.” Cô trực tiếp xuống giường, dạ dày đã không còn đau, loại bệnh này là cấp tính phát tác, tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

Thấy phòng ăn một bàn thức ăn ngon, cô kinh ngạc mở to hai mắt.

“Hiểu Đông, tài nấu nướng của anh thật lợi hại!”

“Tôi biết làm rất nhiều món ăn, nhưng vẫn không có cơ hội làm.” Ánh mắt của hấn nhìn cô rất kì lạ, ở trong lòng Niệm Tình khẽ động, cố ý coi thường ánh mắt nóng rực của hấn, đem tâm mất lên bàn thức ăn, “Anh làm nhiều món ngon như vậy, tôi không biết nên bắt đầu ăn từ đâu nữa, nếu ăn không hết thì rất đáng tiếc.”

“Nếu như em cho tôi cơ hội, về sau tôi có thể ngày ngày làm cho em ăn.” Hiên nhiên Triệu Hiểu Đông đã không còn tính nhẩn nại nói chuyện vòng vo với cô, dứt khoát đem ý tứ làm rõ, “Niệm Tình, tôi biết em hiểu rõ lòng tôi, cho nên tôi muốn nghe được lời thật trong trái tim em, đối với tôi, một chút tình cảm em cũng không có sao?”

Mi mắt cô buông xuống, khẽ thở dài: “Hiểu Đông, tại sao anh lại muốn nói những lời này ra? Nếu như anh không nói ra, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ bạn thân rất tốt.”

“Bây giờ tôi nói ra rồi, thì thế nào?” Hấn kích động nói: “Chẳng lẽ chúng ta cả đời cũng chỉ có thể làm bạn thôi sao?”

“Tôi nghĩ, đúng vậy.” Cô gạt đầu một cái, ngẩng mặt lên nhìn hấn.

“Tại sao?” Hấn nắm chặt quả đấm, “Bởi vì tôi so ra kém hơn Minh Thiên Tang?”

“Anh không nên lấy anh ấy ra so sánh, anh có rất nhiều ưu điểm mà Thiên Tang không có. Anh ấy có thể vĩnh viễn cũng sẽ không vì tôi xuống bếp nấu ăn, có thể vĩnh viễn cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe theo đứng sau lưng tôi, có thể vĩnh viễn cũng sẽ không giống như anh hiểu rõ nội tâm của tôi, nhưng”

Hấn không nhịn được cắt lời cô, “Nhưng , em vẫn muốn chọn hấn?”

Cô gạt đầu một cái, “Đúng vậy. Cho dù để tôi chọn thêm một trăm lần, tôi vẫn sẽ chọn anh ấy.”

“Tại sao? Rốt cuộc tại sao?” Quả đấm của hấn làm mặt bàn phát ra tiếng ầm.

Nhưng khác môi Niệm Tình vẫn mỉm cười thản nhiên, “Bởi vì tôi yêu anh ấy.”

“Cho tôi lý do, cho tôi lý do nhất định phải rút lui.” Hấn kiên trì không chịu buông vứt bỏ.

Cô thở dài nói: “Hiểu Đông, trong thế giới tình yêu lại không có đạo lý lý giải thích hợp, tình cảm anh dành cho tôi, tôi vĩnh viễn không cách nào đáp lại, nếu quả thật muốn một lý do, đây chính là lý do tốt nhất.”

“Ta không cần em đáp lại cái gì!” Hấn lạnh lùng nói: “Được rồi, nếu như nói không có đạo lý, như vậy trước khi em tìm được lý do tốt hơn thuyết phục được tôi, tôi vẫn sử dụng phương pháp của mình mà thực hiện.”

Có lẽ là bởi vì không đạt được kết quả như mong đợi, hồi lâu hai người cũng chỉ nhìn nhau chẳng nói gì.

Ấm nước nóng trong phòng bếp trùng hợp phát ra tiếng reo inh ỏi, vì hòa hoãn không khí, Niệm Tinh vội vàng đứng lên, “Tôi đi xem một chút.” Sau đó cô chạy vào phòng bếp.

Trong phòng ngủ điện thoại cũng vang lên, cô lại không nghe thấy. Triệu Hiểu Đông do dự một chút, đi tới nhận điện thoại.

“Alo, ai vậy?” Hắn mở miệng hỏi.

Đầu bên kia một mảnh trầm mặc.

Trong đầu Triệu Hiểu Đông thoáng qua tên của một người, khóe miệng cười quý dị.

“Là Minh thiếu gia à?” Hắn cố làm ra vẻ thoải mái hỏi: “Niệm Tinh bây giờ đang ở phòng bếp, muốn tôi đi gọi cô ấy sao?”

Bên đầu điện thoại kia vẫn là trầm mặc, nhưng mơ hồ có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề.

“Hiểu Đông, nhớ hôm nay xác minh một lần nữa hợp đồng bên nhà xưởng kia, không thể để cho bọn họ lại chơi chúng ta lần nữa.” Niệm Tinh muốn mượn việc công nói sang chuyện khác để hòa khí, nhưng tiếng của cô cũng bị người bên đầu điện thoại kia nghe rất rõ ràng.

Triệu Hiểu Đông mỉm cười nói: “Thật ngại, Niệm Tinh chính là người cuồng công việc, hay là tôi sẽ kêu cô ấy gọi lại cho anh.”

Lời của hắn vẫn chưa nói hết, trong loa truyền đến thanh âm to lớn và nặng nề, một loạt tiếng động như sấm xông thẳng vào làm hắn muốn rách màng nhĩ, tiếp theo đó là tiếng điện thoại bị cúp máy.

Dù là người đàn ông thông minh cũng không chịu nổi lửa ghen t्रेu chọc. Triệu Hiểu Đông đắc ý cười, hắn tin tưởng mấy câu nói mới vừa rồi kia đã khiến Minh Thiên Tàng giận đến đập nát điện thoại.

“Hiểu Đông, anh nói chuyện điện thoại với ai vậy?” Không biết từ lúc nào Niệm Tinh đi tới bên cạnh hắn, nhìn hắn cười quý dị, trái tim phát lên một cổ bất an nhàn nhạt.

“A, cho phòng quản lý kế toán, xác nhận tiền đã gửi ngày hôm qua.” Hắn làm ra vẻ tự nhiên đặt ống nói xuống, mỉm cười hỏi: “Chúng ta không phải nên xuất phát bây giờ chứ? Sắp đến giờ đi làm rồi.”

“À, được, chờ một chút, tôi gọi điện thoại một chút.” Niệm Tinh cảm ông nói lên gọi Minh Thiên Tàng, nhưng dù thế nào cũng không gọi được.

Tối hôm qua cô lại thất hẹn có phải khiến Thiên Tàng rất tức giận hay không? Cô thật sự có chút bất an, vì vậy lại gọi tới trong phòng làm việc của hắn, là thư ký nhận, nói hắn không có đi làm. Suy nghĩ một chút cũng đứng, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, hay là cô nên đến công ty đi tìm hắn?

“Niệm Tinh, còn không đi sao?” Triệu Hiểu Đông ở ngoài cửa thúc giục cô.

“Đã tới rồi.” Hay là cứ đem công việc bận rộn xử lý hết ngày hôm nay trước. Thiên Tàng mặc dù bề ngoài lãnh khốc lại bá đạo, thật ra thì cũng không phải không hiểu dịu dàng, nếu như cô giải thích tất cả cho hắn, chắc hắn sẽ chụm tin.

Cũng không rảnh suy nghĩ nhiều, cô vội vàng đổi y phục cầm túi xách liền lao ra nhà trọ.

Niệm Tinh tìm Minh Thiên Tàng ba ngày, nhưng khắp nơi đều không tìm được hắn. Điện thoại đến công ty, nói là hắn vẫn không đi làm, gọi điện thoại đi động cho hắn, vẫn duy trì trạng thái khóa máy, gọi điện thoại đến gia đình hắn, nghe người giúp việc nói hắn gần đây không về nhà ở, về phần ở nơi nào cũng không rõ ràng.

Ban đầu Niệm Tinh chỉ cho là là hắn công việc quá bận rộn không rảnh căn dặn lại với người xung quanh, dần dần lại phát giác có cái gì không đúng. Cho đến ngày thứ tư vẫn tìm không ra Minh Thiên Tàng, cô cảm thấy một loại hoang mang trước nay chưa có. Cho dù lúc trước, lúc Minh Thiên Tàng một mình đi Mỹ, cô cũng chưa từng hoang mang như vậy.

Hắn mất tích hiển nhiên với việc đêm hôm đó cô thất hẹn có liên quan, nhưng tại sao hắn không chịu cho cô cơ hội giải thích? Chẳng lẽ mỗi lần đều muốn như vậy? Khi hắn tức giận, sẽ đặt mình đến nơi cô vĩnh viễn không tìm được, mặc kệ cô sốt ruột đau lòng.

Giờ tan ca, cô lái xe tới đến tiệm bánh Ấm Ấp, đây là nơi cuối cùng cô có thể nhờ giúp đỡ.

Ở trong tiệm Minh Thiên Hiểu đang bận rộn lấy bánh cho khách thấy cô đi vào, vờn cánh tay vẫy cô, “Chị Niệm Tinh.”

Cô dùng tay ra dấu với Minh Thiên Hiểu, ý bảo muốn cô cứ xử lý việc đang làm, mình sẽ ngồi trên ghế nghỉ ngơi lẳng lặng chờ.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm giác hôm nay Thiên hiểu không nhiệt tình như những lần trước, lúc bắt gặp ánh mắt của cô cũng có chút trốn tránh hay sao?

Ước chừng gần mười phút trôi qua, khi người khách cuối cùng đi khỏi tiệm thì Minh Thiên Hiểu mới đi về phía cô.

“Chị Niệm Tình, hôm nay tại sao rảnh rồi mà đến đây vậy? Muốn ăn bánh ngọt vị gì? Em lấy cho chị.” Minh Thiên Hiểu hỏi thăm cô, “Công ty không bận sao? Em thấy chị điều hành công ty ngày một phát triển, thật bội phục chị, tại sao chị có thể quản lý một công ty lớn như vậy? Em quản lý một căn tiệm nhỏ như vậy cũng đã là lực bất tòng tâm rồi. Đúng rồi, nhớ lần trước chị nói thích ăn mút ô mai ở chỗ này, em đi lấy cho chị một lọ.”

“Thiên Hiểu.” Niệm Tình ngắt lời cô, ánh mắt sâu kín nhìn cô, “Em có phải là có chuyện giấu chị hay không?”

“Không có.” Cô vội vàng khoát tay, nhưng tiếng nói lên giọng của cô càng làm cho người ta cảm thấy khả nghi.

“Thật không có?” Cô càng thêm hoài nghi. Thiên Hiểu mặc dù trời sinh tính hoạt bát, nhưng cũng không phải là người nhiều lời như thế, hôm nay thao thao bất tuyệt nói nhiều như vậy, hình như là cố ý muốn ngăn cô nói chuyện?

“Hai ngày nay em có gặp Thiên Tăng không?” Cô hỏi ngay trọng điểm.

“Hả? Anh của em? Không có! Anh em công việc rất bận rộn, trong mắt căn bản không nhìn người khác, em cũng thường cả một tuần lễ không thấy bóng dáng anh ấy. Chị muốn tìm anh ấy? Chờ lúc anh ấy tới em nói cho anh ấy biết.”

Niệm Tình nhìn cô, “Thiên Hiểu, em không phải là người hay nói láo, có thể nói cho chị biết, tại sao bây giờ mặt em đỏ, tay cũng không ngừng run?”

“Hai ngày nay thời tiết thất thường nhiệt độ có chênh lệch lớn, em hơi bị cảm.” Minh Thiên Hiểu che giấu cười khan, lấy tay sờ sờ mặt của mình, che giấu ánh mắt của cô có thể sẽ tiết lộ bí mật. Cùng người thông minh nói chuyện thật là mệt mỏi, muốn gạt chị Niệm Tình càng là chuyện cực kì khó khăn, biết rõ bộ dạng mình khi nói láo nhất định rất ngu ngốc, nhưng vì lời nói của anh, cô vẫn phải nhắm mắt nói tiếp, dù sao cô cũng không muốn thật bị đoạn tuyệt quan hệ với anh.

Niệm Tình đặt tay ở trên tay của cô, thành khẩn nói: “Thiên Hiểu, nếu như em biết Thiên Tăng đi đâu, cũng không cần gạt chị, mấy ngày nay chị tìm anh ấy tìm đến độ phát điên rồi. Tâm địa em tốt như vậy, sẽ không hi vọng nhìn thấy chị thống khổ, đúng không?”

“Hai người các người, thật đúng là.”

Minh Thiên Hiểu không cẩn thận từ trong miệng phát ra tiếng cảm khái khiến Niệm Tình nhạy cảm nắm được vấn đề. “Em nhất định đã gặp anh ấy? Anh ấy cũng nhất định đang giận chị?”

“Không có, không có mà!” Minh Thiên Hiểu còn muốn lơ mơ cho qua chuyện đã không còn sử dụng được nữa.

Niệm Tình hung hăng hỏi: “Anh ấy rốt cuộc tại sao không để ý tới chị? Tại sao giận chị? Cũng bởi vì đêm hôm đó chị không đến chỗ hẹn sao?”

“Em thật sự không biết, anh ấy cũng không có nói cho em biết.” Minh Thiên Hiểu lại lấy tay che miệng lại. Nói thêm gì nữa cô sẽ nói ra nhiều chuyện không nên nói hơn, haizz, tại sao dễ dàng bị moi ra hết những lời cần giấu như vậy? Nếu như cô có bản lĩnh bằng phản nửa của anh là tốt rồi, chuyện cho tới bây giờ chỉ có giả bộ đáng thương.

“Cầu xin chị, chị Niệm Tình, đừng hỏi em nữa. Em thật sự không biết anh ấy đi đâu, em chỉ biết anh ấy nhìn qua giống như rất thương tâm, nhưng vì đâu mà thương tâm em cũng không rõ.”

Thương tâm? Niệm Tình ngơ ngẩn. Thiên Tăng rất thương tâm? Tại sao? Chỉ là bởi vì đêm hôm đó cô thất hẹn sao? Không, không đúng, phía sau nhất định còn có chuyện khác. Trời ạ, cô đã bỏ lỡ cái gì trong một đêm kia?

“Chị Niệm Tình” Minh Thiên Hiểu nghĩ tới nghĩ lui, quyết định vẫn là muốn giúp anh mình nói chuyện, vì vậy cô dứt khoát bất cứ giá nào, kéo tay của Niệm Tình nói: “Em không hiểu chuyện hai người ra sao, từ ban đầu các người đính hôn, anh ra khỏi nước, rồi đến khi anh trở về, hai người gặp lại, em vẫn không biết trong lòng hai người, đối phương rốt cuộc là người ra sao trong tim mình? Em đã từng hỏi anh hai người có yêu nhau không? Thế nhưng hẳn lại nói, các người cũng không yêu nhau, không phải người yêu cũng sẽ không tồn thương lẫn nhau. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, em lại thấy bất đồng với những gì anh ấy nói. Là em bỏ sót tình tiết nào, hay là hai người bỏ sót cái gì?”

“Thiên Tăng nói, chúng ta không phải người yêu?” Niệm Tình kinh ngạc tự lẩm bẫm, hỏi tới: “Anh ấy thật sự nói như vậy?”

“Ừ.” Minh Thiên Hiểu len lén liếc nhìn cô: trong lòng cũng khẩn trương bồn chồn, chỉ sợ giả vờ thêm vào này đã sai, kết quả hoàn toàn ngược lại. “Thật ra thì, em cảm nhận được anh yêu chị, nhưng em nghĩ theo cái tính khí kia nhất định là không có nói ba chữ “Anh yêu em” với chị, có đúng hay không?”

Niệm Tình có chút lúng túng gật đầu một cái.

“Người như anh ấy, yêu cũng không phải là đặt ở khóe miệng một ngày ba lần nói ra được, mà là phải dựa vào hành động để diễn tả. Lần trước anh ấy làm cho chị cái bánh kia chính là biểu hiện tâm ý tốt nhất.”

“Bánh gì?” Niệm Tình sững sốt, lập tức lóe lên suy nghĩ, khiếp sợ hỏi: “Em, em nói cái bánh vị hương thảo lần trước là Thiên Tăng làm?”

“Đúng vậy, anh ấy làm hết một buổi sáng, sao vậy, chị không biết à?” Minh Thiên Hiểu cũng có chút giật mình.

Trầm mặc mấy giây, Niệm Tình đột nhiên đứng lên lao ra khỏi tiệm.

Thiên Tăng, anh đang ở đâu? Khắp nơi đều là người, nhưng lại nhìn không thấy bóng dáng của hắn. Cô chưa bao giờ giống như bây giờ thực sự muốn

tìm được hần như vậy, thực sự sợ mất đi hần như thế.

Cô xuyên qua đám người chật chội, mệt mỏi kiệt sức, đang lúc này điện thoại di động vang lên, là dãy số quen thuộc cô quanh quẩn trong lòng cô mấy ngày nay, cô vui mừng bất mấy.

“Alo? Thiên Tàng sao? Anh đang ở đâu?” Cô hướng về phía điện thoại rống to. Trên đường cái rất huyền ảo, cô sợ mình bỏ sót không nghe bất kỳ một chữ nào.

Giọng của hần không giống bình thường, có chút khô khan mà chậm chạp, “Niệm Tinh, ở trong lòng em, anh rốt cuộc được coi là cái gì?”

Trong nháy mắt, cô ngỡ ngác, cho dù chung quanh huyền ảo như thế nào, bên tai cô đều chỉ quanh quẩn một mình giọng của hần.

“Thiên Tàng, anh, anh tại sao muốn hỏi như vậy?” Cô dịu dàng nói: “Anh nên biết địa vị của anh ở trong lòng em.”

“Anh không biết, anh vẫn luôn không biết.” Tiếng của hần nghe sao mệt mỏi, “Bên trong lòng em chứa quá nhiều người, Tô Mộc Thần, Triệu Hiểu Đông, anh không biết mình rốt cuộc được coi là cái gì!”

Cô vội vàng giải thích, “Hiểu Đông chẳng qua là bạn tốt, em giải thích qua rất nhiều lần với anh rồi, em đối với hần trừ tình bạn cũng chỉ có quan hệ cấp trên và thuộc hạ, mà Mộc Thần, giữa em và anh ấy có cũng chỉ có thân tình, duy chỉ có anh, duy chỉ có anh là không giống tất cả mọi người!”

“Phải không? Chỗ nào không giống nhau?” Hần đang cười khở, “Hữu tình, thân tình, kẻ tiếp em sẽ không nói, giữa chúng ta chính là tình yêu chứ?”

“Như vậy, anh cho rằng không phải là tình yêu vậy là cái gì đây?” Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi ngược lại.

“Tình yêu của em, quá rộng rãi rồi.” Hần nhớ câu nói kia của bà nội — yêu một người chính là muốn ích kỷ phải có được.”Nhưng anh có lẽ chịu không nổi.”

Hần nói câu nói này là có ý gì? Niệm Tinh ngừng thở, giống như sợi dây sinh mệnh quan trọng nhất đang nằm bên đầu điện thoại kia, trong tay của hần.

“Niệm Tinh, chúng ta giải trừ hôn ước đi, ta, và em nữa được tự do.”

“Cái gì?” Cô hô to một tiếng, vậy mà đáp lại cô chỉ là tiếng ngắt máy từ trong điện thoại truyền đến. Lần này, hần không hề cho cô bất kỳ cơ hội giải thích nào nữa, dứt khoát đóng lại cánh cửa lòng, ngăn cách thế giới hai người.

“Thật xin lỗi, Phương tiểu thư, Minh thiếu chúng tôi chiều hôm qua ngồi máy bay đi Mỹ tham gia một hội nghị quốc tế tài chính, trong vòng mấy ngày sẽ không trở về nước.” Thư kí Minh Thiên Tàng ở trong điện thoại nói cho Niệm Tinh tin tức này.

Nhưng Niệm Tinh chấp nhất hỏi: “Anh ấy đang tham gia hội nghị nơi nào? Thành phố nào? Hội nghị tên gì?”

“Xin lỗi, cái này tôi không rõ lắm.”

“Cô là thư ký của anh ấy, cô làm sao có thể không biết ông chủ ngồi máy bay gì đi nơi nào?” Niệm Tinh dùng khẩu khí bức người nói. Lần này cô tuyệt đối sẽ không ở tại chỗ chờ Minh Thiên Tàng. Cô cảm thấy giữa bọn họ chất chứa quá nhiều hiểu lầm, nếu như cứ như vậy buông tay để cho hần đi, có thể cả đời đều không thể lấp đầy vết thương này.

Nhưng thư ký ấp úng, không biết là không chịu nói hay là trả lời không được.

Niệm Tinh cúp điện thoại lại gọi cho Minh Thiên Hiểu, “Thiên Hiểu, nói thật đi! Anh của em đang ở đâu?”

“Chị Niệm Tinh, em thật sự là không biết. Em đã mấy ngày nay không thấy anh.” Khẩu khí của cô không giống như là đang nói dối.

Cuộc gọi thứ ba không phải là Niệm Tinh gọi đi, mà là có người gọi đến, “Niệm Tinh, cuộc họp hội đồng quản trị là ba giờ chiều phải không?”

“Mộc Thần?” Niệm Tinh hiện tại bây giờ làm gì còn tâm trí mở cuộc họp hội đồng quản trị.”Đúng vậy, là ba giờ trưa, nhưng mà em lại”

“Thế nào, có chuyện gì sao?”

“Thiên Tàng mất tích, em muốn đi tìm anh ấy.”

“Biết phải đi đâu tìm hần sao?” Câu hỏi của Tô Mộc Thần làm cho nàng không cách nào trả lời.”Nếu tạm thời không tìm được, trước hết không cần tìm, hần không phải đứa con nít, có ý nghĩ riêng của mình. Nếu như hần hiện tại mất tích, đại khái chứng tỏ hần hiện tại cần yên tĩnh suy nghĩ một chút, không bằng cho hần một chút thời gian.”

Niệm Tinh vẫn không cách nào bình tĩnh lại, “Không chỉ là đơn giản như vậy, Thiên Tàng lại gọi điện thoại cho em, nói muốn giải trừ hôn ước với em, sau đó không có tin tức gì nữa.”

“Đến trình độ nghiêm trọng này sao?” Tô Mộc Thần cũng có chút giật mình, tự lẩm bầm, “Nếu như chỉ là vì một quyền tạp chí, cũng sẽ không làm cho hần phát khí lớn như vậy chứ?”

“Tạp chí gì?” Cô sùng sốt.

“Tạp chí Nghệ thường số kì này em không coi sao? Trên đó đăng bài buổi trình diễn lần trước, ký giả chụp tấm hình chúng ta đứng chung, bắt quá phớt hợp tựa đề hơi làm chán động.” Hân mới vừa nói xong, Niệm Tình liền lớn tiếng hạ lệnh thư ký bên ngoài, “Nhanh tìm quyển tạp chí Nghệ thường số này cho tôi!”

“Niệm Tình, em không cần quá hốt hoảng.” Tô Mộc Thần an ủi nói: “Minh Thiên Tàng là người thông minh, một bài báo viết và một quyển tạp chí không dao động được tình cảm của các người, hay là còn có những chuyện khác làm hân bùng phát lửa giận?”

“Mấy ngày trước anh ấy gọi điện thoại, nói buổi tối có chuyện muốn gặp em, nhưng mà ngày đó lại đúng lúc em đau bao tử, Hiếu Đông dẫn em đi bệnh viện khám bệnh, cứ như vậy bỏ lỡ.”

“Em có gọi điện thoại giải thích hay không?”

“Em lúc ấy đau đến không kịp gọi điện thoại, về đến nhà liền đi ngủ.”

“Hân biết sao?”

“Chắc là. Không biết đâu?”

Tô Mộc Thần trầm ngâm một lúc, lại hỏi: “Nói như vậy, chuyện Hiếu Đông dẫn em đi bệnh viện hân cũng không biết sao?”

Niệm Tình suy nghĩ một chút, “Chắc cũng không biết?”

Hân cười nói: “Thật ra thì điều này cũng không phải là chuyện gì lớn, chỉ là cảm thấy Thiên Tàng đối với Hiếu Đông vẫn có địch ý rất sâu, không biết vì sao, cho nên có thể chuyện liên quan tới hân Thiên Tàng cũng sẽ đặc biệt để ý.”

“Ừm, bất luận em giải thích thế nào, Thiên Tàng vẫn không thích Hiếu Đông, thật ra thì chúng ta là bạn lâu năm.”

“Nhưng Hiếu Đông thích em là sự thật mọi người ai cũng nhìn ra được, Thiên Tàng cũng không phải là đũa ngược, làm sao yên tâm để người đó bên cạnh nhìn vị hôn thê mình chăm chăm, sớm chiều chung đụng, đôi lại là anh, anh cũng không yên tâm.” Tô Mộc Thần còn nói: “Được rồi, hội nghị buổi chiều anh khuyên em vẫn cứ theo lẽ thường tiến hành, về phần Thiên Tàng đang ở đâu, anh sẽ sai người đi thăm dò.”

“Làm phiền anh rồi.”

“Em trong lúc này còn khách khí như vậy sao?” Hân ngữ điệu trầm xuống, “Bất quá, Niệm Tình, có một câu anh vẫn rất muốn hỏi em, năm năm trước em buông tay để cho hân rời đi, tại sao bây giờ đối với việc hân mất tích để ý như vậy?”

“Nếu như không có trải qua năm năm dài đau khổ chờ đợi, có lẽ giờ phút này em sẽ không đại loạn trong lòng.” Cô than nhẹ, “Năm năm này em đã từng thử tìm anh ấy, giải thích hiểu lầm, nhưng anh ấy không chịu nhận điện thoại của em, mà em lại bận về việc.. công vụ ứng phó không rảnh. Có lúc, thật rất muốn tìm anh ấy, trong ngực hân khóc lớn một trận, nhưng.” Cô chỉ có thể cười khổ, “Nhưng không biết anh ấy đến tột cùng ở nơi nào. Lần này rốt cuộc đợi được đến lúc hân trở lại, em hiểu rõ mình không thể mất đi hân lần nữa.”

Đầu điện thoại bên kia trầm mặc thật lâu, Tô Mộc Thần tựa hồ cũng bị lời của cô làm chán động. Thẳng đến một lúc, hân mới cười nói sang chuyện khác, “Thật ra thì em thay vì lo lắng Thiên Tàng, không bằng lo lắng cuộc họp hội đồng quản trị hôm nay. Anh nghe được một chút tin tình báo, mấy vị nguyên lão đã quyết định một ngày gần đây gây khó dễ cho em, hội nghị hôm nay có thể là một khởi đầu.”

“Thật phiền, không thể để cho em thanh tĩnh mấy ngày sao?” Niệm Tình muốn hét to một tiếng, “Mộc Thần, em nghĩ anh nên trở lại giúp em đi. Em thật sự không muốn ngồi vào cái ghế tử thần này đâu.”

“Xin lỗi, anh không có tài trong việc kinh doanh, Phương thị nếu như giao cho anh, không tới ba tháng sẽ sụp đổ mất.”

“Tại sao em không phải là Minh Thiên Tàng?” Vòng tới vòng lui đề tài vẫn trở lại nói về Minh Thiên Tàng.

“Bởi vì em là Phương Niệm Tình, Phương Niệm Tình độc nhất vô nhị.” Tô Mộc Thần đang cười, nhưng Niệm Tình chính là cười không nổi. Thiên Tàng mất tích, hội đồng quản trị nguy cơ tứ phía, vốn cho là sau khi tình hình tài chính của Phương thị chuyển biến tốt, cô có thể nhẹ nhõm một chút, không nghĩ tới lại trở nên ngày càng hồng bét. Không biết cô còn có thể kiên trì bao lâu, thật sự là một quá, một quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10

Nhẹ nhàng cúp điện thoại, Tô Mộc Thần cười nhạt nhìn về người đàn ông đối diện kia, “Nhìn đi, chuyện cũng không phải là như anh nghĩ.”

“Anh quá nhiều chuyện.” Người đối diện kia, khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất lạnh lùng, ngoài Minh Thiên Tàng mắt tích đã lâu, khiến Niệm Tĩnh tìm khắp nơi không thấy, còn có thể là ai.

“Tôi nếu như không nhiều chuyện, các người có thể hiểu lầm nhau cả đời.” Tô Mộc Thần cười nói: “May nhờ tôi ngăn anh lại, nếu không anh bây giờ đại khái ở trong biệt thự tại New York làm người đập đĩa, ném bát giận dữ rồi.”

“Nhưng dù sao cô ấy cũng cùng ở chung với một người đàn ông cả đêm” Minh Thiên Tàng cắn răng nói: “Cô ấy là người trưởng thành rồi, tại sao lại phạm phải loại sai lầm này? !”

“Có lẽ đó cũng không phải là cô ấy tự nguyện. Lại nói ở chung cả đêm cũng không chứng tỏ có chuyện gì xảy ra, nếu không bây giờ cô ấy sẽ không vì anh mất tích sốt ruột như vậy.” Tô Mộc Thần nháy mắt mấy cái, “Thế nào, là anh đi tìm cô ấy, hay để cho cô tiếp tục sốt ruột?”

“Bây giờ tôi không rảnh.” Minh Thiên Tàng lạnh lùng trả lời, “Cuộc họp hội đồng quản trị Phương thị không phải là sắp bắt đầu sao? Anh còn không mau chạy tới?”

“Không gấp, còn hai tiếng.” Hần đuổi cái lưng mồi, “Nửa đêm hôm qua bị anh đã kéo đến xem văn kiện đến giờ, ngay cả chút thời gian nghỉ ngơi cũng không cho tôi, tôi nghĩ tôi phải suy tính đôi ông chủ khác, làm việc cho Minh gia mấy người quả thực là bán mạng.”

“Nhớ thay tôi theo dõi người kia, hần có lẽ sắp không kiềm chế được hành động.” Minh Thiên Tàng cố ý chuyển đề tài, “Cổ phiếu Phương thị gần đây có biến động không?”

“Thay đổi không lớn. Mấy lão gia hóa đang từ từ bán tháo cổ phiếu, mỗi lần bán tháo số lượng cũng rất nhỏ, cho nên không phải ai cũng chú ý.”

“Ừ, cứ âm thầm thu mua, một tháng sau có thể sẽ nắm được 40% cổ phần, đến lúc đó có thể triệu khai đại hội cổ đông, bầu lại thành viên hội đồng quản trị.” Minh Thiên Tàng ký tên một phần văn kiện trên tay, thấy Tô Mộc Thần còn không đi, nhăn mày, “Còn có vấn đề gì sao?”

“Tôi luôn nghĩ.” Tô Mộc Thần như có điều suy nghĩ.

“Cái gì?”

“Anh đối với Niệm Tĩnh như vậy, không sợ cô ấy tức giận sao?” Tô Mộc Thần không chớp mắt nhìn hần, “Có lẽ khi biết được cô ấy sẽ phẫn nộ, rất thương tâm, sẽ oán hận anh. Nếu như cô ấy tuyệt vọng với anh, tình cảm của các người không cách nào挽 hồi, kết cục như vậy anh muốn sao?”

“Đây không phải là kết cục, chẳng qua là bắt đầu.” Hần khép hờ mắt.

“Tại sao không nói cho cô ấy biết tình cảm của anh? Tại sao không đem chân tướng sự tình nói cho cô ấy biết?” Tô Mộc Thần hỏi: “Chẳng lẽ nhất định phải chơi trò tình cảm tôi đuổi anh chạy như vậy anh mới có thể cảm thấy hứng thú?”

“Tôi không muốn thua.” Tiếng nói trầm thấp tiết lộ bí mật chôn sâu dưới đáy lòng.

Tô Mộc Thần khẽ ngơ ngẩn, “Anh sợ thua cái gì?”

Hàng lông mày đen nhú lại như bị buộc chặt, có lẽ không biết nên trả lời như thế nào, hay có lẽ chính hần cũng không biết đáp án, “Sợ.” Hần lẩm bầm nói nhỏ, “Sợ thua tất cả.”

Trái tim, tình cảm, yêu. Tất cả mọi thứ. Nếu như quá tập trung vào việc mưu cầu danh lợi, tất cả mọi thứ bốc cháy không còn gì mà không đem lại sự hồi đáp nhiệt tình, đối với hần mà nói chính là thua.

“Huống chi, tôi chỉ lấy lại những gì tôi nên có.” Minh Thiên Tàng dùng khẩu khí lãnh đạm cường thế nói: “Đồng thời, tôi muốn để cho mọi người biết, người đối nghịch với Minh Thiên Tàng tôi đều chỉ có một con đường chết!”

“Thật là một tuyên ngôn đáng sợ, nên ghi ra một bản cho kẻ thù anh biết.” Tô Mộc Thần rút cuộc đứng lên.

Minh Thiên Tàng nhìn thẳng hần, cuối cùng cảnh cáo, “Không được tiết lộ chuyện này.”

“Tôi tự có cân nhắc.” Tô Mộc Thần dương dương tự đắc, “Về công hay tư, tôi đều sẽ đứng về phía anh, yên tâm chứ?”

“Giữ vững liên lạc.” Minh Thiên Tàng lại vui đầu vào đồng văn kiện chong chóng. Bề ngoài nhìn rất bình tĩnh nhưng thật ra là không cách nào ẩn giấu được con sóng mãnh liệt.

Nếu như không phải ngày hôm qua Tô Mộc Thần đến công ty tìm đến hần, kiên quyết nhúng tay vào chuyện của hần và Niệm Tĩnh, có lẽ giờ phút này hần có thể bay đến Newyork, một thân một mình buồn bực rồi.

Thật không nghĩ tới, Tô Mộc Thần lại là anh cùng cha khác mẹ với Niệm Tĩnh, khó trách Niệm Tĩnh đối xử hần cực kỳ khác biệt. Lúc trước nghe người

báo cáo, Tô Mộc Thần thỉnh thoảng sẽ tham dự hội nghị quan trọng của xí nghiệp Phương thị, lúc ấy hẳn còn thắc mắc không cách nào hiểu được, thì ra là đáp án chỉ đơn giản như vậy.

May mắn lòng đồ kị và con phần nộ không làm cháy sạch lý trí của hắn, suy nghĩ kĩ càng, hắn không khỏi bắt đầu suy tư tình cảm và mối quan hệ của mình với Niệm Tinh. Nếu như cô thật thích Triệu Hiểu Đông, cô còn có thể đùa bỡn tình cảm hắn đối với cô như vậy sao? Cô sẽ giấu giếm không nói sao? Đáp án đều là phù định.

Từ lúc bọn họ đính hôn, đến bây giờ, mỗi một bước, Niệm Tinh đều tuyệt đối tự nguyện. Quan hệ của cô và Triệu Hiểu Đông mặc dù thân mật, nhưng nhất định không đến nỗi phát triển đến giai đoạn yêu nhau, nếu không mấy năm hẳn ở Mi quan hệ của bọn họ đã sớm ra hoa kết quả.

Như vậy, nếu Niệm Tinh không có làm, những biểu hiện giả dối cùng với hiểu lầm vừa từ đâu tới? Chỉ là hắn mắc bệnh đa nghi làm quá sao? Dĩ nhiên không chỉ vậy, trong này còn có một người tâm tư bí hiểm đứng sau, mưu tính điều khiển tất cả.

Khẽ cười lạnh, như là đã hiểu tất cả tiền nhân hậu quả, hắn cũng sẽ không ngồi chờ chết. Kẻ thù gây ra chuyện gì trên người hắn, hắn sẽ trả lại gấp mười lần, gấp trăm lần, nếu không hẳn không phải là Minh Thiên Tàng!

Niệm Tinh ngồi ở trong phòng họp, ánh mắt liếc nhìn các cổ đông ngồi trong phòng. Mỗi một quý đều phải triển khai hội đồng quản trị luôn luôn nhằm chán, nội dung nhằm báo cáo tình hình buôn bán vận chuyển của Phương thị, các cổ đông cũng không đưa ra câu hỏi làm khó, nhưng hôm nay không khí thật không đúng. Cổ đông có thâm niên cao nhất cùng ba vị nguyên lão dẫn đầu làm khó dễ, chỉ trích phương châm kinh doanh của cô có vấn đề, tiếp đến các cổ đông nhỏ khác cũng bắt đầu đánh bạo làm loạn, chất vấn tính xác thực của bản báo cáo tình hình kinh doanh.

Cô kiểm lại tính tình nghe những cổ đông nói xong, còn phải tạo ra tư thái rộng lượng không sao trả lời, “Nếu như các vị cảm thấy báo cáo vận chuyển buôn bán của tôi có vấn đề, có thể triệu tập hội đồng quản trị lần nữa, tôi sẽ đóng một bản báo cáo mới chi tiết hơn gấp mười lần.”

“Phương tiểu thư,” Một trong ba nguyên lão Lý đồng ngắt lời nàng, “Tôi nghĩ cô nghe không hiểu ý của mọi người. Nghe nói cô vốn là họa sĩ truyện tranh, vẽ truyện tranh cùng chuyện làm ăn hình như không ăn nhập gì với nhau? Lý Bạch có câu thơ nói: “Trời sinh ta tài tất hữu dụng.” Tôi cảm thấy tài năng của Phương tiểu thư phải là vẽ tranh, không phải kinh doanh.”

Niệm Tinh khẽ híp mắt, “Ý của ngài là muốn đuổi tôi xuống đài?”

“Là nhường ghế cho người có tài hơn.” Vị nguyên lão thứ hai Tổng đồng cũng bổ sung.

“Như vậy, các vị cổ đông đang ngồi ở đây đều có ý này sao?” Cô cất cao giọng chất vấn, phía dưới mặc dù không có người trả lời, nhưng nhìn vẻ mặt của mọi người, đã ngầm thừa nhận.

Niệm Tinh kiểm lại lửa giận trong lòng nói: “Tốt thôi, đã như vậy, xin các vị chuẩn bị một văn bản báo cáo chi tiết, nói lý do tôi phải từ chức. Mặt khác, muốn bầu lại chủ tịch, bước đầu tiên chính là phải triệu khai đại hội cổ đông. Theo quy định, các người nhất định phải có 40% cổ phần trở lên mới có thể triệu khai đại hội cổ đông, tôi chờ tin tốt của các vị.”

Cô đứng dậy rời đi đầu tiên, Triệu Hiểu Đông đuổi theo.

“Có muốn tôi đi thăm dò một chút không? Sau lưng của bọn họ nhất định là có người khác điều khiển.”

Hơi gật đầu, Niệm Tinh cũng cảm thấy kỳ quái. Những cổ đông này từ trước đến giờ sợ phiền phức, chỉ biết ham hưởng thụ, tại sao thời gian này lại sòng phẳng đối lớn với cô như thế? Kéo cô xuống đối với bọn họ thật có lợi ích sao?

Triệu Hiểu Đông vừa được sự đồng ý của cô, bỗng nhiên vội vã rời đi.

“Hội nghị kết thúc?” Tô Mộc Thần khoan thai tới chậm, liếc mắt nhìn đám người nói đuổi ra khỏi phòng họp, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Quần thần tạo phản, thiên hạ đại loạn.” Niệm Tinh cau chặt chân mày, “Làm sao bây giờ anh mới đến?”

“Lúc gần đi có chuyện vướng chân.” Hắn cười hỏi: “Thế nào, bọn họ thật sự không thỏa mãn với tình trạng hiện tại, muốn đem em đuổi xuống đài rồi hả? Đây không phải là hợp với ý của em sao? Không bằng dứt khoát thôi lui khỏi công ty, buông tay mặc kệ, lại cầm bút vẽ lên đi tiếp sự nghiệp mà em muốn hướng tới... Cuộc sống hạnh phúc tự do tản mạn.”

“Muốn buông tay cũng nhất định chờ em đề xuống những phiền phức này mới nói.” Cô buồn bực nói: “Mặc dù em không muốn quản, nhưng công ty là của ba để lại, em nhất định không thể dễ dàng chấp tay tặng cho người khác!”

“Niệm Tinh, tra ra được!” Triệu Hiểu Đông kích động chạy tới.

“Tra được cái gì?” Niệm Tinh khẩn trương hỏi.

“Gần đây ba lão già kia đang lạng lẽ bán tháo cổ phiếu công ty.”

“Bán tháo cổ phiếu công ty?” Cô hoang mang khó hiểu, “Bọn họ muốn đuổi tôi xuống đài, phải là thu mua cổ phiếu mới đúng.”

“Bọn họ đúng là bán tháo, hơn nữa còn là được người chỉ điểm, bởi vì tất cả cổ phiếu bọn họ bán tháo cũng vào túi cùng một công ty.”

“Công ty nào?”

Hắn từng chữ từng chữ nói: “Tập đoàn Minh thị.”

“Hôm nay ngọn gió nào đem con thổi tới ta rồi?” Minh lão phu nhân, một bên xếp bài Tarot một bên dùng ngón tay sắc bén hỏi cháu trai, ngẫu nhiên liếc nhìn hắn một cái, châm chọc nói: “Tại sao cau mày? Con không phải cho là mình không có chuyện gì không làm được sao? Bây giờ có chuyện gì làm khó Minh đại thiếu gia của chúng ta vậy?”

“Con chỉ là đi ngang qua đây, thuận tiện tới thăm bà một chút.” Minh Thiên Tàng nói: “Nếu như bà không thích nhìn thấy con, con có thể rời đi.”

“Con quay lại, ngồi xuống cho ta!” Minh lão phu nhân cao giọng hét lệnh, sau đó đem xấp bài cầm trong tay chụm lại xòe ra trước, đưa cho hắn, “Rút ra.”

“Làm gì vậy?” Minh Thiên Tàng từ trước đến giờ không tin những thứ đồ chơi... bói toán này.

“Bảo con rút thì rút đi, cần chi nói nhảm nhiều như vậy.”

Minh Thiên Tàng không thể làm gì khác hơn là đưa tay tùy tiện rút một bài, lật qua vừa nhìn, trên mặt bài vẽ một chú hề, chữ viết ghi rõ: kẻ ngu ngốc.

“Đây chính là con bây giờ.” Minh lão phu nhân nói làm bầm cười một tiếng, “Kẻ ngốc vui đầu trong tình yêu của mình, không thấy rõ con đường, cũng không thấy rõ trái tim của mình.”

“Con sẽ không vì bất kỳ một phần tình cảm nào mà trầm mê.”

Hắn mới vừa mở miệng liền bị Minh lão phu nhân cắt ngang, “Đây là nguyên tắc của con mà, đúng không? Cho nên nói con rút được lá bài kẻ ngu ngốc này là xứng đáng. Trong thế giới tình cảm, có nguyên tắc có thể nói sao? Con cho rằng con đang bàn chuyện làm ăn sao? Cho đối phương 100 vạn, đối phương phải trả lại con 100 vạn tình cảm sao?”

Minh Thiên Tàng hơi dao động, lần đầu tiên hắn nghiêm túc nhìn thẳng bà nội, nhìn thẳng vào lời của bà.

“Năm năm trước ta đã nhìn ra, con nha đầu kia là khắc tinh trong mệnh của con, ” Minh lão phu nhân đắc ý cười, “Ta chính là muốn nhìn bộ dáng con đau khổ một chút, luôn cố gắng giữ phong độ cao cao tại thượng, ngay cả ta cũng cảm thấy mệt mỏi thay con.”

“Khắc tinh?” Hắn im lặng cười khô, “Có lẽ vậy...! , bởi vì chúng ta đều chỉ yêu mình, cũng vô cùng ích kỷ.”

Tarot bị quăng lên mặt hắn, Minh lão phu nhân trách cứ: “Nói con ngu xuẩn thật sự là nói không sai! Các người nếu chỉ thích mình, con bây giờ sẽ mặt ủ mày ê ngồi trước mặt của ta sao? Haizz, Thiên Tàng, ta hỏi con, con có phải rất quan tâm nha đầu kia? Rất muốn lấy được nó?”

Hắn cắn môi dưới, không trả lời.

“Không nói chính là chấp nhận? Có đúng hay không? Tốt lắm, con có chính miệng nói với nó, nói con rất đề ý nó, rất thích nó?”

“Con.”

“Con không nói ra, chỉ sợ sẽ bị cự tuyệt phải hay không?” Minh lão phu nhân lời nói thâm thúy: “Kiểu ngạo là để cho kẻ thù, không phải để lại cho người yêu của mình.”

“Bà nội!” Mi tâm của Minh Thiên Tàng nhú lại thành một đường, “Bà không biết.”

“Ta sống đã bao nhiêu năm, có cái gì không biết hay sao? Ta nghe chuyện tình yêu còn so với cơm con ăn còn nhiều hơn!” Minh lão phu nhân mặc dù giọng nói nghiêm nghị, nhưng vẻ mặt lại trở nên chán nản. “Biết ông nội con chết thế nào không?”

“Ông nội?” Minh Thiên Tàng không hiểu tại sao bà nội lại kéo đề tài đến cái chết đã qua nhiều năm của ông nội. “Ông là vì bệnh tim đột phát qua đời.”

“Không sai, bệnh tim đột phát, nhưng là do lúc trước ta không biết hắn bị bệnh. Cũng bởi vì chúng ta là hôn nhân chính trị, chúng ta đều cho rằng đối phương không thương mình, cho nên cũng không chịu đem tình yêu ra quan tâm đối phương, thậm chí ông nội con mấy lần bởi vì bệnh tim tái phát nhập viện kiểm tra ta đều không biết. Ngày ông ấy qua đời, là kỷ niệm kết hôn tròn 10 của chúng ta, ta làm xong cơm ở nhà chờ ông, muốn nói cho ông ấy nghe lời mà trước nay ta chưa từng nói, nhưng ông ấy ngay cả cơ hội này cũng không chịu cho ta.” Minh lão phu nhân nói tới chỗ này, dừng lại trầm mặc hồi lâu, “Thiên Tàng, từ nhỏ ta quản con, mắng con, chính là sợ con biến thành một người lãnh huyết vô tình lại tri độn, nhưng mặc dù ta cố gắng làm nhiều như vậy, con vẫn thừa kế tính tình khuyết điểm lớn nhất của Minh gia. Đã yêu, trở nên dửng dưng một chút, da mặt dày một chút, cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ, con hiểu chưa?”

Minh Thiên Tàng im lặng đứng dậy, đi ra ngoài. Ánh mắt Minh lão phu nhân cũng không nhìn theo bóng lưng của hắn, mà là lá bài đặt trước mặt. Duỗi tay lật lên, mặt trên lá bài là — Vòng Quay Vận Mệnh.

“Vòng Quay Vận Mệnh bắt đầu xoay tròn, đưa nhỏ ngốc, xem ra ngay cả ông trời cũng giúp con rồi.”

Lúc này trên cửa kiếng thủy tinh xuất hiện một vết lại một vết nước dài, nước càng ngày càng nhiều, làm cửa kiếng thủy tinh ướt đẫm

Trời mưa.

Niệm Tinh ở trong công ty bận đến chín giờ, công việc trong tay vẫn chất đống như núi. Trong tay cô nắm giữ 45% cổ phần, mặc dù đang là cổ đông lớn nhất, nhưng nếu như Minh thị thu mua luôn cổ phần trong tay ba nguyên lão, ở trên thị trường mua thêm một số cổ phiếu lẻ, thì sẽ có đủ lực chống lại cô. Bàn về tài lực, Phương thị mới vừa đi lên thì không cách nào đấu được với Minh thị đang cực kì hưng thịnh, nếu như triển khai đại chiến thu mua, cô thua là chuyện không thể nghi ngờ.

“Về mặt pháp luật, Minh thị có chỗ sơ hở có thể nắm được hay không?” Cô hỏi Triệu Hiểu Đông. Hôm nay hấn vẫn theo cô làm việc đến bây giờ.

“Cái này phải hỏi ý kiến luật sư, ” hấn nhìn thoáng qua, “Tôi sẽ đi liên hệ.”

Bận đến giờ này, toàn thân cao thấp cũng bấp bệ cứng ngắc, không khí trong phòng nặng nề làm cho người ta hít thở không thông. Cô đi tới bên cửa sổ, kéo màn, mở cửa sổ ra, chợt có giọt mưa rơi trên mặt cô, vì thế cô mới phát hiện, trời mưa đã lâu rồi.

“Ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho em.” Cô ảo não nói thầm, vừa muốn đóng cửa sổ, ánh mắt lại lóe lên.

Ánh đèn đường yếu ớt rọi vào chiếc xe đang dừng bên đường, đèn xe cũng không mở, nhưng loại xe đắt tiền kia rất hiếm gặp, cô chỉ biết một người đã lái xe qua này, Minh Thiên Tàng!

Sẽ là hấn sao? Tại sao hấn lại xuất hiện vào giờ này ở đây?

“Niệm Tinh, tôi đã liên lạc với luật sư Cố rồi, hấn nói tối nay hấn tra duyệt một vài cuốn sách có liên quan, sáng sớm ngày mai sẽ tới đây cho em câu trả lời chắc chắn.” Triệu Hiểu Đông chạy vào thấy cô ngơ ngác đứng bên cửa sổ, không khỏi oán giận nói: “Bên ngoài trời đang mưa, tại sao mở cửa sổ đứng ở nơi đó hứng gió? Em không sợ cảm mạo à?”

Hấn đi tới lấy tay đóng cửa sổ.

“Tôi nghĩ chúng ta cần kiểm tra xem công ty có bao nhiêu vốn có thể điều động, và có thể vay ngân hàng bao nhiêu để đánh trận này.” Triệu Hiểu Đông cúi đầu nói xong nhìn thấy cô hoàn toàn không có phản ứng, lại ngẩng đầu lên, “Em sao vậy, có phải quá mệt mỏi hay không?”

“Tôi đi ra ngoài một chút!” Cô chợt tông cửa xông ra, vọt vào thang máy chuyên dụng mãi cho đến được tầng trệt.

Lao ra cửa công ty, chiếc xe vẫn dừng tại chỗ. Cô ngơ ngẩn đứng trước cửa nhìn, nước mưa từ trước mắt rơi xuống, đem cô và chiếc xe kia ngăn cách thành hai cái thế giới.

Không biết đã trải qua bao lâu, cửa xe từ từ mở ra, một bóng dáng cao gầy đứng bên cửa xe. Tiếp, cửa xe bị đóng lại, hấn cứ như vậy không nhúc nhích đứng lặng trong mưa gió, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, mặc cho trời mưa to làm toàn thân hấn ướt nhẹp.

Giống như bị mê hoặc, cô không tự chủ được mở chân, đi từng bước một vào trong mưa gió, đến gần hấn. Khi trong mắt có hình ảnh của nhau, không có gió mưa, không có ánh đèn, không có thứ gì xung quanh, chỉ có đối phương.

Cuối cùng, giống như trải qua thế kỷ, bọn họ mặt đối mặt, gần đến nỗi không còn khoảng cách .

“Anh rốt cuộc cũng chịu gặp em?” Cô lúc này cũng không có tinh thần sa sút tái nhợt như hấn tưởng tượng.

“Anh nghe nói em một mực tìm anh.” Tầm mắt của hấn luôn cố định trên khuôn mặt cô.

Cô lộ ra một tia cười khổ, “Bây giờ anh trước khi thắng cuộc đến đây để nhìn bộ dáng uể oải của em sao?”

Hấn chậm rãi dang hai tay, mở ra, nghênh hướng cô, bỗng dưng ôm cô vào trong ngực, nụ hôn nóng bỏng lại hòa lẫn mùi vị chua sót của nước mưa trong nháy mắt nuốt hết ý thức của cô.

“Niệm Tinh, đừng hận anh, bởi vì anh không thể mất đi em” Hồi lâu sau, môi của hấn di chuyển đến tai của cô, giọng nói tràn ngập thống khổ mà nóng bỏng nặng nề đập vào tim của cô.

Lòng đang khẽ run, chẳng biết lúc nào, hai tay của cô đã vòng lại sau lưng hấn, nước mưa làm tầm mắt của cô mờ hồ, lướt qua bờ môi cô, “Nhưng chính anh đang từ từ đẩy em ra khỏi.”

“Rất nhanh em sẽ hiểu, anh làm hết thấy đều là vì em, bởi vì người duy nhất mà cả đời này anh không muốn tổn thương chính là em”

Ngón tay thon dài vén tóc ướt đang chần chừ tầm mắt của cô, hấn cười nhạt, giống như thời niên thiếu hồn nhiên trong sáng, làm cho cô hơi mơ hồ nghi ngờ. Hấn lúc thì lãnh khốc lúc lại nhu tình nồng đậm, rốt cuộc dưới gương mặt nào mới chân chính là hấn?

“Toàn thân anh cũng ướt đẫm hết rồi.” Cô cau mày muốn kéo hấn đến chỗ có mái che.

“Không sao, như vậy mới có thể đến gần em hơn.” Hấn ngưng mắt nhìn khuôn mặt của cô, không có ý muốn di chuyển.

“Ắt xì –” cuối cùng cũng là cô không nhịn được hắt xì, “Nếu như mục đích của anh là muốn hại chết em, đại khái có thể không cần sử dụng phương thức này, dùng cuộc chiến trên thương trường tới đả kích em càng hữu hiệu hơn.”

Hắn mở cửa xe ra, túm cô vào trong xe, ném khăn lông nhỏ sạch sẽ cho cô. “Còn chưa tin anh sao? Anh làm tất cả không phải là vì hủy diệt em. Nếu như anh muốn lấy được Phương thị, không cần dùng cái phương pháp ngu ngốc này.”

Niệm Tinh cũng vẫn cảm thấy khả nghi, nghe hắn nói như vậy càng cảm thấy được hoài nghi của mình không sai. Nếu như Thiên Tàng thật sự có thâm muốn chiếm đoạt xí nghiệp Phương thị, sớm cưới cô vào cửa không phải là nhanh hơn tiết kiệm hơn? Dù sao cô ở phương diện buôn bán cũng không có thiên phú, sau khi kết hôn công ty nhất định đều phải giao cho hắn xử lý. Như bây giờ đánh trống khua chiêng đối nghịch với cô, sử dụng ngàn vạn thu mua cô phiếu, như thế phí sức lại chẳng có kết quả tốt, một chút cũng giống chuyện mà hắn sẽ làm.

“Như vậy.” Cô mấp máy môi.

“Như vậy anh tại sao phải làm như thế? Có đúng không?” Hắn lấy ở ghế sau một xấp văn kiện, giao vào tay cô, “Những văn kiện này anh vốn là muốn đợi đến sau khi chấm dứt mọi chuyện mới đưa em, anh rất sợ em đọc những văn kiện này trước, sẽ cho là anh giả mạo bậy bạ, dù sao thời gian em quen biết hắn lâu hơn so với thời gian em gặp anh. Các người lại sớm chiều chung đụng lâu như vậy, sự tín nhiệm của em đối với hắn có thể vượt xa hơn với những bạn tốt thông thường.”

Niệm Tinh do dự, tựa hồ như đã minh bạch rõ ràng lại tựa hồ không hiểu, “Anh đang nói người nào? Anh nói là. Hiểu Đông?”

Một phần tài liệu dày cộm này ghi chép cũng không phải chỉ có tư liệu của Triệu Hiểu Đông. Từ một tập đoàn có tên Vạn thị, mãi cho đến chủ tịch tập đoàn Vạn thị là Vạn Vĩnh Minh tự sát thân vong, bên trong tài liệu đều có ghi chép đầy đủ. Mà trên lý lịch cá nhân sơ lược của Triệu Hiểu Đông rõ ràng viết –

Vạn Hiểu Đông, con của Vạn Vĩnh Minh, sau theo họ cha nuôi đổi tên là Triệu Hiểu Đông.

Niệm Tinh càng xem càng giật mình, “Gia thế của Hiểu Đông hoá ra là như vậy.”

“Em có biết người hại chết ba của hắn là ai không?” Minh Thiên Tàng trầm giọng nói: “Chính là Phương thị các người. Ngay lúc ấy dưới ảnh hưởng của con khủng hoảng tài chính, tập đoàn Vạn thị đầu tư bất động sản thất bại, Phương thị vốn là đối tác phía bên kia, nhưng lại cũng bỏ chạy đầu tiên để bảo toàn tiền bạc, ngay lúc ấy trong hoàn cảnh đó cũng không có gì đáng trách, nhưng cũng bởi vì như thế, Vạn thị nợ nần chồng chất, không người nào giúp đỡ, Vạn Vĩnh Minh rốt cuộc cùng đường uống thuốc độc tự sát.”

Ngón tay khẽ run, Niệm Tinh chưa từng nghe nói qua những chuyện này, đối với thân phận Triệu Hiểu Đông, cũng chỉ biết hắn là được chú Triệu nhận nuôi mà thôi.

“Anh hoài nghi hắn đến gần em có mục khác?” Niệm Tinh rút cuộc hỏi rõ tại sao Minh Thiên Tàng vẫn đối với Triệu Hiểu Đông có địch ý rất sâu. Thì ra đó cũng không phải là địch ý, mà là đề phòng.

“Ngay từ đầu hắn đã rất thù hận anh, tựa hồ đối tượng cũng không phải là con người của anh, mà là thân phận của anh.” Từ lần gặp mặt đầu tiên bắt đầu, Minh Thiên Tàng ở trong mắt Triệu Hiểu Đông thấy được một mối thù hận đang đè nén rất sâu. “Hắn hận người cướp đi cuộc sống giàu sang, càng hận những người đang hưởng sự giàu sang đó. Anh không dám nói hắn vừa bắt đầu đến gần em đã ôm mục đích ác ý gì, nhưng gần đây tình báo mà anh có được nói, hắn đang mang ý đồ riêng muốn nuốt chửng tài sản Phương thị.”

“Không thể nào!” Niệm Tinh bật thốt lên, trong đại não một mảnh hỗn loạn. Hiểu Đông là nhân viên mà trước giờ cô nể trọng nhất, đối với cô nói gì nghe vậy, luôn vì cô suy nghĩ, hắn có thể phản bội cô sao? !

Minh Thiên Tàng hừ một tiếng, “Anh biết ngay em sẽ nói như vậy, cho nên anh mới giấu giếm đến bây giờ. Nếu như không phải là bởi vì bà nội.”

“Bà nội thế nào?”

“Không có gì.” Hắn thờ dãi, “Em không tin anh vậy cũng không sao, chỉ cần em tạm thời đừng tiết lộ những tài liệu mà anh cho em xem, đợi đến lúc triệu khai đại hội cổ đông tạm thời, em sẽ hiểu hết thấy.”

Niệm Tinh nhìn một bên mặt của hắn, “Anh vốn là như vậy, giống như nắm giữ tất cả, nhưng cũng không chịu đem tâm sự của anh nói cho em nghe, để cho em hết đoán lại đoán, nhưng lại đoán không được trong lòng của anh.”

“Cho nên hôm nay anh mới đến tìm bà nội.” Hắn ngắt lời cô, tay phải xuyên qua mái tóc ngắn của cô, nâng đầu cô, kéo gần đến bên cạnh mình, cặp mắt đen láy cho dù bên trong xe không có một chút ánh đèn dưới tình huống tự nhiên lại lóe lên trong suốt. “Niệm Tinh, anh muốn hỏi em một câu.”

“Cái gì?” Cô rõ ràng cảm thấy mình sự khó thở. Mỗi lần hắn đến gần cô, loại cảm giác sắp hít thở không thông lại tồn tại trước ngực mình.

“Em có yêu anh hay không?” Hắn vô cùng nghiêm túc, chuyên chú nhìn chăm chăm cô, những lời này hỏi ra rất nhẹ nhàng, làm cho cô cho là lỗi tai của mình nghe nhầm.

“Anh nói cái gì?” Cô theo bản năng hỏi ngược lại.

“Anh không muốn lặp lại lần thứ hai.” Hắn biết cô nghe rất rõ ràng.

Gần đây hắn làm cô hỗn loạn thật sự quá nhiều, có nhiều lúc cô căn bản ứng phó không được, đại não không có dư thừa không gian vận chuyển.” Thiên Tàng, có rất nhiều chuyện em không biết, em không biết làm sao trả lời anh.”

“Yêu, hoặc là không yêu, nhiều nhất chỉ có đáp án hai chữ.” Ánh mắt của hắn chưa bao giờ rời đi cô.

Cô cắn cắn môi, nhìn thẳng vấn đề của hắn, “Em nghe Thiên Hiểu nói, anh đã từng nói với cô ấy, chúng ta cũng không yêu nhau.”

“Yêu nhau là quá trình trao đổi cảm xúc lẫn nhau, anh không biết em có thể đáp lại cho anh những gì anh bỏ ra hay không.” Lời của hắn đơn giản lại nói rõ một ý nghĩ hắn đang giấu giếm — hắn, yêu cô.

“Có yêu hay không yêu anh? Nếu đây là trao đổi cảm xúc lẫn nhau, như vậy anh phải cho em một đáp án trước, lúc này mới có thể cho em hạ quyết định có muốn nhận lấy tình cảm này đáp lại anh hay không.” Lần này cô không cho phép mình thua thiệt lại bị hắn lừa gạt, không muốn mình nói ra trước.

Ngón tay của hắn chạm vào môi của cô, khẽ mỉm cười, “Cuối cùng cũng biết phản kích, được rồi, đợi đến ngày tất cả đều kết thúc, chúng ta cùng đem đáp án nói cho đối phương biết.”

Hôn môi của cô, mưa phùn như sương mù bên ngoài đã không thể bao phủ ngọn lửa đang đốt sáng lòng của họ.

Hắn đem cô ôm thật sâu vào lòng, không muốn buông ra nữa.

Đại hội cổ đông tạm thời của Phương thị ba ngày sau cử hành. Minh Thiên Tàng bởi vì thành công thu mua 40% cổ phiếu Phương thị mà thuận lợi trở thành cổ đông lớn thứ hai Phương thị. Niệm Tĩnh mặc dù trên tay nắm giữ 45% cổ phần vẫn không có quyền lực ngăn cản triệu khai đại hội cổ đông.

Trong ba ngày này Triệu Hiểu Đông hết sức tìm kiếm phương pháp ngăn cản Minh thị tóm thâu Phương thị, nhưng đều vô ích.

Ngày triệu khai đại hội cổ đông, Minh Thiên Tàng và Niệm Tĩnh bất đồng lập trường tham dự, hai người từ lúc bước vào đến khi ngồi xuống đều không mở miệng, lại càng không nhìn đối phương.

Đại hội trình tự đơn giản mà ngắn gọn, Minh Thiên Tàng liên hiệp một vài vị nắm giữ ít cổ phiếu Phương thị, lấy việc Phương thị hai năm gần đây việc kinh doanh không tốt, không cách nào vì người đầu tư mang đến nhiều lợi ích hơn làm lý do yêu cầu Niệm Tĩnh nhường lại ghế tổng giám đốc.

Từ đầu tới đuôi cũng không có phát biểu lời nào, Niệm Tĩnh luôn cúi đầu, mắt không biết nhìn nơi nào, thần thờ nghe mọi người thảo luận.

Người chủ trì đại hội cuối cùng thống kê, xí nghiệp Minh thị tổng cộng lấy được 51% cổ phần ủng hộ, mà Niệm Tĩnh bên này chỉ lấy được 49% ủng hộ. Đại hội thông qua Minh thị nói lên quyết nghị, Niệm Tĩnh bị tước đoạt quyền kinh doanh, tổng giám đốc mới sẽ được bầu chọn vào kì đại hội lần sau.

Cuộc chiến tranh quyền kinh doanh này của Phương thị với Minh thị, lấy việc Phương thị thảm bại mà chấm dứt.

Hội nghị sau khi kết thúc, Minh Thiên Tàng cố ý đi tới trước mặt Niệm Tĩnh và Triệu Hiểu Đông, cười như không cười nói: “Niệm Tĩnh, nếu như ban đầu em chịu gả cho anh, có lẽ hôm nay cũng không cần phải đi đến cục diện này.”

Quan hệ vị hôn thê và vị hôn phu của hắn và Niệm Tĩnh không phải trên thương giới ai cũng biết, mà giọng nói của hắn cũng không phải lớn, chỉ có Niệm Tĩnh và Triệu Hiểu Đông nghe được.

Niệm Tĩnh lúc này mới ngẩng đầu lên, rất đậm mặc nói: “Không cần quá đắc ý, anh nghĩ lấy được chưa chắc phải nhất định có thể có được.”

“Anh chưa bao giờ thua cuộc.” Minh Thiên Tàng kiêu ngạo mà hất cằm, đang lúc mọi người tiền hô hậu ủng trung rời đi.

“Hiểu Đông, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Niệm Tĩnh giống như bị rút đi khí lực cả người, ngã ngồi lên ghế không đứng nổi.” Phương thị không có, tôi không biết làm sao đối mặt với ba.”

Triệu Hiểu Đông siết chặt quả đấm, trong đôi mắt phát ra tia sắc bén như dã thú, thanh âm giống như từ giữa kẽ răng nện ra, “Tôi bảo đảm với em, hắn sẽ không từ Phương thị lấy được một phân tiền! Tôi bảo đảm!”

Đêm khuya mười hai giờ. Cả tòa nhà Phương thị cũng đã dừng hoạt động. Chỉ có cửa sổ lầu mười hai phòng kế toán còn lộ ra một ánh sáng nhỏ.

Ánh đèn yếu ớt mờ nhạt, một bóng người áo đen dưới ánh sáng yếu ớt đó đang liều chết lật văn kiện, thỉnh thoảng còn cầm bút sửa đổi. Động tác nhanh nhẹn cũng rất nhẹ nhàng linh hoạt, giống như một người lão luyện.

Đến lúc vừa rạng sáng, hắn giống như việc lớn đã thành, nhẹ nhàng đứng lên, đem tất cả chính lý đúng chỗ, sau đó lại lấy ra một cái lọ, đem chất lỏng bên trong toàn bộ đổ ra ngoài.

Chất lỏng lan ra trên bàn phát ra ánh lửa, hắn dùng khăn tạo ra một đường hình vòng cung.

Nháy mắt, cup một tiếng, tựa như từ đêm tối chuyển thành ban ngày, bên trong phòng ánh đèn sáng choang.

Minh Thiên Tàng xuất hiện ở cửa, dựa vào cánh cửa nói với người đang kinh ngạc lung túng bên trong phòng: “Đã trễ thế này, anh vẫn còn làm thêm giờ? Phương thị cho anh bao nhiêu tiền lương để cho anh bán mạng như vậy?”

“Là anh?” Triệu Hiểu Đông hí hóp mắt, “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

“Nơi này cũng sẽ nhanh trở thành sản nghiệp Minh gia thôi rồi, tôi cao hứng khi nào tới cũng được.” Minh Thiên Tàng khẽ mỉm cười, ngấm nhìn bốn phía, “Bất quá thói quen làm thêm giờ của anh thật kỳ quái, trước khi đi còn phải lau một lần ? Bị ướt cái gì sao?”

“Tôi thích sạch sẽ, không mượn anh xen vào.” Triệu Hiểu Đông muốn tông cửa xông ra, nhưng Minh Thiên Tàng không có ý muốn tránh một bên, còn cố ý ngẩng đầu liếc nhìn bảng tên treo trên cửa, “Kỳ quái, nơi này không phải là phòng kế toán sao? Tại sao giám đốc phòng thị trường lại có thể xuất hiện ở đây?”

Triệu Hiểu Đông lặng lẽ nắm chặt quả đấm toàn lực vung ra, vốn cho là đã đúng mục tiêu, không ngờ Minh Thiên Tàng sớm đề phòng hấn, lánh mình tránh qua cười lạnh nói: “Không đợi tôi đi bắt được anh, anh tự đem cái đuôi hồ ly lộ ra rồi.” Hấn cất giọng hướng về phía sau lưng gọi, “Niệm Tinh, đêm nay anh không để em đợi chờ uống công rồi.”

Triệu Hiểu Đông khiếp sợ nhìn người từ sau lưng Minh Thiên Tàng chậm rãi đi ra, là Niệm Tinh. Trong ánh mắt cô tràn đầy thất vọng thương tâm.

“Hiểu Đông, anh thật, thật ở đây.” Rõ ràng tận mắt thấy rồi, cô vẫn không cách nào tin tưởng.

Tất cả cơ trên mặt cũng căng thẳng, khi Triệu Hiểu Đông thấy Niệm Tinh không tự chủ được cúi đầu, nhưng lập tức lại cao ngẩng lên, nhìn chằm chằm Minh Thiên Tàng, “Tất cả cục diện đều do anh bố trí phải không?”

“Thu mua Phương thị là thật, ” Minh Thiên Tàng sâu kín cười nói: “Tôi làm việc không thích lưu lại quá nhiều sơ hở, nếu như có một ngày Phương thị thật sự nằm trong tay tôi, tôi nhất định không cho phép bên ngoài có quá nhiều người có cổ phần có thể lung chuyển địa vị của tôi.”

Triệu Hiểu Đông chấn động, nhìn thoáng qua Niệm Tinh, “Cho nên anh dùng Minh thị lấy giá cao mua về 30% cổ phần của ba lão già kia, chẳng qua là giúp cô ấy dẹp bỏ chướng ngại?”

“Đúng vậy” Minh Thiên Tàng khẽ gật đầu, “Anh rất thông minh, đáng tiếc hiểu ra quá muộn.”

“Cùng anh so trí khôn, tôi chẳng phải là quá ngu?” Triệu Hiểu Đông cắn răng, muốn cười lạnh nhưng cơ thịt trên mặt không cử động được, “Như vậy đại hội cổ đông đó chỉ là diễn xuất của mấy người lừa giỡn?”

“Làm như vậy là để dụ người lòng lang dạ thú như anh ra. Nếu như không bức anh đến trình độ son cùng thủy tận, anh chịu đi bước cờ hiểm này sao? Sửa chữa sổ sách còn vọng tưởng phóng hỏa đốt cháy chứng cứ, bằng hai tội danh này cũng bắt bỏ tù anh được rồi, ngồi tù ngồi đến chết.”

“Niệm Tinh, em tin hẳn?” Ánh mắt của Triệu Hiểu Đông chuyển tới trên người của cô.

Cô đau lòng nhắm mắt lại, sự thật đặt ở trước mắt, cũng không phải hoài nghi của cô nữa.

Yên lặng chốc lát, Triệu Hiểu Đông chợt phát ra tiếng cười thê lương.

“Minh Thiên Tàng, thủ đoạn của anh thật đúng là lợi hại, không hổ là thiên tài IQ hai trăm. Bất quá anh cho rằng anh là ai? Quan toà? Tại sao anh có quyền được chủ trì chính nghĩa? Phương gia thiếu nhà tôi một mạng chẳng lẽ cũng không cần trả lại? Vạn thị chúng ta hơn ngàn vạn tư sản trong một đêm cạn kiệt, chẳng lẽ Phương gia cũng không cần trả giá?”

“Người trăm mê thất bại trong quá khứ, không thể bỏ dẫy vịnh viễn đều là người yếu kém.” Minh Thiên Tàng xem thường liếc xéo hấn, “Tôi cảnh cáo anh một câu cuối cùng: nếu như anh muốn phóng hỏa, tôi không ngăn cản anh, Phương thị từ trên xuống dưới cũng mua không ít bảo hiểm, chỉ tiền bảo hiểm thôi đã đủ cho tôi mua cổ phiếu lấy thừa bù thiếu hết 7, 8 phần. Mà anh thì sao? Máy theo dõi tòa nhà Phương thị đã đem những hành động anh làm này giờ thu lại rồi, một khi nơi này gặp chuyện không may, nhân viên làm việc bên ngoài sẽ đem các băng ghi hình hình chuyển giao cho bộ tư pháp, chẳng lẽ anh ả núp lâu như vậy liền vì thế mà cùng Phương thị cháy sạch sao?”

Triệu Hiểu Đông vẻ mặt thất bại, cắn môi đến ra máu.

Minh Thiên Tàng không nhìn hấn nữa, xoay người kéo tay Niệm Tinh, “Đi thôi, bà nội hôm nay tự mình xuống bếp nấu cho em ăn, chờ em đến đấy.”

Niệm Tinh còn muốn nói chuyện, lại bị Minh Thiên Tàng lôi đi, sau lưng chỉ để lại Triệu Hiểu Đông ngây ra như phỗng.

Khi bốn phía trở lại yên lặng thì hấn còn ngơ ngác đứng ở tại chỗ, tâm như tro tàn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hồi Kết

Tập đoàn Minh thị hợp mua Phương thị, chủ tịch mới vẫn do Phương gia toàn bộ đảm nhiệm. Hai công ty lớn thống nhất có ẩn tình khác hay không?

Mới lúc trước tin tức truyền ra trên tạp chí doanh nghiệp huyền ảo bàn luận về việc Minh thị thu mua công ty này. Vốn cho là Phương Niệm Tĩnh sẽ bị đuổi xuống đài, không ngờ cô còn vững vàng ngồi trên ghế tổng giám đốc điều hành, trong lúc nhất thời lời đồn nổi lên bốn phía, tiếng nghị luận không ngừng.

Mà giờ phút này, nam nữ chính trong đề tài đang cầm một quyển sách, nằm trong thư phòng to lớn ở Minh gia ngửa mặt nói trên trời dưới đất.

“Thiên Tàng, bộ truyện tranh này thật rất đẹp mắt, anh không muốn xem sao?” Niệm Tĩnh lật người lấy sách trong tay để lên mặt Minh Thiên Tàng.

Hắn cau mày đẩy ra, “Đừng cầm loại sách như đồ bỏ đi này chặn tầm mắt của anh.”

“Đầu gối lớn không biết tình thú!” Niệm Tĩnh tròn mắt nhìn hắn, ngồi xếp bằng đối diện hắn, “Nói thật đi, anh rút cuộc lúc nào thì mới bằng lòng nhận lấy toàn bộ công việc của Phương thị?”

“Gần đây không rảnh.” Minh Thiên Tàng đang xem một quyển sách kinh tế, tiện tay cầm bút ở khoanh trọng điểm trong đó.

“Em yêu anh mà, xin anh đó, gần đây em mới vừa ký hợp đồng với một nhà xuất bản, muốn ở trong vòng ba tháng giao ra một quyển truyện tranh, mà nếu tiếp tục để cho em quản lý Phương thị, em thật sự không có thời gian vẽ tranh rồi, chẳng lẽ anh muốn thấy thiên phú của em cứ như vậy bị anh bóp chết chứ?”

“Em mới vừa nói cái gì?” Tròng mắt đen như kim cương lóe lên.

“Em nói em mới vừa nhận yêu cầu vẽ truyện của người ta.”

“Ba chữ lúc đầu kia.” Hắn nhìn chăm chăm cô, “Lặp lại lần nữa.”

Mặt cô đỏ lên, “Em đã nói ra một lần rồi mà anh còn muốn em nói lại? Không phải nói yêu là phải trao đổi cảm xúc lẫn nhau sao? Tại sao không phải anh nói?”

Hắn kéo cô đặt dưới thân, bá đạo uy hiếp cô, “Nói hay không?”

Niệm Tĩnh bày ra bộ dáng thà chết chứ không chịu khuất phục, “Không muốn thì không nói!” Đang giãy giụa thì tầm mắt của cô trong lúc vô tình lướt qua một quyển sách trên giá — Thiên sứ gãy cánh? Là quyển sách cô đưa cho hắn?

“Sách của em anh xem qua chưa?” Cô dùng sức đẩy hắn ra, nhảy dựng lên rút quyển sách từ trên giá xuống. Cứ tưởng rằng còn là hoàn toàn mới, nhưng nhìn độ dày trang sách hoàn toàn không giống sách mới, giống như là bị lật ra rất nhiều lần. Tìm đến trang sách mà cô ký tên, lại một chữ cũng không có? Chữ ký của cô đâu rồi?

Cô vẫn còn sững sờ, Minh Thiên Tàng từ phía sau đẩy lại quyển sách kia, “Đừng tự mình say mê.” Hắn chê cười nói.

Nhưng Niệm Tĩnh lại bỗng nhiên xoay người, khoe môi nhếch lên nụ cười thần bí, làm hắn có chút không thoải mái, cố làm như không hiểu hỏi: “Em cười cái gì?”

“Thì ra là anh đã từng len lén đi mua sách của em.” Phát hiện điều bí mật này quả thật làm cho cô quá ngoài ý muốn rất vui mừng. “Chỉ vì anh có lòng, em sẽ hy sinh lần nữa, chịu thiệt một chút cũng được.” Cô tiến tới bên lỗ tai hắn, dịu dàng nói ra, “Thiên Tàng, em yêu anh.”

Toàn thân của hắn bỗng nhiên cứng ngắc, giống như là bị ma pháp định trụ.

“Thiên Tàng? Thiên Tàng —” Cô dùng tay đập lưng của hắn, nhắc nhở hắn không nên quên đáp lại.

Hắn đưa ra một ngón tay, ở phía sau lưng của cô viết xuống mấy chữ —

I love you, too.

Thiệt là, cho đến bây giờ vẫn giả bộ lạnh lùng không chịu nói ra miệng. Niệm Tĩnh thở dài, không có biện pháp, xem ra chỉ có về sau tăng cường cải tạo hắn, sớm muộn gì có một ngày cô cũng sẽ cạy ra băng phong ở miệng, làm cho hắn chính miệng nói ra ba chữ kia.

Bởi vì —

Yêu, không nên giấu trong đáy lòng.

[Hết trọn bộ]

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Thập Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.